

A SOPRONI
SZÉCHENYI ISTVÁN
GIMNÁZIUM

ÉVKÖNYVE

AVAGY

14 HÓNAP A GYŐRI ÚTON
2006 szeptember – 2007 október

*...az ifjuság nevelése egy olyan országban, mely
létehez és szabadságához ragaszkodik, tekintettel
minden honpolgárnak hazája iránti kötelességére,
tökéletes kell hogy legyen.*

(Széchenyi István: Napló, Gondolat, Bp. 1978. 105. l.)

A SOPRONI SZÉCHENYI ISTVÁN GIMNÁZIUM ÉVKÖNYVE

avagy

**14 HÓNAP A GYŐRI ÚTON
2006 szeptember – 2007 október**

Felelős kiadó: Szabó Miklós igazgató

Szerkesztő: Dékány Zsigmondné

Technikai szerkesztő: Egész Tamás

A borítón Huber Ferenc 10. B fotója

Köszönetet mondunk dr. Baranyai Lenke, Holpár Gabriella, Horváthné Török

**Bernadett, Kopik István, Lang Ágota, Nagy Judit, Németh Ildikó, Szabó Miklós,
dr. Tóth Imre, Vargáné Somlai Márta kollégáknak, Lengyel Józsefné iskolatitkárnak,
Plechl Gábor rendszergazdának, valamint a Széchenyi István Városi Könyvtár és a
Kisalföld napilap dolgozóinak szíves segítségükért.**

A fényképeket az iskola honlapjáról és diákjaink albumaiból válogattuk.

Az Évkönyv megjelenését a Széchenyi Alma Mater Sopron Alapítvány támogatta.

**Készült a Szociális Foglalkoztató és Rehabilitációs Kht. Sopron nyomdájában 2008
júniusában**

TARTALOM

ELŐJÁTÉK A SZÍNPADON	5
<i>Szabó Miklós: Jubileumi kutakodás iskolaépületünk történetében</i>	
PROLÓGUS	38
ELSŐ SZÍN	39
<i>Tanári szoba. Kedd, nagyszünet. Igazgató áll megszokott helyén. Tanárok a helyükön ülnek és várakozóan néznek rá.</i>	
MÁSODIK SZÍN	40
<i>A kiköltözés. Diákok, tanárok, szülők. Zsíros kenyér, hagyma, ásványvíz. Jókedv, izzadás. Bor. Júniusi rekkenő hőség. Augusztusi nyárutó. És aki mindezt levezényelte: Kopik István</i>	
HARMADIK SZÍN.....	46
<i>Fecsketábor. Fűrésző tekintetek. Ki az osztályfőnök? Milyenek az osztálytársak? Évnyitó a várudvaron Széchenyi Nap. Nagycenk. Múzeumvasút, mauzóleum. Matrózblízos lányok, öltönyös fiúk. Ünnepeles pillanatok. Őszi színpompa. Fecskeavató. Tartózkodó várakozás. Itt-ott ijedt arcok. Semmi vész, a feladatok elviselhetőek. Oldódik a hangulat. Nevetés.</i>	
NEGYEDIK SZÍN.....	57
<i>Willkommen in Kempten! Welcome to Broadstairs! Nyelvtanulás, tapasztalatszerzés. Hildegardis-Gymnasium. Kent School of English. Ich komme aus Sopron. I'm from Hungary. Mindenhol jó, de legjobb otthon?</i>	
ÖTÖDIK SZÍN	68
<i>Fizikátúra – nem csak fizikusoknak. Szép ez a Soproni-hegység! Meleg étel a célban. Merthogy verseny is. Művészettörténeti tanulmányút. Észak-Olaszország, Párizs. Megért egy misét?</i>	

HATODIK SZÍN.....	74
-------------------	----

Könyvbemutatók.

*Élet-kor. Széchenyista diákok beszélgetnek 1956 szemtanúival.
Köztörténet és magántörténelem 106 oldalon.
Tablókönyv. Az örök 18 évesek könyve. „...nemes, küzdő, szabadlelkű
diák...” Emlékezés, mosoly, néhány könnycsepp. Ez is történelem.
Az Isteni Megváltó Leányai Tanítóképzője és jogutódja A Soproni Állami
Tanítónőképző története 1899-1957 – Dr. Baranyai Lenke harmadik
könyve*

HETEDIK SZÍN	80
--------------------	----

Téli hagyományok.

*„Kiskarácsony, nagykarácsony...” Sítábor. Görbe tükrök: szalagavatók.
Diáknap – de jó volt! „Itt a farsang, áll a bál...”*

NYOLCADIK SZÍN	88
----------------------	----

*Sopron Kiváló Pedagógusa
Rátz Tanár Úr Életműdíj
Gratulálunk!*

KILENCEDIK SZÍN	94
-----------------------	----

Az egészséges életmód jegyében.

*Egyél szőlőt! Must vagy soha!-akciók. Gesztenyesütés a szabadban. Nem
baj, ha félig nyers. Tanárok új szerepben. Egészség hét, Sportnap – a
bőség zavara*

TIZEDIK SZÍN.....	103
-------------------	-----

*Az 580 főszereplő. Osztályok, szépen sorban. „Gaudeamus igitur...”
Érettségi – viharkészültségben. Versenyeredmények. A legjobbak. Az
iskola személyi állománya. Egy kis statisztika. Vendégdiákok.*

TIZENEGYEDIK SZÍN	144
-------------------------	-----

*A visszaköltözés. Diákok, tanárok, szülők. Zsiros kenyér, hagyma,
ásványvíz. Jókedv, izzadás. Bor. Alíz Csodaországban. Október végi
szürkeség – de kit érdekel ez most?
Ünnepélyes átadás.*

EPILÓGUS.....	152
---------------	-----

Hawaii dal

ELŐJÁTÉK A SZÍNPADON

Szabó Miklós: Jubileumi kutakodás iskolaépületünk történetében

Szokásom különös jelentőséget tulajdonítani az olyan véletlen eseményeknek, amelyeket az évszámok „összezsengése” is kapcsolatba hoz egymással. Mindig fel lehet keltetni a kíváncsiságomat az így induló mondatokkal: „Érdekes, hogy pontosan száz éve annak...” vagy „Ötven éve éppen ezen a napon...” Mondanom sem kell, hogy amikor az tudatosult bennem, hogy iskolaépületünk hajdani felépítése és mostani felújítása éppen 150 évet határol be, azonnal felélénkülve kezdtem fabrikálni az ilyen jellegű szövegkezdeteket: Az 1857-ben emelt iskolaépületnek épp másfél századot kellett várnia arra, hogy teljesen megújulhasson... Mily különös, hogy a sors úgy hozta: az épület legnagyobb szabású átalakítása épp a 150. évfordulón történik...

Egy kis utánagondolással aztán egy másik érdekes jubileum is megtaláltatott. Kereken hetven éve 1937-ben történt az a födémleszakadás, melynek okán az éppen akkor nyolcvanéves iskolát fel kellett újítani. Ez a renoválás volt az utolsó nagyobb méretű munkálat az épületben, ennek során alakult ki a gimnázium legutóbbi időkig ismert belső elrendezése.

Így egyre jobban kezdett érdekelni magának az iskolaépületnek a sorsa.

Nosza, végezzünk el egy kis jubileumi kutakodást e tárgyban – gondoltam –, és máris az iskola könyvtárában őrzött tanévi értesítők fölött találtam olvasószeműveges enmagamat. És rögtön újabb meglepetés ért: Három éve már nekiveselkedtem az értesítők átböngészésének, de csak most, másodszorra fedeztem fel, hogy iskolánk múltjának ezen értékes dokumentumai is összezsengő évszámok között sorakoznak fel. Az 1868/69-es tanévvel indul meg a folyam, amelyet az évenkénti megjelenés tart fenn, hogy aztán az 1948/49-es tanév értesítőjével véget is érjen. Ez kerek nyolcvan év. Ennek az utolsó értesítőnek mellesleg van még egy érdekessége. Az iskola történetének összegzése, amely eddig a kiadványok első egy-két oldalát foglalta el, itt csupán 12 sorban jelenik meg. De a történet végén, új bekezdésben, ott szerepel ez a két sor: „Intézetünkben végezte az 1902/03–1904/05. tanévben a reáliskola I–III. osztályát RÁKOSI MÁTYÁS, a magyar nép nagy vezére.”

A „fordulat éve” úgy látszik, a tanévi értesítők kiadásának terén is fordulatot hozott. Az épp a nagy vezérhez köthető „ötvenes évektől” már hallgat a mindenkori tanévi krónikás.

De nincs értesítőnk az „ősi múltból”, intézmény alreáliskolai időszakából, az 1850/51-es tanévvel kezdődő és az 1867/68-cal véget érő 18 évről sem.

Itt, az alreáliskola említésénél azonban meg kell állnunk egy pillanatra! Ne fogjon senki könnyelműen még az évkönyvek felületes olvasásához sem, amíg viszonylag tisztán nem látja intézményünk történetének látszólag keszkeusza iskolaszerkezeti változásait, amelyben olyan fogalmak forognak, mint katolikus alreáliskola, felekezet nélküli főreáliskola, állami főreáliskola, reálgimnázium, gimnázium. Bevallom, hogy a már említett, három évvel ezelőtti nekirugaszkodásomkor hamar rákényszerültem arra, hogy külön ábrát készítsek ez átalakulások láttatásához. E derék munkámat az érdeklődők okulására és a jövő századok épülésére most a jelen dolgozat végére biggyesztve közkinccsé teszem. Ha áttanulmányozzuk, felsőhajthatunk: Milyen jó, hogy legalább az iskolaépület végig ugyanaz maradt!

Nos, az épület történetébe belekezdve állapítsuk meg, hogy a Templom utca 26. alatti iskola csak részben épült annak a katolikus alreáliskolának a számára, amellyel intézményünk története elkezdődött. Azért csak részben, mert az épületben az ugyanazon felekezetű elemi iskola is otthonra talált, amely 35 évig kényszerű „társbérlet” lett az intézménynek. Az 1857-es közös beköltözéskor az alreáliskola már hét tanévet tudhatott maga mögött, amelynek eddig a Városmajor (Várkerület 44.) volt a helyszíne. Ám ettől az évtől kezdve ez, a hajdani sörház helyén épült iskolaház lesz az intézmény mai napig terjedő történetének háttere. 1868-tól itt fog elindulni a főreáliskola kialakítása a katolikus alreáliskola felekezeti jellegének megszüntetésével és a szintén felekezetét feladó evangélikus alreáliskola becsatlakoztatásával, valamint az évfolyamok számának hatra növelésével. Ez a főreáliskola 1876-ban itt válik állami intézménnyé, majd 1930-tól reálgimnáziummá, 1935-től gimnáziummá.

A kezdetekről való ismereteink elmélyítésére álljon itt egy részlet az 1941/42-es értesítőből. A kiadvány történelmi összefoglalójának első mondatai azért is kerülnek ide, hogy illusztrálják az értesítőben évről évre megismétlődő iskolatörténelmi fejezet tipikus bevezetőjét:

Az intézet alapítási évének az 1850. esztendő tekintendő. Amikor Sopronban egy katolikus jellegű alreáliskola keletkezett, amely 1850. évi október hó 1-én nyílt meg. 1853-ban az ág. h. ev. hitközség állíttatott fel egy evang. jellegű alreáliskolát. A két felekezeti jellegű reáliskola 1868-ban egyesített s 1876-ig községi főreáltanoda néven szerepelt. 1875-ben a hatosztályú reáliskola nyolcosztályúvá alakult. 1875-ben megnyílt a hetedik s 1876-ban pedig a nyolcadik osztály. Az első érettségi vizsgálat 1876-ban volt. Iskolánk 1876. január 1-től kezdve állami jellegűvé lett.

Na, de térjünk vissza a tárgyhoz! Nem szabad elfelednem, hogy most az épület történetében kutakodom! Ezért rögtön egy alaplaphoz fordulok, Kárpáti Károly tanár úr híresen alapos történelmi munkájához az 1895/96-os millenniumi értesítőben. Íme néhány, az épület múltját ecsetelő, jellemző sor:

Az 1850-ben létrejött városi kath. alreáliskola két osztálya eleinte a Városmajor első emeletén volt elhelyezve. Mikor 1856-ban egy, a kath. elemi iskolákkal kapcsolatos cs. k. kath. tanítóképző-intézet állíttatott föl, a város ezt is magánházaiban bérelt helyiségekben volt kénytelen elhelyezni. Egy rendes iskola-épület emelése most már égető szükségé vált. Időközben a Helytartótanács Flandorffer Ignác, tekintélyes városi kereskedőt és képviselőt nevezte ki „Local-Schulaufseher”-nek, aki ez új tiszteletbeli állásában – mint mindenben és mindenütt – rendkívüli buzgóságot fejtett ki és a helyiség-kérdés végleges megoldását sürgette. Részben öneki köszönhető, hogy az új kétemeletes iskolaépület 1857-ik évi október 1-én beszenteltetvén és felavattatván, rendeltetésének nyomban át is adatott. Ez volt az úgynevezett „városi elemi iskolai épület”, amelybe 1857-ben a kath. alreáliskola is költözött, amelyből később a toldásokkal és átalakításokkal a mai főreáliskolai épület keletkezett. Az építési összeg, a termék berendezésén kívül, 61,720 frtra rúgott. Ezen épületbe helyezte el a város 1868-ban a maga községi felekezeti jelleg nélküli alreáliskoláját is. (1895/96)

A „beszenteltetvén és felavattatván” eszembe juttatja, hogy talán most lesz jó alkalmam eloszlatni két, még ma is fel-felbukkanó városi legendát. Az egyik azt állítja,

hogy a Templom utcai, valóban formás épületet a város híres építésze, Handler Nándor tervezte, a másik pedig arról szól, hogy a felavatáson maga Ferenc József császár is részt vett. Nos, Dr. Németh Ildikó, egykori tanítványunk, aki életpályájának is a levéltári munkát választotta, mindkét legenda szertefosztatásában jelentős érdemeket szerzett kutatásaival. A Soproni Állami Főreáliskola történetével foglalkozó disszertációjában Georg Ungert nevezte meg tervezőként, és csak a császár 1884. május 31-i látogatására talált adatot.

Ez utóbbi tény nem is kellett túlságosan mélyről előbányásznia, hiszen az 1883/84-es értesítő a tanév kiemelkedő eseményeként közli a következőket:

Tanodánk ez évben örök emlékü ünnepet ült május hó 31-én, a midőn Ő cs. és apostoli kir. Felségét I. Ferenc József Urunkat Sopronyba való bevonulása alkalmával sorfalat képezve, szíveink mélyéből eredő „Éljen”-ekkel fogadtuk, utóbb pedig Királyunkat iskolánk szerény falai közt is üdvözölhattük és azon hódoló tisztelet- és szeretetnek kifejezést adhattunk, mely hagyományos magyar ősi ragaszkodással bennünket a Felséges ház iránt mindenkor lelkesít, de különösen mostan boldoggá tett, a midőn hazánk Fejedelmét szívünk belsejéből eredő „Isten hozott”-tal színről színre üdvözölhattük.

Ő Felségének, ki 10 ¾ órákor tanodánkba érkezett, a jelentést tevő az egész tanári kar nevében fejezte ki legmélyebb hódolatát. Az Uralkodó az üdvözlést kegyesen fogadta, az összes gyűjteményeket megtekintette és a látottak felett teljes megelégedésének következő szavakkal: „mindennel, amit ez iskolában láttam, nagyon meg vagyok elégedve” kifejezést adván, tanodánkat elhagyta...

(A kaján utókor elképzelhetőnek tartja, hogy őfelsége kegyes megállapítása szó szerint így hangozhatott: Minden nagyon szép, minden nagyon jó, mindennel meg vagyok elégedve.)

...Azon kegyes leereszkedés és mindenre kiterjedő figyelem, mellyel az Uralkodó minden, a tanodánkat illető ügy iránt tudakozódott, a tanári karban, valamint az udvaron felállított ifjúság szívében felejthetetlen emléket hagyott; és mint távozásakor most is kívánjuk: Dicsőn uralkodó, szeretett Urunk és Királyunk soká éljen! (1883/84)

Ferenc József látogatásának emlékére márványtábla is felszereltetett a kapualjban. A jelenlegi felújítás során tanúja lehettem a Soproni Múzeum szakembere által felügyelt szakszerű kutatóvágásoknak, amelyek az egymásra vastagodott vakolatrétegek alatt e tábla mellett az I. világháborús emléktábla fellelését is megcélozták. Sajnos, a kutatás eredménytelen volt. Nincs kőbe vésett emléke már sem a császárnak, sem elesett katonáinak.

Megint elkalandoztam. Talán jobb lesz, ha mostantól a kronológiai sorrend Ariadné-fonalába kapaszkodva próbálom átvezetni az Olvasót iskolaépületünk másfél százados történetén.

Tehát ott tartottunk, hogy 1868-ban, a már 11 év óta ezen a helyen működő katolikus alreáliskolát – a városi vezetők szándékának megfelelően – főreáliskolává kezdik felnövelni az evangélikus alreáliskola bevonásával. Ehhez mindkét iskolát mint felekezeti alreált megszüntetik, két osztályukat (évfolyamukat) az 1868/69-es tanévben

háromra, majd az elkövetkező években négyre, ötre, hatra emelik. Az intézmény második értesítőjének (1869/70) címoldalára már a „főreáltanoda” megjelölés kerül fel.

Ez az iskolatípus rögtön olyan népszerű lesz a város iparos és kereskedő polgárságának körében, hogy a Templom utcai épület egyszerre csak szűknek bizonyul fiaik számára. Ráadásul egyelőre megváltoztathatatlanak tűnik a kényszerű osztozkodás a katolikus elemivel. De gyorsan jön a segítség. Még csak a negyedik évfolyamnál tart az intézmény főreáliskolává való felnövelése, amikor máris úgy tűnik, hogy megindulhat az épület bővítése. Megvan a pénz is az új szárny kiépítésére, de a kivitelezés elkezdése késlekedik. Már a rákövetkező tanév is véget ér, de az Iskola utcai (Liszt Ferenc utcai) épületrész felépítése csak ígéret – bár nagyon szép ígéret – marad. Az 1870/71-es tanév végi értesítő így ecseteli a problémát:

A nagyméltóságú vallás és közoktatási magyar kir. Ministerium 1868-ik aug. hava 14-én 13371. szám alatt kelt intézménye folytán intézetünkben ez iskolai évben az 5-ik osztály léptettetett életbe. E körülmény helyiségeink szaporíttatását tevé szükségessé.

Miután azonban a múlt évben tervezett építkezés, melynek költsége már tavál a zárszámlába fel volt véve, keresztül nem vitetett, oly segédeszközök felhasználása vált szükségessé, melyek által a szükséglet látszólagosan kielégíttethetik. Így történt, hogy az eddigi hivatalszoba a felsőbb osztály tanszobájaként, hivatalszobának pedig az elemi főtanoda értekezleti helyisége rendeltetett, míg az elemi tanoda számára értekezleti helyiségül az eredetileg intézeti szolgának szánt lakhely jeleltetett ki...

(Úgy látszik, ekkor kezdődött el az intézményen belül az a nemzedékeket átölelő, össznépi játék, amely egészen a mostani felújításig – meglepően gazdag fantáziával – arra próbált gyakorlati választ keresni, hogy miként lehet adott térben egyre több helyiséget a tanórai oktatás szolgálatába állítani.)

...De miután intézetünknek rendelkezésére így csak egy helyiség adatott át, s az első osztályba száznál több, a második osztály látogatására pedig nyolczvannál több tanuló jelentkezett, kik egy tanteremben a fenn álló rendeletek s a tanítás és nevelés eszméjénél fogva nem hagyathattak, a tanári testület kénytelenített az első osztályba jövő tanulókat két párhuzamos osztályra választani, s ugyanezt a második osztálybeli tanulókkal is szeretne volna tenni, ha a tanszobák és a tanerő hiány ezt nem tette volna lehetlenné.

Az első osztálynak ilyképeni elkülönítése által az újonnan nyert ötödik tanterem tehát a párhuzamos első osztály által lőn elfoglalva, s ötödik osztályunk ez évben is vándor osztálylyá vált, melynek tanulói az esetlegesen megürült tantermekben oktattattak. (...)

Lényeges hiányt szenvedett az intézet még az által is, hogy a mintázás és vegytani kísérletekhez nem volt alkalmas helyiség található. E két tantárgy ugyanis oly fontos, hogyha jövőre az intézet feladatának megfelelni akar, e két helyiség nélkül el nem lehet. Igaz ugyan, hogy a község nagylelkű gondoskodásánál fogva a városi iskolák mellé egy díszes kétemeletes épület állíttatik fel, – és mint mondatik – kizárólagosan reáltanodai szükségletekre, mi által ugyan szép és világos tanszobákkal fognánk elláttatni, de korántsem oly helyiségekkel, melyek a mintázáshoz és a vegytani kísérletekhez alkalmasak lennének s e tekintetben ezen csakis a tanodaépületben lévő, de jelenleg más céloknak szentelt helyiségek átídomítása által lehetne gyökeresen segíteni. (1870/71)

Az utolsó mondat információgazdagsága négy megjegyzésre készítet.

1. A „díszes kétemeletes épület” (az 1872-ben felépült Liszt Ferenc utcai szárny) abban az értelemben igazán jól sikerült toldaléka lett az eredeti építménynek, hogy stílusa, díszítő motívumai majdnem pontosan követik a Templom utcai rész megjelenését. Bár kiegészítésként emelték, de korántsem „mellékszárny”. A kialakult iskolaépület L alakjának hosszabbik szárát alkotja úgy, hogy még a kevésbé felületes szemlélő is egységes tömbnek látja az építményt. Ennek a toldásnak köszönhetően lett a belvárosi iskolaház iskolalapalotává.

2. Hogy az új rész „kizárólag reáltanodai szükségletekre” lesz alkalmazandó, hiú ábránd marad, hiszen nem lesz olyan könnyű a katolikus elemi ajtón kívül látni! Eddig 15 évet bírt ki ez a „társbérlet”, s egyelőre nem is sejthető, hogy az együttélésnek további röpke 20 éve van még hátra! Ráadásul úgy, hogy állandósul az új épületszárnyba való beköltözködéskor szerencsétlenül elrendelt tulajdonviszony: az elemisták a „reális” alsó és felső szint közé beékelődve, az első emeleten kapnak helyet.

3. Az új szárny tanszobáit „szép és világos” helyiségeknek látni talán csak a remény sugara, majd a bővítés feletti eufória fénye által megvilágítva volt lehetséges. Ugyanis a szűk Iskola utca másik oldalán a főreáliskolai építkezéssel szinte egy időben felemelik a Kaszinó magas, impozáns – és az iskola tantermeit a felsőtől az alsó szintig egyre hatékonyabban leárnyékoló – épületét. (A jelenlegi felújítás ezt a földszintig ható komorságot azzal kívánta némileg ellensúlyozni, hogy felülről lefelé haladva mind élénkebb színű padlóburkolatot fektetett le az osztálytermekben.)

4. Sajnos a „díszes kétemeletes épület” abban is hű követője volt az eredeti szárnyaknak, hogy belső elrendezését is a Templom utcai részről mintázta: az udvari oldalon végigfutó folyosóról az utcafrontra néző osztálytermek sora nyílt. A térnek ez a tagolása nem tette lehetővé nagyméretű díszterem, tornaterem kialakítását, sőt, előre tudni lehetett, hogy a „mintázáshoz és a vegytani kísérletekhez alkalmas” nagyobb osztálytermek is hiányozni fognak belőle. Ez utóbbiakat azonban a „más céloknak szentelt helyiségek átídomítása által” a régi épületben hamarosan kialakították, de a díszterem és a tornacsarnok hiányát még sok értesítő fogja felpanaszolni.

Az elkövetkező öt-hat esztendő tanév végi kiadványainak iskolaépületre vonatkozó feljegyzéseiből vegyes indítékok, vegyes érzelmek rajzolódnak ki. Ott van először is a két épületszint közé ékelődött katolikus elemi „kitúrásának” nemes szándéka:

A legnyomasztóbb szükségletnek ez évre elég tétetett ugyan, az iskolai épülethez újonnan kapcsolt termék, nemkülönben egy eddig más célra alkalmazott helyiségnek átváltoztatása által, mely helyiség vegytani tanszobául s vegytani szerek s készletek fenntartásául rendeltetett; de a tanszobák elosztásánál követett eljárás, mely szerint a reáltanodának a földszinti s a második emeleten lévő helyiségek adattak, a fegyelem kezelését rendkívül megnehezíté, sőt mondjuk lehetetlenné tette, s így ezen felosztás szerencsétlenné nevezhető; s most is azon óhajnak adok kifejezést: vajha a nemes város közönsége e nagy bajon a kívánt s neveléstani szempontból szükségessé vált módon, mielőbb segítene. (1871/72)

Másrészt – legalábbis az első években – kitapintható az új szárny felépítése okán érzett felhőtlen öröm:

Egészségi tekintetben is örvendeztetők voltak a viszonyok, mit Sopron városa kedvező fekvése, de különösen tantermeink helyes el- és berendezése, így világos s könnyen szellőztető voltuknak köszönhetünk. (1873/74)

(A tantermek könnyen szellőztethetőségét egészen a legutóbbi időkig még zárt ajtók, ablakok mellett is tapasztalhattuk.)

A tanodai ifjúság egészségi állapota általában véve teljesen kielégítő volt, mit tantermeink célszerű el-, és berendezése, különösen azonban az egészséges légköri viszonyok, úgy a nyáron által rendelkezésére álló uszodák, nemkülönben a város kies környékében való kirándulások és séták nem csekély mértékben mozdítanak elő. (1874/75)

De nagyon hamar felsejlik a tornaterem hiányának gondja, és megvilágíttatik az is, hogy azért azok az egészséges tantermek – különösen a Kaszinó felőli oldalon – nemhogy nem úsznak fényárban, de sötétségük folytán egyenesen a látás megromlását is eredményezhetik:

Sajnálattal kell felemlítenem, miszerint saját torna helyiséggel nem bírván, az iskola utánni órákat kénytelenítettünk felhasználni, s ki nem volt kerülhető az esteli télen 7 óráig való időzés. Reméljük azonban, hogy e bajon az által segítve lesz, hogy a tanodai középépületben levő színházi díszitmények raktára az ujonnan a város részéről megveendő épületbe áttétetvén, abban a tornacsarnok tanodánk számára be fog rendeztetni és akkor a fönnt említett baj ki fog kerülni. (...)

Azonban a folyton nagyobb mérvben terjedő rövidlátás kényteleníti a tanárokat azok okait kutatni, úgy a gyógyszerekről gondoskodni. Ezen sajnós tünetény okául hozható fel 1.) hogy a tanulók odahaza gyakran minden felügyelet nélkül dolgozva, a tartásra az írásnál nem figyelmeztetnek, és rendesen szeméiket nagyon közel tartva a munkához, azokat öntudatlanul rontják; 2-or hogy a szabadkéz és mértani rajzi órákat, melyek jó fényt kívánnak, nagy számuk folytán a délutáni órákra is kell tenni, a midőn különösen a téli rövid napokon sokszor alig látni kívált a kaszinói épület felé levő oldalon, vagy pedig a gázvilágítást igénybe kell venni, mi azonban épen a fénynek nagyobb intenzitása folytán az ifju szemre káros hatással van és azt gyengébb félynél kevésbé érzékenynyé teszi, és így okozza, hogy a tanuló a rajz, írás, olvasásnál szemét közelebb az íráshoz hozva, láttáva folyton kisebbedik... (1876/77)

Ugyanez az értesítő máshol is kész tényként kezeli a színházi kellékraktár iskolai célokra való felhasználásának lehetőségét:

Az épület helyiségei csak annyiban szenvedtek változást, hogy a VIII. osztály felállítása folytán a II. emeleti volt természetrajzi szertár előszobája és konyhája ideiglenesen (addig ugyanis míg az udvaron levő színházi raktárt rendeltetésének: tanhelyiségnek át nem adják) tanteremnek átadomíttattak. (1876/77)

A következő tanévben még erőteljesebb panaszhang és a döntéshozókra irányuló nyomásgyakorlás:

A tornaoktatás a tavalyi évhez hasonlóan tartatott meg, csakis sajnálattal kell kiemelniünk, hogy részint költség kimélés, részint pedig saját helyiség hiányában a külömben előírt 16 óra számot nem tarthattuk meg; a mennyiben pedig sz. kir. Soprony városának közönsége részéről a nagymélt. vall. és közokt. miniszteriumnak azon felhívására, miszerint a reáliskolai tanulók részére külön tornahelyiségről és annak felszereléséről gondoskodjék, határozottan tagadó válasz adatott, nem igen remélhetjük az orvoslást. (1877/78)

A színházi raktár, amely a mai tornatermi épületrész helyén állt, a Liszt Ferenc utcai bővítés nyomán egyszerre csak az iskola udvarán találta magát, így ténylegesen a tanoda „középépületévé” vált. Az „átidomításban” amúgy is jártas intézmény sóvár tekintete rögtön leendő tornacsarnokát látta benne. Azonban a beteljesüléshez vezető út nem volt olyan könnyű. A vágy eme épületben megtestesülő tárgya majd 15 éven át kellett még magát, mire enged annak a bizonyos „átidomításnak”.

De miért van az, hogy a főcsapás iránya most ez épület megszerzésére helyeződött át, ahelyett, hogy a katolikus elemi paradiocsomból való kiűzetését segítené elő?

Az ok egy, két évvel ezelőtt beállt, megfellebbezhetetlen tényben keresendő. Az 1875/76-os tanévben az iskola államosításával kapcsolatos átadás-átvételi szerződésbe bekerült egy olyan pont is... Mivel itt csak Kárpáti Károly már említett milleniumi összefoglalóját tudnám idézni, hadd adjam át a szót megint neki:

A reáliskola csak 1876-ban, az állami ellátásba történt átvételekor juthatott annyira-mennyire a szükséges helyiségek birtokába; de akkor is az épületnek csak földszintjét és 2-ik emeletét foglalhatta el, míg az egész első emelet a kath. elemi iskolának jutott. Az átadás-átvételi szerződés értelmében Sopron városa kötelezte magát, hogy „az épületet a város közönsége által elfogadott és 1874-ik évi szeptember 28-ikáról, 3043/456. közjgyz. sz. alatt kelt fölterjesztéssel átküldött terv szerint saját költségén átalakítva 1876. évi január hó 1-én az államnak átadja és egyuttal az épületet állandóan jókarban tartani köteles.” De sajnos, a szerződés egyben kimondja azt is, hogy a város közönsége csak 15 év múlva, tehát 1891 január 1-én köteles az egész épületet a reáliskolának kizárólagos rendelkezésére bocsátani.

Tizenöt éven át kellett tehát szoronganunk az elemi iskolával a közös épületben, alig találván helyet osztályainknak, szertárainknak; 15 éven át kellett nélkülöznünk a tornatermet és zsellérkednünk a Torna- és Tűzoltó- egyesület tornacsarnokában. És mikor a tizenöt esztendő lejártával ütött volna a megváltás órája, a város kérelmére a magas közokt. kormány 1887-ik évi július 14-ikén kelt 27,206. sz. rendeletével újból megengedte, hogy a kath. elemi iskola osztályai 1891. december 26-ikáig megmaradhassanak a reálisk. épület első emeletén, ami újból egy esztendővel hátravetett bennünket. Végre 1892. január 1-én magunkénak mondhattuk az egész épületet. (1895/96)

Mielőtt az utolsó mondattal előrevetített intézményi örömnépnep taglalására rátérnék, hadd illusztráljam az 1888/89-es értesítő segítségével azt, hogy miként jelenhet meg egyidejűleg az adott állapot feletti lehangoltság és a kánaáni jövőbe vetett illuzórikus hit:

Tanodánk több osztálya, így különösen a III. és IV. valamint a VI-ik is, az első kettő különösen a rossz elhelyezés, a kályhák és kémények hiányos volta folytán, az iskola követelményeinek nem felelvén meg, tanárok és tanulók panaszaira gyakran adtak alkalmat.

Nem egy nehézséget okoz a tornászati oktatás és felügyelete szempontjából azon körülmény, hogy saját tornahelyiséggel nem bírván kénytelenek vagyunk órarendünkkel a különböző intézetek órarendéhez alkalmazkodni, miért is várva-várjuk azon pillanatot, amelyben a tanodaépület rendeltetésének teljesen adatván által, az iskola kívánalmainak minden tekintetben megfelelhettünk majd. Különben a r. kath. elemi iskola új épülete a jövő tanévben elkészülvén, ez iskolának abban való elhelyezése akadályt nem fog szenvedni, és az 1891/2-ik év kezdetével az állam és város között megállapított szerződés ezen pontja is érvényesül majd, a midőn iskolánk külső példás egyszerűsége és helyes berendezése által az ország mintaszerű intézetei között helyt foglal majd. (1888/89)

Látható, az elhelyezési viszonyok fölött legfeljebb csak a nemrég idelátogató császár fejezhette ki teljes megelégedését, az épület használói már korántsem osztották fenséges véleményét.

De végre felépült a római katolikus elemi iskola Petőfi téri épülete, és így egyszerre minden keservnek vége szakadt. Lejárt az államosítási szerződés külön passzusába foglalt 15 (+1) év, és az elemisták 1892. január elsejétől már néhány lépéssel odébb fordulnak be iskolájuk kapuján – nem szakadtak túl messzire, hiába, a megszokás nagy úr!

A főreal öröme még visszafogott, mert híre jön, hogy most meg a kereskedelmi iskolát akarja a város a megüresedett első emeletre költöztetni. A megtépázott idegek azonban hamar megnyugodhatnak, hiszen kiderül, az ötlet megfoganni nem tudó, játszi gondolatként suhant csak át a döntéshozók fején.

Megindul hát az újabb átídomításokat célzó, izgatott tervezgetés, amelyet különösen felfűt az, hogy a város vezetésének kegyes akarata az álmok megvalósításához szükséges pénz mellé egyszerre a leendő tornacsarnok épületét is odarendeli:

Végre elértük azon szerencsés állapotot, hogy épületünk teljesen rendelkezésünkre áll; azon veszély, mely Damocles kardjaként fejünk fölött oly soká lebegett, hogy u.i. a kereskedelmi iskolának kell majdan helyt szorítanunk, úgy látszik elmúlt, amennyiben az már más lakásról gondoskodott. Sz. kir. Soprony városa engedélyezte ugyan az épület átídomítására szükséges összeget, de megfelel-e majd a körülményeknek, a vall. közokt. m. kir. miniszter ur ítéletétől függ; kíváncsian azonban, hogy mielőbb rendbe jöjjön minden, különben attól tartok a jobb időszak elmúlik és mi a helyiségek daczára nyomorogni fogunk tovább is; minden azon gyorsaságtól függ, melylyel Soprony városa a munkálatokat végezheti. Más nagy munka is áll még előttünk u.i. a vízvezeték behozatala, pedig ez is igen fontos és el nem odázható kérdés, melynek valósításához a költségvetésnek a miniszter által való helybenhagyása még szükséges.

A helyiségek rendbe hozatala után a tornaterem olyképen alakítandó át és szerelendő fel, hogy az úgy tulajdonképeni rendeltetésének, mint díszteremnek is megfelelhessen. (1891/92)

S bár e sorokban ott bujkál a félelem attól, hogy e „jobb időszak elmúlik”, de a szerencsés konstelláció nem változik. A következő tanévben megindulnak a nagy munkálatok, hogy aztán 1893. szeptember elsejével már egy, valóban kényelmesebb körülmények között lezajló oktatási év vehesse kezdetét. A Liszt Ferenc utcai oldal megépülése után ez volt a második nagyobb arányú beavatkozás az épület tereibe. Az 1937-es fődémleszakadást követő átalakításig az értesítők egyhangúlag úgy könyvelik el ezt az építkezést, mint amellyel véglegesen kialakult az iskolaépület „mai” formája.

Lauringer Ernő igazgató úr például az 1925/26-os értesítőben ezt jegyzi le a 33 évvel azelőtti munkálatokról:

A város az állammal kötött szerződés értelmében ugyanakkor újabb átalakításokat (tornaterem, vízvezeték, chemiai laboratorium, gázberendezés, igazgatói lakás stb.) eszközölt 3700 frt. költséggel, amit az állam 9000 frt.-ra egészített ki. Az épület a mai alakjában 1893. szeptember 1-én készült el. (1925/26)

De most hadd idézzem azt az igazgatót, Salamin Leót, aki ezt a nagyarányú átalakítást véghez vitette, és izzadt homlokát törölvén a jól végzett munka örömeivel tekinthetett vissza a megtett útra:

Az 1893/94 tanév iskolánk felvirágzására nézve igen fontos korszak kezdetét jelzi. A főreáliskola végre annyi várakozás után megnyerte mindazokat, melyeket évek óta kérelmezett; az egész épület kezelési birtokunkba menvén át, első feladatnak tekintettem a szükséges módosítások rendszeres tervezetét elkészíteni és sz. kir. Sopron városának és a magas kormányynak bemutatni. A város a javaslatához hozzájárulván az őt szerződésileg kötelező munkálatokat 3700 frtnyi az állam pénztárba szolgáltatandó összeggel váltotta meg; tekintettel azonban arra, hogy még sok más a várost nem terhelő költségek különös figyelembe veendőik voltak, a magas kormány az összes átalakításokat és berendezéseket és pedig

- 1. árnyékszék;*
- 2. díszterem és torna-helyiség, valamint annak felszerelése;*
- 3. chem. laboratorium szellőztetése;*
- 4. vízvezeték behozatala;*
- 5. gázberendezés*
- 6. igazgatói lakás*

összesen vagy 9000 frt összegben vállalta magára; fogadja a nmlgu vallás közokt. m. kir. ministerium az iskolának köszönetét azért, hogy a költségtől vissza nem rettenve azt oly helyzetbe hozta, hogy ezzel benne mindent megtalálván, mi modern iskolában kell, bármely más iskolával versenyképessé tette. (...)

Végre is testté lőn, amit annyi időn által óhajtottunk, és teljesülésében majd-majd kételkedtünk. Az épület teljes átalakításával elkészült tornacsarnokunk is; nemcsak hogy arra való helyiségünk van, de a modern körülményekhez képest fel is van szerelve. Bockelberg Ernő szép, praktikus, a szükség minden követelményeinek megfelelő szerekkel látta el; még sok kívánni való maradt ugyan, de az első kiadásból, 820 frtból mindent beszerezni nem lehetett, és ha a nmlgu vall. közokt. m. kir. miniszt. a mint azt kilátásba is helyezte, még bizonyos állandó átalányt (300 frtot) engedélyez, bizton állíthatom, hogy csak kevés lesz azon szerek száma, melyek még szükségesek arra, hogy mindennel rendelkezünk, mi által teljes lesz a gyűjtemény; ekkor 100 frtnyi átalány

elegendő a csarnok fenntartására és esetlegesek pótlására. Nem hagyhatom megemlítés nélkül, hogy külön dísztermünk ugyan nincsen, de a tornacsarnok berendezése olyan, hogy a szerek minden pillanatban félre állíthatatván, az iskolai ünnepélyek ebben való megtartása mindenkor fényesen sikerülhet. (1893/94)

Víz- és gázvezeték, a mellékhelyiségek felújítása, saját tornaterem... egyenként is nagy jelentőségű változások ezek. A felettük érzett örömet semmi sem árnyékolja be. Illetve – még nem. De két év múlva már...

A milleniumi év értesítője nyolcvan év kiadványainak legvastagabbika, benne a már emlegetett, majd 270 oldalas Kárpáti Károly-féle iskolamonográfiával. A tanár úr ekkor már 22 éve tanít az iskolában, jól ismeri a főreált. Ide idézem papírra vetett „idegenvezetését”, amely a legvalóságghűbb képet adja a századforduló előtti iskolaépületről:

Sopronnak belvárosában, az ódon kinézésű Templom-utczában fekszik az Állami Főreáliskola épülete. Kétemeletes sarokházat képez ott, hol a szűk Iskola-utcza nyílik a Templom-utczába. Hosszabbik szárnya. 18 ablakkal az Iskola-utczára néz, míg rövidebb főhomlokzata 11 ablakkal a Templom-utcza sorában áll; egy ablak jut az eltompított sarokra. Szemközt áll vele az Iskola-utczában a Casino-épület hátsó része, elvevén iskolánktól, különösen ennek földszintjétől, a világosság nagy részét. A főreáliskolának két bejárata van. A Templom-utczai homlokzat közepén nyílik a hatalmas kapu által zárható főbejárat; az Iskola-utczában van a keskenyebb mellékbejárat, amelyen a tanuló ifjuság jár ki és be. A kapu fölött jó magasan kicsiny tábla hirdeti, hogy itt van az »Áll. Főreáliskola.«

Egyébként, ha az épület külseje kissé tataroztatnék, világosabb, melegebb színnel festetnék be, – elég jó benyomást tenne, habár a homlokzat és a főszárny külső tagozása nem eléggé nyomatékos, minek következtében az épület kissé kaszárnyás kinézésű.

Az iskola előtt nincsen tér; az iskolán belül az udvar kicsiny, alig 650 négyzet-méter és ennek is egy része befásítva lévén, a tanuló ifjuság által, nem használható. De legnagyobb hátrányára van az épületnek egy levezetőcsatorna, mely a Templom-utczai részről rézsut húzódik el az udvar és épület alatt a Casino felé. Minthogy csak öntött vasrács zárja az udvarban levő nyílását, kellemetlen bűzével néha az egész épületet elárasztja. Ennek következtében a pincze is kicsiny, csak a főhomlokzati rész alatt van és ez elég száraz.

A hosszú szárnyépület közepéből, párhuzamosan a főhomlokzattal, húzódik az udvaron végig 30 méter hosszúságban a tornacsarnok előszobával és egy kis kamrával. Az udvar felől van 5 magas, de nem elég széles ablaka, az ezekkel szemközt levő falban 6 ilyen ablak nyílik a szomszédos r. kath. népiskola udvarára.

Az épületben magában az udvar felé néző oldalon, a homlokzat és a szárny hosszában, folyosó húzódik végig a földszinten és mind a két emeleten. E folyosóra mindig haragszunk. Ablak van rajta elég, de mind csak egyszeri táblás. Télen és szeles időben – ilyen pedig sok van nálunk – a léghuzat és a hideg nehéz feladattá teszi a folyosón való tartózkodást, illetve a felügyeletet. Szenvednek a tanulók, szenvednek a tanárok is.

De lépjünk be a főkapun.

A bejáratban balfelől csinos emléktábla hirdeti, hogy ő Felsége 1884. május havában legmagasabb látogatásával tüntette ki reáliskolánkat. Tovább haladva, jobbra

és balra látjuk a folyosót. A jobb oldali folyosón van az emeletekre vezető főlépcső, ennek lábánál a pinczebejárat, azután szolgál- és házmester-lakás.

A baloldali folyosón haladva, elébb az iskolaszolga szobájához, azután két tanteremhez érünk. Ezek utolsója sarokszoba 4 ablakkal; a kívül tompított sarok itt észre sem vehető, mert a szoba ezen felső része teljes félkör alakú. Az ezen szoba felett fekvő termek szintén ilyen alakot kaptak, minek folytán mindenütt kis szöglet-kamra támadt, melyet a mellette levő helyiségekhez ajtóval kapcsolnak.

A folyosó itt jobbra fordul. Következik a tanári könyvtár két szobája, melyekben kevés a világosság; azután egy lépcső, melyen a tanulók járnak fel az emeletekre; ennek lábánál van a mellékbejárat. Tovább haladva a folyosón, balra benyitunk a vegytani helyiségbe, melynek nagyobb és 2 kisebb szoba áll rendelkezésére; a legnagyobb a tanterem, emelkedő padosorokkal és mineralógiai gyűjteménnyel; balra ettől van a tanár szobája és a készítmények tára, és jobbra a vegytani műhely. A folyosó végén van az ifjúsági könyvtár, ebből ajtó nyílik az érem- és régiség-szertár szobájába.

Szemben a vegytani tanterem ajtajával van a folyosón még a tornacsarnokba vezető ajtó. Legelőször az öltözőnek használt előszobába jutunk, melytől balra van a kicsike nedves szerkamra; egyenesen szemben velünk van a nagy tornacsarnok, melynek földszinti niveau-ja 1 méterrel alacsonyabb a folyosóénál, az előszobából tehát néhány lépcsőn jutunk le a terembe. A terem maga nem elég magas, megvilágítására 10 oldalláng és 2 szép gáz-csillár szolgál, de az utóbbiakat használni nem lehet, mert a szergyakorlatok kivételét akadályozzák. A tornacsarnok diszteremül is szolgál.

Ha a tornateremnek az udvarra vezető ajtaján átmegyünk az udvarra és onnan a főbejáratnál levő lépcsőn fel az első emeletre, akkor ott jobbra és balra az igazgató lakását találjuk. Jobb oldalon a konyha, fürdőszoba és két nagyobb lakószoba van, melyekből keskeny szobácska vezet a folyosó baloldali folytatásában elhelyezett 3 lakószobához. Itt a folyosó fallal van elválasztva az iskolához tartozó résztől; csak egy ajtó vezet az iskola hosszabb folyosójára, melyen keresztül menve, balra látjuk sarokszobát képező tanári termet. Ennek ajtaja előtt a folyosó jobbra fordul. Mindjárt elől van az igazgatósági iroda, ezután a tanulók által használt lépcsőfeljárat, emellett a nagy mértani rajzterem és sorban három egymásután következő tanterem.

Ha újra felmegyünk a főlépcsőn a második emeletre, ott találjuk jobboldalt a természetrajzi tantermet a megfelelő szertárral, balra egy tantermet és az épület sarkáig elnyúló szabadkézi rajztermet. E rajzteremnek van hosszában öt, szélén egy ablaka.

Itt a folyosó jobbra fordul. Balra az első ajtó a természettani szertár két szobájához vezet. A tanulók által használt lépcsőfeljárat után következik a 4 ablakos nagy, majdnem túlságos nagy fizikai tanterem és ezután sorban még 3 tanterem.

A mellékszárny folyosóinak végén vannak mindenütt az árnyékszékek, melyek vízvezetékekkel és öblítő-készülékkel vannak ellátva, de nincsen szelelő kürtőjük. A vízvezeték különben az egész épületet látja el jó ivóvízzel, a rajztermekben a fizikai, vegytani helyiségekben és a tanári szobában külön kagylók vannak bevezetve.

Az igazgató elhatározta, hogy még az idén villamos órát helyez el az első emeleti folyosón a lépcsővel szemben, mely óra a minden tanterem ajtaja fölött elhelyezett villamos csengetyűket fogja megszólíttatni minden óra és a 10 percznyi szünet végén, ami véget fog vetni az eddig szokásban volt és a fületbántó csöngetésnek, harangozásnak. Ez utóbbi úgy is sok időt vett el az ezzel megbízott szolgától, akinek a megjelölt időt mindig meg kellett lesnie.

Házi telefon csak a fizikai tanteremből vezet a szomszédos fizikai szertárba, ez is inkább demonstráció céljából helyeztetett oda.

Az esti világitást légszesz eszközli, a fűtésre vaskályhák szolgálnak. (1895/96)

Bár „életszagú” adalékként olvashattunk itt csatornabúzról, szellőzés nélküli árnyékszékekről, egészségre káros léghuzatról, megkockáztatom, ezek nem voltak egyedi jelenségek 19. század végi iskoláinkban. Velük szemben erősebb összbenyomásként jelenik meg egy jól bejáratott, működőképes iskolaépület képe. Ráadásul a boldog békeidők folyamatos, lépésenkénti fejlődést biztosítanak a továbbiakban is. Az 1896/97-es értesítő is jól tanúsítja ezt. (Külön felhívom a figyelmet az iskola-egészségügyi szempontból tervezetett bútorokra!)

A magas kormánynak 1895. évi 43,770. sz. a. kelt rendeletével utasította az igazgatót, hogy az iskolának új bútorokkal való felszerelése céljából részletes költségvetést terjesszen fel. Igazgató összeállítván a bútorzat-szükségletet, Faragó József tanár elkészítette hozzá a terveket, dr. Leszner Rezső iskolaorvos tanácsával hozzájárult, hogy a padok iskolaegészségügyi szempontból miként terveztesse.

Ezután a m. Ministerium szerződésileg megbízta Kanizsa Gábor soproni asztalost a következő bútorok darabjainak 2249 forint 80 krajczár értékben való elkészítésével: 130 db kétülékes pad, 24 db kétülékes rajzasztal, 1 db szószék, 6 db szekrény, 100 db szék, 3 db állvány szereknek és 16 db ruhafogas. Az itt felsorolt bútorok elkészültek és az igazgatóság által át is vétettek.

A nmélt. vallás- és közoktatásügyi m. kir. Ministerium 1896. november havában a tornaterem felszerelésének költségeire újból 200 forintot és az iskolaépületnek zászlóval és zászlótartó-rúddal való ellátására s a torna- és díszterem falazatának kijavíttatására összesen 112 forint 24 krajczár utalványozott.

A nmélt. Minister úrnak ezen bőkezűségéért intézetünk leghálásabb köszönetét rója le.

Sopron sz. kir. város 1895-ben 3 iskolatermet padlóztatott, 1897-ben pedig a tornacsarnok tetejét újra cserepezte és a szünidő alatt ismét 2 iskolatermet fog padlóztatni. (1896/97)

Ez a folyamatos gyarapodás olajozottan viszi át az intézményt a 19. századból a 20. századba. Ha most vizsgálódásomat nem az épület történetére irányítanám, és nem félnék egy hosszabb kitérőt megtenni, bizony szívesen ecsetelgetném, hogy a soproni főreál az ország egyik legjobb oktatási intézménye a századforduló környékén. Tudós tanári karának és éles eszű, sokszor jó kezűességgel is rendelkező (lásd a magas színvonalú rajzoktatást!) diákjainak köszönhetően országos és nemzetközi sikereket tudhat magáénak az iskola. S ennek háttéréként ott áll a zavartalan működést lehetővé tevő, egyre felszereltebb iskolaépület.

Ezt azért kívánom most hangsúlyozni, hogy még érzékletesebbé tegyem azt a – stílusosan – bombaként berobbanó változást, amit a háború hoz magával.

Az épület alsó két szintjét rögtön a háború kitörésekor katonai célokra lefoglalják. Gondoljunk bele, a tanítás csak a második emeletre szorul, a lenti termekben egy hónapig népfelkelők állomásoznak, majd utánuk hadikórház költözik be. Egyre több beteg, sebesült katona..., járványveszély..., a bevonulások miatt a tanári létszám is megcsappan...

Hinnénk, bekövetkezik az iskola teljes szétzilálódása...

Annyira lehetetlenné válnak az oktatási körülmények, hogy szinte megmagyarázhatatlannak tűnik az az épülethez való ragaszkodás, amely a most következő háborús krónikákban lépten-nyomon megnyilvánul.

A háború hatását éreztük intézeti ifjúságunk elhelyezésében is. Intézeti épületünk augusztus hó 1 óta népfelkelők számára, majd pedig szeptember hó 1-től kezdve tartalékkórház céljaira lévén lefoglalva (...) a rendes előadások számára kezdetben a szent Benedek-rendi kath. főgimnázium épületének igénybevétele látszott legalkalmasabbnak, hol intézeti ifjúságunk, bár a délutáni órákban, de legalább egy helyen, együttesen, nyerte volna oktatását. Minthogy azonban ezen elhelyezés is több szempontból sok nehézséget látszott hárítani működésünk elé, minden rendelkezésünkre álló eszközzel oda törekedtünk, hogy saját épületünk legalább egy részében, annak második emeletén, taníthassunk. Dr. Fogarassy Viktor cs. és kir. főorvos úr lekötelező szívéssége és intézetünk iránti nagy jóakarata folytán óhajunk meg is valósult...

(A katolikus elemivel való együttélés idején legalább az épületnek két szintjét tudhatta magáénak a reáliskola. Elképzelhetjük, mit jelenthetett most az – ráadásul megnövekedett tanulólétszám mellett –, hogy mindössze a második emeletre szorult az intézmény!)

...Minthogy intézeti épületünk II. emeletén 9 osztálynak egyszerre való elhelyezésére kellő számú helyiség nem állott rendelkezésünkre, három osztály tanítását délutánra kellett áttennünk. Hogy a tantermek szellőztetésére és tisztítására a délelőtti és délutáni tanítás közti szünetben kellő idő juthasson, főigazgatói engedéllyel csak 45 perces órákat tartottunk...

(Aztán majdnem bekövetkezik a legrosszabb, az épület teljes elhagyása):

...Február hó folyamán intézetünknek már-már zavartalanul folyó működését komoly veszedelem fenyegette; újból le akarták foglalni intézeti épületünk II. emeletét. E terv megakadályozására az igazgatóság minden lehetőt elkövetett. Dr. Baán Endre vármegyei főispán úr, valamint Dr. Fogarassy Viktor cs. és kir. főorvos úr Ő Méltóságai részéről az igazgatóság fáradozása nagy jóakarattal találkozáván, a veszedelem elmúlt és intézetünk nyugodtan folytathatta működését a tanév befejezéséig.

A bevonult tanerők hiányát ellensúlyozandó az intézetünkben évek óta fennálló három párhuzamos osztály közül kettőt megszüntettünk (...) a rendkívüli tárgyak tanítása – az egészségtan kivételével – valamint a különféle körök működése és a tornatanítás is az egész éven át szünetelt. Ugyancsak nem tartattak meg a tanév folyamán az iskolai ünnepélyek sem, minthogy az egész ifjúság együttes befogadására alkalmas helyiség nem állott rendelkezésünkre...

(Felvetődik a kérdés, ha a szűk térre bezsúfolódott iskola ilyen mértékben volt kénytelen redukálni a feladatait, akkor miért ragaszkodott annyira az épületben maradáshoz? A következő bekezdés mintha erre válaszolna):

...Ha elgondoljuk, hogy mennyi nehézség háramlott volna intézetünkre, ha ifjúságunk 2-3, egymástól távol fekvő, helyen lett volna elhelyezve és hogy az oktatás és nevelés mennyire szenvedett volna azáltal, megnyugszunk sorsunkban és igaz hálával vagyunk az intéző körök iránt, hogy jóindulatuk folytán szűkösen bár, de mégis csak saját otthonunkban tölthettük az egész tanévet. Fogadják ezért e helyen is ismét hálás köszönetünket!...

(„De mégis csak saját otthonunkban tölthettük az egész tanévet” – egy vallomás sűrűsödik e mondatban... A nyári tanítási szünetre azonban a második emeletet is katonai célra foglalják le. Emiatt még naivabbnak hat a szöveg utolsó mondatában megfogalmazott vágy):

...Az iskolai év befejeztével intézeti épületünk II. emeleti része ismét lefoglaltatott.

Vajha a következő tanévben újból rendelkezésünkre állhatnának összes helyiségeink!
(1914/15)

Ugyanebbe az évkönyvbe az iskolaorvos is olyan jelentést ír, amely jól jellemzi ezt az időszakot:

A soproni állami főreáliskolában az egészségi állapot az 1914/15. iskolai évben – egy halálesettől eltekintve – megnyugtatónak volt mondható, jóllehet az intézeti épület nagy része, nevezetesen földszintje és I. emelete tartalékkórház céljaira volt lefoglalva. Kellő gondoskodás történt az iránt, hogy az egész épületben tisztaság és rend uralkodjék és hogy a tanulók a kórházbeliekkel, bár fertőző betegség a katonák között nem fordult elő, ne érintkezessenek. (...) A tantermek és illemhelyek szigorú tisztántartására, valamint szellőztetésére és egyéb higiénikus követelményekre nagy gond fordított. (...) Szükségesnek tartom végre hangsúlyozni, hogy a torna és játéknak ez évben való elmaradása a tanulók fejlődésére valamilyes hátránnyal volt.
(1914/15)

A következő tanév kezdetére – mire a levelek lehullottak, de katonáink mégse tértek vissza – természetesen nyilvánvalóvá vált, hogy csak hiú ábránd volt az iskolaépület visszaszerzésében reménykedni. Bár a második háborús tanév utolsó két hónapjában átmenetileg katonamentes lesz az intézmény, de a hadikórház hamarosan visszaköltözik.

Az 1915/16-os értesítő még az előző évinél is pontosabban festi le az intézmény helyzetét:

Intézetünk 1914/15. értesítőjében a tanév háborús vonatkozásairól szóló megemlékezésünket azzal az őszinte óhajjal zártuk le, hogy vajha az 1915/16. tanévben újból rendelkezésünkre állhatnának összes helyiségeink. Óhajunk – sajnos – nem valósult meg. Nem valósult meg sem szűkebb, sem tágabb értelmében véve; intézetünknek a múlt tanévben lefoglalt helyiségeit a katonaság az 1915/1916. tanévben is használta; a háború pedig nemhogy megszűnt volna, hanem még nagyobb arányokat öltött az eddigieknél.

Hogy az immár két év óta dúló háborúnak iskolai életünkre gyakorolt hatását a középiskolák háborús korszakának krónikása részére röviden összefoglalva megörökítsük, adatainkban az 1914/1915. tanévre is kiterjeszkedve, a következőkről számolunk be:

Intézeti épületünk földszinti és I. emeleti helyiségei – az igazgatói iroda, a vegytani szertár, valamint a tanári- és ifjúsági-könyvtár helyiségeinek kivételével – 1914. évi augusztus hó 1-én foglaltattak le a katonaság részére. Ezen időtől kezdve 1914. évi szeptember 1-ig magyar népfelkelők helyezkedtek el intézeti épületünk lefoglalt részeiben; 1914 szeptember hó 1-től kezdve pedig 1916. évi január hó 26-áig, tehát csaknem 17 hónapon keresztül, a cs. és kir. tartalékkórház használta helyiségeinket, 1916. évi január hó 26. óta a cs. és kir. 11. Landwehrgyalogezred pótzászlóaljának II. pót százada bírta említett helyiségeinket 1916. évi április hó 12-ig. Azóta ismét teljes birtokában voltunk intézeti épületünknek 1916. évi június hó 24-ig, amikor az újból lefoglaltatott segédkórház céljaira. (...) A Landwehrgyalogezred a beszállásolt legénység könnyebb és gyorsabb élelmezhetésére intézetünk udvarán felállított egy ideiglenes faépítményt, mely konyhául szolgált, a tornacsarnok melletti öltözőszoba pedig fürdőszobának rendeztetett be a kórház által...

(Úgy tűnik, a hadsereg is értett az „átidomításhoz”).

...A világítás, fűtés és vízfogyasztás címen felmerülő kiadások fedezésének kérdése kölcsönös megegyezés alapján mindjárt kezdetben rendeztetett, úgy hogy e tekintetben a katonaság miatt intézetünknek soha sem voltak külön kiadásai.

Az intézeti épület földszinti és I. emeleti helyiségeinek lefoglalása következtében intézeti ifjúságunk mindkét tanévben a II. emeletre szorult. (...) Az összes osztályok elhelyezhetésére mindkét tanévben igénybe kellett vennünk illetőleg be kellett rendeznünk állandó osztálytermekké a fizikai és biológiai előadótermet valamint a szabadkézi rajztermet, sőt utóbb, 1915/1916-ban, hogy csupán délelőtti tanítás lehessen, a volt igazgatói lakás konyháját is...

(Az lett volna meglepetés, ha az iskola kimarad az átidomítási műveletekből...)

...A tanítás normális menetére vonatkozó változásokat illetőleg felemlítjük, hogy az 1914/15. tanévben a viszonyok kényszerítő hatása alatt csak 45'-es órákat tartottunk és a 10'nyi szünetet 5'nyire redukáltuk, hogy egyrészt a délelőtti és délutáni tanítás között kellő idő maradjon a tantermek tisztogatására és szellőztetésére, másrészt azonban a délutáni tanítás túlságosan bele ne nyúlják az esti órákba. Tantárgyi óraredukciók nem voltak egyik évben sem, ellenben elmaradt egyes tárgyak tanítása. Így például szünetelt mindkét tanévben a torna, ének és céllövészet tanítása valamint szüneteltek a játékdélutánok, a biológiai és fizikai gyakorlatok és elmaradt (csak az 1914/15. tanévben) a gyorsírástanítás és a vegytani gyakorlatok megtartása is. Szünetelt továbbá mindkét évben a „Berzsenyi” önképző kör működése. A tornatanítás és játékdélutánok elmaradásából származó hátrányok ellensúlyozására szolgáltak az 1915/1916. tanévben az alsó öt osztály számára miniszterileg elrendelt és osztályonként kéthetenként megtartott kirándulások, továbbá a VI-VIII. oszt. tanulók számára kísérletképpen elrendelt és első ízben bevezetett katonai gyakorlatok...

(Fontosnak vélem, hogy ebben az értesítőben gondolatilag megismétlődik az előző év végén megfogalmazott vallomás):

Ha éreztük is a szűkös elhelyezkedésből, az intézeti udvar nélkülözéséből, az osztályok túlszűfolttségéből, az előadó kísérleti termeknek osztálytermékké való átalakításából és állandó használatából eredt hátrányokat és nehézségeket, sorsunkat megnyugvással és azzal a vigasztaló tudattal viseltük el, hogy helyzetünk – más iskolákéhoz viszonyítva – még csak tűrhető, amennyiben saját épületünkben és egy helyen teljesíthetjük feladatunkat. (1915/16)

A következő évi kiadvány azzal is bizonyítja, mennyire fontos a „saját épület”, hogy szinte szó szerint bekerül oda is ez a néhány mondat. Ugyanakkor kiderül az is, hogy az intézmény – valószínűleg folyamatosan – nagy küzdelmet folytatott termei visszaszerzéséért. Az 1916/17-es tanévben ez részsikert hozott:

Az intézeti épületet illetőleg a múlt évhez képest az 1916/17. tanévben annyiban állott be változás, amennyiben a katonaság által kórház céljaira lefoglalt helyiségeinkből – bár nagy küzdelmek árán – ez évben sikerült az 1. emeleten, az igazgatói iroda és a tanári könyvtár között levő 2 tantermet visszaszerezni, minek következtében kellő helyet adhattunk az e tanévben újból megnyíló egyik párhuzamos osztálynak és vissza tudtuk adni a már két éven át tantermül szolgáló szabadkézi rajztermet eredeti rendeltetésének. Hogy ez utóbbi körülmény mit jelentett iskolánknak, a tanítással foglalkozó ember előtt bővebben magyarázni szükségtelen. (1916/17)

Háborús krónikánk végén álljanak itt megint egy iskolaorvosi jelentés tárgyszerűnek szánt mondatai. A szűkre szabott szavak a nyomasztó évek utáni felszabadultság érzetéről is árulkodnak:

A soproni állami főreáliskola egészségi állapota az 1917/1918. iskolaévben megnyugtatónak volt mondható. Az intézet épületében lévő tartalékkórház feloszlott és így annak a tehetősége, hogy a tanulók bárminő betegséggel fertőződjenek, kizárható.

A tantermek felszabadultak és ennek következtében megszűnt a tanulók túlszűfolttsága is és így a tanulók egészséges jó levegőjű és tágas helyhez jutottak.

Az intézetben egész éven át nagy gond fordítottatott a tantermek és az illemhelyek szigorú tisztántartására, valamint szellőztetésére és a szükséges egyéb hygiénikus követelményekre. (...)

Szükségesnek tartom azonban hangsúlyozni, hogy felette kívánatos volna a háborús évek alatt elmaradt torna-tanításnak és játéknak újból való felvétele, mert ezek hiánya a tanulók testi fejlődésére mégis hátránnyal van.

Sopron, 1918. június hó 15-én.

Dr. Szilvási Gyula,

Isk. orvos, az egészségtan tanára

(1917/18)

Azt hihetnénk, hogy az 1917/18-as értesítőt most kereken húsz esztendeig (a már említett 1937-es fődémleszakadásig) az oktatástörténet legunalmasabb tanév végi dokumentumai követik majd. Hiszen az épület újra teljesen az intézmény kezelésében

van, év évet követ, mindig lesz egy kis gyarapodás, mindig lesz egy kis előregedés, még a repedés is csak halkán és unatkozva nődögel a második emelet mennyezetén...

Majd látható, hogy ebben az előképzetünkben nem is nagyon fogunk csalatkozni. Csak a tekintetben nyugtathatom meg az Olvasót, hogy mindez nem áll a háborút követő évekre. Hiszen Sopronban vagyunk, ahol a trianoni békediktátum jól ismert módon újra felkavarja a lassan talán nyugalomnak induló közéletet. A városnak és környékének Ausztriához való csatolása természetesen a főreáliskola működését is alapvetően befolyásolja. Mi lesz az intézmény sorsa? Marad-e az épület az oktatás szolgálatában? Ha igen, hány tanár és diák marad itt kisebbségi magyarként, és kik lesznek azok, akik az ország belsejébe költöznek? A megannyi nyugtalanító kérdés közé egy határozott intézkedés robban be. Hogy az intézet értékes felszerelése ne az osztrákok kezére kerüljön, a minisztérium úgy dönt, az épületet ki kell üríteni, és minden holmit Győrbe kell szállítani.

A rossz hír hozójaként – talán nem véletlenül – azt a Viszota Gyulát jelölik ki, aki 1893 és 1901 között maga is az iskola tanára volt. Bár éppen húsz éve költözött el a városból, de a tantestületben még négy hajdani tanártársa dolgozik. Elképzelhetjük azokat a megrendült beszélgetéseket, amelyeket a jól ismert épületben, teljes bizonytalanságban lévő kollégáival folytathatott. Nem lehet véletlen, hogy felkarolja azt a gondolatot, amely az itt maradó magyarság érdekében legalább a padokat, iskolatáblákat és a legszükségesebb felszereléseket az épületben hagyná. De a minisztérium először hajthatatlannak bizonyul, csak a szülők és az iskola volt diákjának, Thurner Mihály polgármesternek a nyomására hátrál meg. Az elszállítandó felszerelés így is hat vasúti vagonot tölt meg. Az akkori igazgató, Lauringer Ernő így írja le mindezt:

A magyar és osztrák kormányok közt lefolyt tárgyalások eredménytelensége folytán a trianoni szerződés értelmében „Nyugatmagyarország” elcsatolása 1921 augusztus második felében kényszerűséggé vált. Az átadás, illetőleg átvétel napjául először augusztus 28-a tűzetett ki. Amikor a magyar kormány megbízásából dr. Viszota Gyula tanker. kir. főigazgató, a középiskolai ügyosztály főnöke augusztus 9-én Budapestről Sopronba érkezett, hogy a nemzeti vagyon megmentése céljából az intézet kiürítésére vonatkozó rendeletet személyesen közölje, egyúttal a szükséges utasításokat megadja, az izgalom a városban még inkább fokozódott. Növelte az aggodalmat az a kétség mi lesz evvel a várossal, ennek a városnak magyarságával, ha minden magyar intézményt, első sorban az iskolákat s azok között is legelső helyen a mi intézetünket, hol a tanulóknak majdnem 74%-a Sopron városi, 18%-a sopronmegyei illetőségű, 73,5%-a pedig magyar anyanyelvűnek vallja magát, innen elköltöztetnek? Ismerve a városban uralkodó hangulatot, aggodalmaimat közöltem a kormány megbízottjával, aki maga is mint intézetünk egykori tanára mélyen megrendülve adott utasítást az intézet kiürítésére. Ugyanekkor a soproni állami leánygimnázium igazgatójával, Schwarz Kálmánnal együtt írásba foglalt felterjesztést intéztünk a kormányhoz s mindjárt át is adtuk dr. Viszota Gyula ügyosztályfőnök úrnak, aki kérésünkre megígérte, hogy azonnal közölni fogja azt a Vallás- és Közoktatásügyi Miniszter Úrral. Ebben a javaslatunkban a fősúlyt arra vetettük, hogy a csatolás esetén Sopronban maradó magyarság érdekében a tanításhoz legszükségesebb eszközöket, padokat, táblákat és kisebb értékű törékeny eszközöket visszatarthassuk.

A V. K. M. távirati válasza augusztus 11-én este érkezett hozzánk, de elutasító volt. Kötelességszerűen hozzáfogtunk tehát az intézet felszerelésének becsomagolásához és elszállításához. A gyermekek jövője miatt aggódó szülők ekkor táviratban fordultak a miniszterhez az eredeti rendelet módosítása és enyhítése végett, majd pedig Dr. Thurner Mihály, Sopron sz. kir. város polgármestere az állam és város között 1876-ban létrejött szerződésre hivatkozva írásban tiltakozott az itt maradó magyarság érdekében az intézet teljes kiürítése és végleges elköltöztetése ellen. Ennek dacára folytattuk a csomagolást, magam pedig augusztus 14-én Győrbe utaztam és Dsida Ottó tankerületi kir. főigazgató úrral személyesen közöltem a város és szülők izgatott hangulatát, egyúttal átadtam a polgármester írásbeli tiltakozását, kérve annak a nm. Vallás- és Közoktatásügyi Minisztériumhoz való eljuttatását, amit a főigazgató úr meg is ígért. Augusztus 18-án a V. K. M. megbízásából megjelent Pitroff Pál központi szolgálatra beosztott győri állami főreáliskolai tanár, egyrészt hogy az elszállítással járó költségeket kiutalja, másrészt pedig hogy közölje a Minisztérium újabb elhatározását, amely szerint a tanításhoz okvetlenül szükséges padokat, táblákat, kisebb értékű és törékeny eszközöket nem kell elszállítani. A kormánynak ez az elhatározása bizonyos megnyugvást keltett a városban. Az intézet nagyértékű felszerelését 6 vasúti kocsiban elhelyezve augusztus 18-án indítottuk el Győrbe. Az intézet legnagyobb és pótolhatatlan értékeit: anyakönyveit, jegyzőkönyveit, legfontosabb iratait, takaréketékönyveit, értékpapirjait, platina tárgyait stb. Luksz József tanár és Horváth Károly intézeti altiszt megbízásomból személyesen vitték el Győrbe augusztus 19-én, azokat részben a tankerületi kir. főigazgatóságnak, részben pedig a győri állami főreáliskola igazgatóságának adták át. Az elszállítás költségei 43.773 K-ra rúgtak. Sopron sorsát sokan ekkor már reménytelennek látták, a bizakodók táborá napról napra lesorvadt, a csüggedők, reményvesztettek száma pedig egyre gyarapodott...

(Az augusztus 27-i alakuló értekezleten a tantestület úgy dönt, hogy további intézkedésig az itt maradt alapfelszereltséggel, helyben kezdi meg a tanévet. Zaklatott félév indul el, háttérben ágfalvi ütközettel, velencei egyezményvel, királyi puccskísérlettel és egy izgatott hírekben tobzódó várossal. Aztán a december 14-i népszavazás az iskola életében is fordulatot hoz. A város magyar marad, az iskolaépület továbbra is a főreált szolgálhatja, a felszerelés visszatérhet.)

...A kiürítés alkalmával elszállított intézeti felszerelés január 7-én érkezett vissza Győrből. A tárgyak általában véve elég jó karban kerültek vissza, kivéve az egyik vasúti kocsiban elhelyezetteket, ahol annak a kocsinak egy másikkal való összeütközése folytán több könyvesláda szétesett, sok kép megrongálódott, több képnek kerete és üvege összetört. A visszaköltöztetés 27.698 K-ba került. E helyütt is hálás köszönetet mondok azoknak a kartársaknak, akik az intézeti felszerelés el- és visszaszállításánál a csomagolás nehéz és türelmet igénylő munkájánál oly önzetlenül, kitartóan és lelkiismeretesen közreműködtek, köszönetemet fejezem ki az intézet altisztjeinek és azoknak a derék tanulóknak, akik kartársaimhoz hasonlóan a hurcolkodás alkalmával olyan önzetlenül és szorgalmasan támogattak...

(A közeljövő feladata is adott):

...Az iskola épülete és tantermei, miután évek sora óta, a háború, forradalmak és bizonytalan helyzet miatt rendszeresen nem tataroztattak az elhanyagoltság látszatát keltik. Az épület alapos javítása égetően szükséges. (1921/22)

Az értesítők az épületről szólva egy darabig csak ezt a folyamatos állagmegóvást említik. Ezekből a bejegyzésekből úgy tűnik, hogy az állam által juttatott tatarozási költségek nagyobb beruházásra – például díszterem kialakítására – nem voltak elegendők, viszont az épület állandó karbantartását alapszinten biztosították. És ha minden kötél szakadt, akkor az intézmény a bevált átídomítási technikához nyúlt, vagy a málló vakolatot szemléltető képekkel fedte el:

Az iskola épülete és tantermei az óriási költségeket felemésztő rendszeres és alapos tatarozás hiánya miatt bizonyos mértékig már az elhanyagoltság látszatát keltik. Miután a tantermek sötétek, a gázvilágítás pedig már évek óta szünetel a városban, a folyosók és termek legnagyobb részét villany lámpákkal szereltük fel. A villany felszerelés 330.732 K-ba került. (1922/23)

Az iskola épülete és tantermei az óriási összegeket felemésztő költségek miatt csak részben voltak tatarozhatók. Az 1923-24. tanév folyamán tatarozási és javítási költség címén az állam 8.600.000 K-t utalt ki az intézetnek. Az állam által különféle átalány fejében kiutalt összeg 4,264.000 K volt. (1923/24)

Az iskola épülete – ha a legideálisabb követelményeknek nem is felel meg teljességgel – általában véve elég jó állapotban van. Nagy híját érezzük különösen iskolai ünnepélyek alkalmával egy díszteremnek s nagy szükségünk volna egy szülői fogadószobára. A folyosókat és tantermeket művészi, történeti, földrajzi és természetrajzi szemléltető képekkel igyekeztünk díszíteni. Az idei év folyamán 25 darab képet szereztünk be mintegy két és fél millió K értékben. Nagyszünidei javítási és tatarozási díj címén az állam 25 millió K-t utalt ki az intézetnek. (1924/25)

Az iskola épülete általában véve elég jó állapotban van. A folyosókat és tantermeket az idei tanév folyamán is művészi, történeti, földrajzi és természetrajzi szemléltető képekkel igyekeztünk díszíteni. Nagyszünidei javítási és tatarozási díj címén az állam a múlt évben 153 millió K-t, az idei évre 78,307.000 K-t utalt ki az intézetnek. (1925/26)

Az iskola épülete általánosságban véve megfelel a tanítás feltételeinek, noha célszerűség szempontjából sok kifogásolni valót lehet rajta találni. Tantermei, udvara, folyosói a tanulók számarányához viszonyítva szűkek, a 11 osztályt csak úgy lehetett elhelyezni, hogy a volt igazgatói lakást már 1910. aug. 1-e óta a szükséges termek céljaira kellett lefoglalni, ami sok tekintetben hátrányos. Iskolai ünnepélyek alkalmával mindig nagyon nélkülözünk egy, a közönség befogadására alkalmas dísztermet, a rajztermek sem egészen megfelelőek. Az idei év folyamán sikerült az igazgatói külső iroda egy részéből szülői fogadószobát létesítenünk, erre már évek óta nagy szükségünk volt. Az állam évről évre gondoskodik az épület belső javításáról, az idei tanévben erre a célra 7504 P-t fordított; a külső tatarozás és javítás a várost illeti. (1926/27)

A következő tanévi értesítőtől kezdve kutakodó kíváncsiságom alaposan lelohadt. Tíz év kiadványaiban csak az előbbi szöveg első három mondatát – szó szerinti vagy alig eltérő változatban – olvasni, bizony rendkívül unalmasnak tűnt fel előttem. De megint megtanultam: Óvakodnom kell a felületes ítéletektől! Amikor alaposabb böngészésre kényszerítettem magamat, egyszerre csak jelezni kezdtek az e szöveghez kapcsolt – első látásra csak pénzügyi elszámolásnak tetsző mondatok.

Ígérem, nem fogom untatni az Olvasót az ismétlődő szövegrész többszöri idemáolásával, de most az egyszer hadd tegyem ezt meg, hogy megvilágosítsam, miről is beszélek. Tehát a következő évi értesítőben ezt látjuk:

Az iskola épülete általánosságban véve megfelel a tanítás feltételeinek, noha célszerűség szempontjából sok kifogásolni valót lehet rajta találni. Tantermei, udvara, folyosói a tanulók számarányához viszonyítva szűkek, a 11 osztályt csak úgy lehetett elhelyezni, hogy a volt igazgatói lakást már 1910. aug. 1-e óta a szükséges termék céljaira kellett lefoglalni, ami sok tekintetben hátrányos. Iskolai ünnepélyek alkalmával mindig nagyon nélkülözünk egy, a közönség befogadására alkalmas dísztermet, a rajztermek sem egészen megfelelők. Az állam évről-évre gondoskodik az épület belső javításáról, az idei tanévben erre a célra 4374.26 P-t fordított; a külső tatarozás és javítás a várost illeti. (1927/28)

Megkockáztatom, az utolsó mondat gondolati hangsúlyai ezek: Az állam – bezzeg! – „évről-évre gondoskodik az épület belső javításáról”, lám, erre a célra ennyi és ennyi pengőt fordított, a külső javítás – azonban – a várost illeti, s itt nem látható egy árva peták sem.

Hogy nem önkényes ez a magyarázatom, az a következő értesítőből még nyilvánvalóbbá válik. Itt is jön tehát a már harmadik éve szó szerint megismételt három mondat, majd mögé rejtve ez a beszédes pár sor:

...Az iskola külső tataroztatása Sopron városát illeti, a belső javítások az államot terhelik; utóbbi a folyó tanév folyamán csak részben történhetett, még pedig költségfedezet hiánya miatt. A forgóáramú villany bevezetésére 1018.25 P-t kellett fordítani, a belső tataroztatásra és egyéb javításokra csak 981.75 P jutott. Az épület úgy külsőleg, mint belsőleg most már alaposabb javításra szorul, jelen állapotában sok tekintetben elhanyagoltságot mutat. (1928/29)

S bár látható, az utolsó mondat a külső és belső állapot emlegetésével az állami és a városi felelősségre egyaránt utal, de csak a város neve mellől hiányzik a pénzösszeg.

A város lassan, de vette a jelzést. A következő értesítő már utalást tesz egy kilátásba helyezett külső javításra. Valószínű azonban, hogy az intézmény nem lehetett biztos az ígéret valóra váltásában, mert az itt már csak két mondatra zsugorodó ismétlődés utáni szöveg szinte a jó gazda – rossz gazda szerepét osztja ki az államra és a városra. Állami juttatásként egy elfogadható összeg jelenik meg – egyszerre nincs is szó az épület belső állapotáról! – a külső tatarozás hiánya azonban hangsúlyt kap:

Az iskola épülete általánosságban véve megfelel a tanítás feltételeinek, noha célszerűség szempontjából lehet kifogásolni valót találni rajta. A tanulók számarányához viszonyítva folyosói szűkek, udvara kicsi, díszterme hiányzik, a

rajztermek nem megfelelőek. Külső tataroztatása Sopron városát illeti, a belső javítások az államot terhelik. Az elmúlt tanév folyamán az állam tatarozás címén 3000 pengőt utalt ki. Az épület külsőleg alapos javításra szorul, jelen állapotában sok tekintetben elhanyagoltságot mutat. Az épület külső, alapos javítását a város a jövő tanév folyamán helyezte kilátásba. (1929/30)

Bizony a sejtés beigazolódott, a következő évben nem indul meg az épület kívülről való tatarozása. Az iskola ellenében nem kívánok utólag sem a város fogadatlan prókátora lenni, de azért azt nem feledhetjük, a nagy gazdasági világválság évei kezdődtek el.

Mindenesetre a tatarozás elmaradását követő hangulatról pontos képet ad az, hogy két évig az újabb értesítők szükséztűn csak az előbbi szöveg első három mondatát ismétlik meg, betűről betűre, hozzáfűzött kommentár nélkül.

Ugyanezt az eljárást alkalmazza a harmadik évben megjelenő értesítő is, azzal a különbséggel, hogy a pontos szövegismétlés után váratlanul felbukkan egy mondat:

... Az 1932. év nyarán Sopron városa 15,000 pengőt fordított az iskola épületének külső tatarozására. (1932/33)

De hol van az ováció, az örömnép? A mondat gyanús szükséztűsége mögött csak sejthetjük, hogy ez a pénzösszeg, különösen az elmúlt évek inflációs hatásait is bekalkulálva, nem lehetett elégséges az egész épület külső rendbehozatalához.

Nem is említik meg ezeket a munkálatokat a következő négy év kiadványai, ehelyett továbbra is konok monotoníával ismételtetik:

Az iskola épülete általánosságban véve megfelel a tanítás feltételeinek, noha célszerűség szempontjából lehet kifogásolni valót találni rajta. A tanulók számarányához viszonyítva folyosói szűkek, udvara kicsi, díszterme hiányzik, a rajztermek nem megfelelőek. Külső tataroztatása Sopron városát illeti, a belső javítások az államot terhelik.

S közben persze a második emelet mennyezetén a szinte láthatatlan repedés a dolgok akkori állásától alig zavartatva magát nödögélt és nödögélt...

Hogy egy födémleszakadás a külső vagy a belső javítások elmaradásának következménye-e, nehéz eldönteni. A belső térben történt a dolog – mutogathatna az államra a város. Csak a felső szint plafonja vált le, s ez mintegy bizonyítja is, valami gond tán az esőt átengedő tetőcserepezés körül adódott – dobhatná vissza a labdát a megtámadott. Nem játszom tovább gondolatban ezzel a fiktív adok-kapokkal, maradjon csak a tény: 1937. november 12-én, a 80 évvel ezelőtt felépített régi épületszárnyban a második emeleti mennyezet egy része leszakadt. Azon a napon még nem volt sejthető, hogy ebből fog eredezni az intézmény történetének harmadik nagy felújítási munkálata. A meginduló szakértői vizsgálatok olyan mértékű állagromlást állapítanak meg az iskolaépület egészében, hogy komolyan felvetődik egy új iskola építésének ötlete is. De a szó most megint Lauringer Ernő igazgató úré:

Az 1937-38. tanév emlékezetes esztendő marad sokáig az intézet történetében. Az épület földem-szerkezetének elkorhadása és egy részének leomlása következtében tömérdek baj és nehézség hárult az intézetre egész éven át.

1937. nov. 12-én d.u. háromnegyed 2 órakor a második emeleten levő padlásfeljáró melletti mennyezet 2,5 m széles és 5 m hosszú terjedelemben váratlanul leszakadt. Szerencsés körülménynek mondható, hogy éppen olyan időben történt a beomlás, amikor a második emeleti folyosón senki sem tartózkodott. A tanítást a II. emeleten azonnal be kellett szüntetni, de mivel a földszint és első emeleten a termek száma nem volt elegendő a négy alsó osztály tanulóinak befogadására, ezekben az osztályokban a délutáni tanítást kellett elrendelni s ez karácsonyig maradt érvényben. Közben a városi mérnöki hivatal átvizsgálta az egész épület földem-szerkezetét és a vizsgálatba belevonta vitéz dr. Bokor Rezső műegyet. magántanár bakterológust is.

A vizsgálat eredményeit a Schindler András polgármester-helyettes elnöklete alatt összehívott városi középítési bizottság tagjainak jelenlétében az I. e. igazgatói irodahelyiségben december hó 30-án tartott értekezleten közölték. Az értekezleten részt vett dr. Liber Béla tankerületi kir. főigazgató is, továbbá Hantó István városi műszaki tanácsos, Bergmann Pál főmérnök, Jámbor Lajos városi vízműigazgató, Greilinger és Kerti városi mérnökök, vitéz dr. Bokor Rezső műegyetemi magántanár, dr. Töpler Kálmán ny. polgármester, Boor Károly, Moravetz Ferenc, Schármár Károly, Zepkó Ferenc városi that. biz. tagok, valamint az intézet igazgatója. A vizsgálat eredményét dr. Bokor Rezső műegyet. magántanár részletesen kidolgozott referátumban közölte a bizottság tagjaival, amelynek lényege a következő volt: az épület földem-szerkezetéhez tartozó fagerendák körül annyi korhadást tapasztalt, hogy az épület biztonságáért további kezességet nem vállalhat s az intézet azonnali teljes kiürítését javasolja...

(Na, megint egy kiürítés... Az igazgató úr szolgálati időszaka alatt már a második. Azonban, amire sem a háború alatt, sem 1921-ben nem került sor, az most valósággá válik – az épületet ténylegesen el kell hagyni.)

...Alapos megvitatás után az értekezlet a javaslatot egyhangúlag elfogadta. Dr. Liber Béla tankerületi kir. főigazgató elrendelte az intézet kilakoltatását s a továbbiakra is megadta a szükséges utasításokat. A kiürítés két részletben történt: az osztálytermeké január 3-8, a szertáraké április 6-9 napjain; a helyreállítási munkálatok május első napján kezdődtek s ezzel kapcsolatban ugyanakkor az altiszti lakások is kiürítették. Az igazgatói iroda és tanári szoba a régi épületben maradt, azonkívül a vidékről bejáró tanulók részére egy ú.n. Napközi otthon is. Ezek a szobák a földszint Liszt Ferenc-utcai részének utolsó helyiségei, amelyeket korábban raktárnak használtak, sötétek és nedvesek, de már évekkel ezelőtt vasgerendákkal megerősített mennyezettel ellátva legalább biztonságot nyújtanak. A szertárak a tornaterem helyiségében nyertek elhelyezést, természetesen minden összezsúfolva.

A szertárak kiürítésénél, illetőleg a tárgyaknak a tornaterembe való áthurcolásánál elismerést érdemlő munkát végeztek az intézet tanárai, de a tanulóifjúság is. A tanulók ügybuzgósága, önzetlen és odaadó munkája, az intézethez való ragaszkodásnak olyan szép példáját szolgáltatva, hogy ezért külön elismerést érdemel. A súlyosabb tárgyak átvitelét felfogadott napszámosok végezték, a kisebb, de nagyobb számú és kényesebb eszközök, könyvek és tárgyak költöztetése a tanulókra hárult.

Elismerést érdemlő buzgósággal vettek részt a kilakoltatás nagy munkájában az intézet altisztjei, valamint ideigl. alkalmazott napszámosai is.

A kilakoltatással járó munkák következtében a karácsonyi szünet 5 nappal kitolódott, a tanítás január 10-én ismét megkezdődött. A tanítás a következőképpen folyt: I-III. osztály az állami leánygimnáziumban nyert elhelyezést, a IV-VIII. osztályokat pedig a bencés gimnáziumban helyeztük el. A tanítás mindkét helyen d.u. 3-tól 7-ig tartott, 40 perces órákkal és 5 perces szünetekkel. Hogy milyen terhet jelentett ez a beosztás tanárookra, tanulókra és szülőkre nézve egyaránt, azt nem részletezem. Kényszerhelyzetben lévén, jobb megoldást találni az adott viszonyok miatt, amikor még a vidékről bejáró tanulók utazási körülményeit is figyelembe kellett venni, nem lehetett. A megrázkódtatások és súlyos körülmények dacára is, felfokozott akaraterővel sikerült legyőznünk az akadályokat s az eredmény nem maradt el a múlt évek teljesítményéhez viszonyítva sem.

E helyen is köszönetet mondunk Kelemen Krizosztom pannonhalmi főapát úr Önnagyméltóságának, aki szorult helyzetünkben kérésünkre azonnal átengedte a soproni Szent Benedek-r. Szent Asztrik gimn. osztálytermeit a délutáni tanítás céljaira, hasonlóképpen hálás köszönet illeti Sziklai Jenő soproni Szent Benedek-r. Szent Asztrik gimn. igazgatót is, aki teljes megértéssel és őszinte barátsággal igyekezett kényszerhelyzetünk nehézségein könnyíteni. A helyiségeiből kiszorított intézetet baráti szívvel fogadta be a vezetése alatt álló iskolába Dr. Csabai István, az állami leánygimn. igazgató is, és ott való tartózkodásunk idején mindenkor teljes megértést tanúsított helyzetünk iránt nemcsak a tanítás idején, hanem az érettségi vizsgálatok alkalmával is, amikor legnagyobb készséggel engedte át számunkra a szükséges helyiségeket úgy az írásbeli, mint pedig a szóbeli érettségik idején. Dr. Csabai István igazgató úrnak is e helyen mondunk köszönetet, hogy az önhibáján kívül bajba jutott társintézet helyzetén mindenkor jó szívvel és lélekkel segíteni törekedett.

Az intézeti épület helyreállítási munkálatai 100 ezer pengőt jóval meghaladó költséget igényeltek. Minthogy az épület tulajdonjoga a városé, a szükséges költségek előteremtése végett megindultak a tárgyalások a város és az állam között. Mivel a tornaterem födémszerkezete is korhadtnak bizonyult, ennek felülvizsgálására a V. K. M. Kócza Géza testnevelési felügyelőt küldte ki, aki a febr. 18-án tartott szemléje után nemcsak a födémszerkezet helyreállítását, hanem egyúttal a tornaterem kibővítését és zuhanyozóval való ellátását is javaslatba hozta.

A V. K. M. megbízásából febr. 28-án egy kiküldött bizottság jelent meg a helyszíni vizsgálat és a szükséges munkálatok megállapítása végett. A bizottság tagjai voltak: Dr. Balogh Ányos tanügyi tanácsos, vitéz Fraknóy József gimn. igazgató, Lechner Lóránt mérnök és az intézet igazgatója. A város részéről Hantó István műszaki tanácsos és Bergmann Pál főmérnök vettek részt ezen a tanácskozáson. A tanácskozáson megállapítást nyert, hogy nemcsak a födémszerkezet átalakítása vált szükségessé; hanem egyúttal a tantermeké is és egyéb helyiségeké is, mivel azok egyrészt nem elég világosak, másrészt a modern higiénikus követelményeknek sem felelnek meg teljességgel, sőt egy új állami középiskola építését javasolták. Sajnos, Sopron város középiskoláinak épületei éppen mivel régiak, a kor követelményeihez viszonyítva valamennyien átalakításra vagy újjáépítésre szorulnak. A legfiatalabb középiskolai épület is – éppen a mi „reáliskolánk”, ahogy a köztudat még mindig nevezi – már 80 esztendő elmúlt

Dr. Sopronyi-Thurner Mihály polgármester közbenjárására Hóman Bálint vallás és közoktatásügyi miniszter nem zárkózott el egy új épület építésének lehetőségétől sem, ha Sopron városa is megfelelő arányban hozzájárul a költségekhez. A jelenlegi épület helyreállításához 70.000 P segélyt helyezett kilátásba, amelynek kiutalását a már törvényhozásilag is elfogadott állami költségvetés is biztosította...

(Mivel egy új épület felállításához a város hathatósan nem tudott hozzájárulni, maradt az eredeti, felújítási elképzelés. Szerencsére! – állapítom meg magamban a mostani – az iskolaépület külső-belső szépségeit még jobban megmutató – átalakítás végeredményét látva.)

...Az épület helyreállítási munkálatai május hó első felében kezdődtek meg s az építési terv szerint augusztus hó közepén fejeződnek be, úgyhogy az új tanévet már teljes biztonságot nyújtó világos tantermekben kezdhethük meg. A tornaterem gyökeresebb átalakításának ügye függőben van még, de födémszerkezetének teljes biztonságot nyújtó helyrehozatala minden körülmények közt elrendeltetett. (1937/38)

Az első mondat optimizmusra meglep. Augusztus közepére vége lesz a munkáknak, a tanév már az épületben kezdődhet. Az igazgató úr nem ismerhette az építőipart?...

De még jobban meglepődöm, amikor a következő évi értesítő valóban ezzel kezd:

A múlt tanévi tetőfödém beomlása következtében beállott kényszerhelyzet már a tanév elején megszűnt, az új tanévet ismét saját intézetünkben kezdhettük meg. A helyreállítási munkálatok múlt év május havának első felében kezdődtek és szakadatlanul folytak az egész nyári szünidőn keresztül. Szept. 1-én az I. és II. emelet helyiségei elkészültek ugyan, de a földszinti helyiségek egy része, a természetrajzi és vegytani szertár, valamint a tornaterem és mellékhelyiségei még csak november hó közepén váltak használhatókká...

(Na ugye!...)

...Mindamellet a tanítást, némi megszorítással, rendes időben kezdhettük meg. De még ebben a bizonyos mértékig való korlátozottságban is összehasonlíthatatlanul előnyösebb volt helyzetünk, mint a korábbi tanév folyamán...

(A következőkben pedig megtudhatjuk, hogy mi is változott meg a felújítás végeredményeként):

Nagyobb szabású átalakítást nem lehetett végrehajtani a régi épületen, részben a helyszűke, részben pedig a fedezethiány miatt, mindamellet sikerült a múlthoz képest célszerűbb változtatásokat eszközölni. Az átalakítási munkálatoknál vezető elvként az az elgondolás érvényesült, hogy a legvilágosabb helyiségeink osztálytermek legyenek. Ennek következtében a II. emeleten levő biológiai előadót, az I. emeleten levő tanári könyvtárat és a földszinti vegyvizsgáló állomás helyiségeit osztálytermekké alakították át. A természetrajzi szertár és előadó a II. emeletről a földszintre szorult, a volt tanári könyvtár fülkéjébe a történelmi és földrajzi szertár került. A volt történelmi és földrajzi szertár melletti két sötét fülke megszüntetésével a volt történelmi és földrajzi szertár

megnagyobbodott; ebbe és a volt ifjúsági könyvtár helyiségébe a tanári könyvtár került; míg az ifjúsági könyvtár másik helyisége „kis tanári”, illetőleg magánvizsgálati teremmé lett. A II. emeleten levő rajzterem a folyosón hátrább került és a volt biológiai szertár helyiségét kapta meg szertárnak. A természetrajzi és vegytani szertár és előadó a földszint végére került. A földszinten levő tornaterem szertára megnagyobbodott, a tornateremmel szemben fekvő volt vegytani előadót öltözővé, a mellette levő volt vegyvizsgálati „mérlegszobát” zuhanyozóvá alakították át. A tornaterem és öltöző közti folyosó-átjárónál két csapóajtót alkalmaztak, hogy a tanulók a hideg ellen védve legyenek. Az ifjúsági könyvtár a földszintre került. Az I. emeleten levő szülői fogadószoba nagyobb lett és az igazgatói külső iroda másik oldalán nyert elhelyezést. Ezek az átalakítások a múlthoz képest elég nagyok, megfelelőbbek és célszerűbbek a régi állapotnál...

(Bevallom, én kicsit beleszédültem e változások követésébe, és alig merem leírni: az az érzésem támadt, hogy már nem a felújításról, hanem a legnagyobb szabású átídomításról olvasok...

Mindenesetre azért kellő tisztelettel nézek e beszámolóra, hiszen nagyjából az ekkor kialakított belső tér volt az, amely a mi munkánknak is háttérrel adott. Ettől búcsúztunk el a jelenlegi felújítás előtt, az épület 2006 nyarán történt utolsó kiürítésekor.)

...Az ajtók és ablakok festése, valamint az udvar rendezése és a WC-k átalakítása még mindig függőben van. Minthogy az épület a város tulajdonát alkotja, a 100 ezer pengőt meghaladó átalakítási terhet a város viseli. A magyar állam ezekhez a költségekhez 75.000 pengő segélyt nyújtott. Ezen átalakítások ellenére egy új állami gimnázium épületének felállítása Sopronban nemcsak időszerű, de szükséges is volna. A jelenlegi épület más iskolai és kulturális célnak sokkal inkább megfelelne, mint gimnáziumnak. (1938/39)

A befejező mondat azért kelt megütközést, mert Lauringer igazgató úr ekkor már éppen húsz éve vezeti az intézményt. Érzelmi kötődése erős lehet. Az ő idejében lett a főreáliskolából reálgimnázium, majd gimnázium, az ő idejében került fel a névtáblára a legnagyobb magyar neve. De a mondat mellbe vág abból a szempontból is, hogy közvetetten azt deklarálja, hogy az azóta eltelt majdnem hetven esztendőben a gimnázium egy feladatára alapvetően alkalmatlan épületben működött.

Mi szülte meg ezt az elkeseredett megállapítást? Egy rendkívül nehéz tanév utáni fáradtság? Az, hogy először mutatkozott meg az épület veszélyes elöregedése? Vagy a felemásra sikeredett felújítás? Esetleg az, hogy már-már kézzelfogható közelségbe került egy új, modern iskolaépület felállítása? Vagy mindezzel együtt az igazgató úr realitásérzéke?

Mindenesetre nem lehetett könnyű leírni ezt az épület „elárulásával” egyenértékű mondatot. Hiszen ki tudhatta volna nálánál jobban, hogy egy iskolaépület nemcsak téglá és vakolat, hanem otthon, felnevelő Alma Mater is.

A megállapítás furcsa ellenpontozását adja az, hogy éppen ebben az értesítőben esik szó az iskola első ballagási ünnepségéről is. A ballagásról, amely mindig az épülettől való szomorú elválás ünnepélye is.

Az összeomlás idején, 1919-ben Selmezbányáról Sopronba menekült „Bányászati és Erdészeti Főiskola” (ma József nádor műegyetem fakultása) hagyományos „ballagás”-át az érettségiző középiskolai tanulók országszerte átvették. Az Alma Matertől ilyen való szertartásos búcsúzást egyszerűbb alapon, de ugyanolyan bensőséges érzéstől áthatott lélekkel az idei tanév végén a mi tanulóink is meghonosítani igyekeztek. Május 9-én, az utolsó tanítási óra után a VIII. o. tanulói a többi osztály tanulóinak sorfala közt elhaladva, először megkoszorúzták az intézet hősi emléktábláját. Utána ugyancsak a tanulóifjúság sorfala közt haladva a „Ballag már a vén diák” dallama mellett a tornaterembe vonultak. Itt Szőke László maturandus először az intézet igazgatójának és a tanári testületnek mondott köszönetet a tanulók iránt 8 éven át tanúsított fáradozásért és jóindulatért. Az igazgató válasza után az ifjúság szónoka átadta a nemzetiszínű zászlót a VII. osztálynak, kérve annak tanulóit, hogy ezt a zászlót, mint az intézet jelképét őrizzék meg mocsoktalanul az utódok számára. A VII. osztály nevében Horváth Béla vette át a zászlót. Megígérte a maga és társai nevében, hogy azt hűséggel és becsülettel fogja megőrizni. A jól rendezett házi ünnepély mély hatást gyakorolt a tanulóifjúságra. (1938/39)

Az értesítőkből megtudhatjuk, hogy a következő tanévtől már a tanulók szülei is részt vettek a ballagáson, és az ünnepség hamar hagyománnyá honosodik. Az 1943-as, ötödik rendezvénytől kezdődően azonban ezt az aktust az újabb háború alaposan átkoreografálja.

Az azt megelőző tanév még láthatóan a békés gyarapodás jegyében zajlott:

A tanév folyamán az épület földszintjén levő termek 3,299.27 P értékben átalakítottak és ezáltal villannyal, gázzal, vízzel, elsötétítő szerkezettel, kísérleti gázfülkével, előadó-asztallal ellátott világos és új természetrajzi-vegytani előadót, villannyal, gázzal, vízzel, gázvezető kiürítővel ellátott világos és levegős vegytani dolgozót és szertárt, világos és levegős természetrajzi szertárt, világos és levegős természetrajzi dolgozót, fehérre festett, levegős, teljes felszerelésű új orvosi rendelőt, új cserkész szobát és világosabb két tantermet és új portás fülkét nyert az intézet.

1942. május hó 8-án „gróf Széchenyi” családi címerrel ellátott új iskolai jelvényt kapott az intézet.

1942. május hó 17-én a legnagyobb magyar születésének 150. évfordulójában művészi kivitelű „Gróf Széchenyi István” zászlót avatott az intézet...

(De már a feljegyezni valók közé bekerül a háborús idők egy adaléka):

...Az intézetnek 400 személy befogadására alkalmas óvóhelye nincs. Váratlan légitámadás esetén az épület pincehelyiségei szolgálnak szükség óvóhelyül. (1941/42)

Aztán a nyári szünet egyik napján, 1942. augusztus 7-én az épületet jó két és fél évre újra hadikórház céljaira foglalják le. 1945. március végén ez az állapot megszűnik ugyan, de rögtön április elejétől augusztus 17-ig az orosz hadsereg veszi birtokba az iskolát.

Természetesen az épületet – akár öt évvel ezelőtt más okok miatt – most is el kell hagyni. Csak a Templom utcai rész alsó- és első emeleti szintjén marad négy terem az intézmény tulajdonában, amelyek a földszinti szertárak és a vegytani előadóterem

kivételével sebtiben átidozíttatnak irodáknak és tanári szobának. Mivel a vegytani előadóba és a szertárba mint szükségstantermekbe visszajárnak a diákok, az iskola használatában levő részeket fallal különítik el a hadikórháztól. A tanítás zöme a Líceum, a bencés gimnázium, a Képzőművészeti Kör helyiségeiben, később a Julianeum épületében folyik.

De most jöjjenek megint a mindezt elbeszélő háborús krónikák:

1942. évi augusztus hó 7-én a tanári testület több tagja, valamint az intézet növendékei segítségével az intézetet sürgősen kiürítette az igazgatóság, és a rendelkezéseknek megfelelően az iskola ingóságainak egy részét az ifjúsági önképzőkönnyvtárral, az orvosszobával és cserkész-otthon felszerelésével együtt a tornateremben elraktározta, az iskolapadok hely hiányában a padlásra kerültek. A hadikórház megbízottjainak meg nem értése sok nehézséget okozott, másrészt az iskola irattárának önhatalmú áthurcolása nagy zavaroknak lett az előidézője. A nehezen meghagyott intézeti helyiségek berendezése a késedelmes átépítések és helyreállítási munkálatok miatt nem történhetett meg kellő időben, sőt hajléktalanná lett hosszabb időn át még az igazgatói iroda is, ami rendkívül megnehezítette a négy különböző helyen meginduló iskolai élet irányítását. (...)

A tanítás az I-IV. osztályban az „Ág h. ev. Líceum” épületében, az V-VIII. osztályban a „Szent Benedek Rend” gimnáziuma épületében, a rendkívüli rajz a Képzőművészeti Kör Liszt Ferenc utcai helyiségében, a művészettörténeti, fizikai, film, ének, izr. hittan az intézet meghagyott vegytani előadótermében folyt délután $\frac{1}{4}$ 3 órától este $\frac{1}{2}$ 7 óráig 40 perces órák keretében. (...)

Az intézet épülete hadikórházzá alakíttatott át és az intézet birtokában maradt első emeleti és földszinti rész falazással teljesen elkülönített a hadikórháztól. A II. emeleten lévő fizikai szertár, dolgozó és előadóterem lezárattott, szintúgy a rajzszeret és a dolgozó. Ezekhez az intézet nem férhet hozzá. Az első emelet Templom utcai részén az egyik osztály tanári tanácskozonak, a tanári könyvtár dolgozója igazgatói irodának, az orvosszoba irodának alakíttatott át. A földszinten megmaradt a Templom utcai folyosórész, a két természetrajzi szertár, a vegytani szertár és a vegytani előadóterem. A tanári tanácskozó és az igazgatói iroda ablakai és ajtóit fehérre mázoltattak és újra kifestettek. (1942/43)

Az iskolaépületüktől elszakított végzősök az évi ballagásának megható leírása ennyi idő után is átérezhetővé teszi a diákok és tanáraik akkori hangulatát:

Az intézettől búcsúzó nyolcadikosok május 8-án délután, a harmadik tanítási óra után tartották hagyományos ballagásukat. A Bencésgimnázium épületében, évközi tantermükben gyülekeztek utolsó útjukra. Néma csendben mentek ki az utcára, ahol az intézet zászlaja és a zászlóórség várt már rájuk. A búcsúzó a pár lépésnyire levő: Dóm-templomba vonultak, ahol hittanárunk bocsátotta el őket attól az oltártól és szószéktől, ahova nyolc éven keresztül jártak köznapokon és ünnepeken, hittal és alázatos bizalommal az Úr segítő kegyelméért, áldásáért és az erőt-életet adó Szentlélekért. Meghatottan szállt a templom magas kupolája felé az ének: „Nagyasszonyunk, hazánk reménye...” Egy perces néma ima után megindult a menet az iskola öreg épülete felé, elől a zászló az órségével, azután a ballagók, majd az igazgató, osztályfőnök és hittanár. Amikor az Orsolyák-terére érve feltűnt az iskola képe, ahonnan

a háború egy időre kiűzött bennünket, meglassúdtak a kemény lépések, összekaroltak hármasával a fiúk, és felcsendült szomorúan a búcsúzó nótá: „Elmegyek, elmegyek...”, majd pedig az „Üres a fészek...” Az iskola épülete előtt a cserkészcsapat fogadta teljes díszben a menetet, a kapu alatt pedig a VII. osztály. Most aztán megkezdődött az épületben a búcsúzás. A gazdag virág és örökzöld díszbe öltözött vegytani előadóban, egyetlen megmaradt termünkben az igazgatótól búcsúzott az osztály, azután a katolikus növendékek nevében (egy valláson voltak mind a tanulók) a kongregáció diákvezetője mondott istenhozzádot, majd pedig 24 kis elsős nyújtott át ibolya és gyöngyvirágcsokrot mindegyik búcsúzóknak. Elindult a menet, a gazdagon és ízlésesen feldíszített lépcsőházon keresztül a tanári szobába vezetett az út (ez volt az osztály utolsó itteni tanterme). Itt a tanári kartól köszöntek el a fiúk, majd az udvarra vonultak szalamander menetben a „Ballag már a vén diák” dallama mellett. Az udvaron az ifjúságtól búcsúztak a ballagók, az alsósok és felsősök nevében egy-egy tanuló válaszolt, virágcsokor kíséretében. Most következett a legmeghatóbb mozzanat: a kapualjban elhelyezett hősi emléktábla elé járult az osztály, az utolsó szónok is hitet tett arra, hogy acélos akarattal, a tudományoktól felvértezetten várják valamennyien az életet, a munkát, a küzdelmet a megholt hősök áldozatos életének szellemében. Babérkoszorú került az égő mécse alá, az ifjúság csokrait lerakták hódolattal, kegyeletos emlékezéssel a tábla elé, a zászlók meghajoltak, s drága selymük íve alatt, némán kivonult az osztály az utcára, miközben a hetedik osztály éneke zengett bánatosan: „Isten veletek, cimborák”. S döngve becsukódott a kapu. S magára maradt az iskola, a tanárok... Új reménységek indultak az életnek; ki tudja, merre, meddig mennek... (1942/43)

Ez, a háborús háttér előtt feltett, megválaszolatlan kérdés – „ki tudja, merre, meddig mennek...” – bizony még ma is megérinti az embert.

A következő – kényszerűen rövid – tanév után (a tanítás november 3-án kezdődött és április 1-ig folyt) bőven volt idő az iskola kezelésében megmaradt kis épületrész csinosítására:

A nyári tatarozás keretében 6101.50 P értékben az iskola rendelkezésére álló s meghagyott épületrész négy termét, folyosóit, lépcsőházát ízlésesen átfestettük. A bejárat olajlábazatot kapott. Az utcai ablakok kiszélesítése következtében napsugárhoz és világossághoz jutottak a termek. Fehér csempeburkolatot és teljes majolika felszerelést nyert az illemhely. A bútorok világos kifestése, átalakítása barátságos külsőt biztosított az irodáknak, a tanári teremnek, a mellékhelyiségeknek, a vegytani előadóteremnek, a vegytani és a természetrajzi dolgozónak. A vegytani szertár 8 szekrénye belső részének fehér olajfestése előnyösen kiemeli a bennük elhelyezett leltári tárgyakat. A vegytani előadó 12 dolgozó asztala és 12 padja újra festetett. (1943/44)

Honnan lett volna sejthető, hogy a tároló szekrények fehér olajfestése csak bő fél évig emeli ki előnyösen a bennük elhelyezett tárgyakat...

1945. március 28-án egy légiakna éppen az iskola által használt Templom utcai részt találja el. Ezzel, az ebben az épületszárnnyban – padlástól a földszintig – elhelyezett felszerelés szinte teljes egészében megsemmisül. Egy pillanat alatt megszűnik a lehetősége annak, hogy az intézmény tovább folytathassa itt kialakított, részleges tevékenységét.

Pedig a tanév a sajátos helyzetéhez igazított, viszonylagos „rend” szerint indult el:

Az 1944/45. tanév a Rendtartás előírta időben, szeptember elején kezdődött. A tanítást a még mindig kórháznak igénybevett épületünk helyett a Szent Benedek-rend vendégeiként a bencés gimnáziumban kezdtük meg a délutáni órákban. Mentő- és tűzoltó-járőrök kiképzése, állandó telefon-ügyelet a légiveszélyjelzés átvételére, levonulási gyakorlatok az óvóhelyre, néha egy-egy riadó figyelmeztettek az idők komolyságára...

(S itt a krónikaíró egyszerre jelen idejű előadásra váltva, stílusával is mozgalmasabbá teszi egy amúgy is zaklatott tanév leírását):

...Október 28-án a háborús szükséglet városunknak ezt az utolsó iskolaépületét is igénybe veszi és mi a kórháznál szolgáló saját épületünk egyetlen számunkra meghagyott tantermébe és a mellette levő szertári helyiségbe szorulunk, ahol minden osztály részére másodnaponként 2-2 órán át ismétlő órákat tartunk. Erre a vidéki tanulók nem tudnak bejönni (velük írásban közöljük a végzendő anyagot), a helybeliek a mind gyakoribbakká váló riadók s a majdnem állandó légiveszély miatt részben falura mennek, részben (nem lévén iskolai óvóhely) otthon maradnak. A gyermeklélek is mindinkább a háborús izgalmak hatása alá kerül: a tanulók járnak is iskolába, nem is, munkájukat, távolmaradásukat ellenőrizni nem tudjuk és így tanító-nevelő munkánk majdnem hiábavalónak látszik. A létszám 150 körül jár, már jelentkeznek az első menekült tanulók. Városunk december 6-i bombázása ennek a munkának is véget vet.

A naponként ismétlődő légiriadók, az ismételt, városunknak felbecsülhetetlen és alig pótolható károkat okozó légitámadások korszaka következik. Mindennemű tanítás szünetel, csak az igazgatói iroda működik még. Március 28-án este egy légiakna iskolánk épületét éri. A templom utcai szárnyon az ablakok s ajtók félfájukkal együtt kitépve, a berendezés, felszerelés összetörve, szertehányva. A bomba okozta rombolás egyrészt, az épen maradt helyiségekben a járványkórház másrészt minden mentési munkát lehetetlenné tesz. Április közepétől orosz katonaság költözik az épületbe...

(Mintha egy ókori sorstragédia végkifejletéhez, a katasztrófához érkeztünk volna iskolaépületünk történetében. A Templom utcai szárny megrongálva, a tanítás – s ez még soha nem történt meg – hónapok óta szünetel, az eszközök és a felszerelések nagy része a bombatalálat és az orosz hadsereg martalékává vált.

Am gyengeségében is katartikusan ható akkorként tavasszal már megszólal az újrakezdés hangja...)

...Május 3-án, mint a Szent Domonkos rend vendégei; a Julianeum épületében találkozunk ismét, hogy folytassuk annyiszor megzavart nevelő munkánkat. Hívó szavunkkal alig 120 ifjút sikerült összetoboroznunk. Tanév végére ez a szám fokozatosan mintegy 200-ra emelkedik. Könyvek, füzetek, rajzlapok és egyéb felszerelés, továbbá elegendő számú ülőhely hiányában a tanítás nagy nehézségekbe ütközött.

A tanítást miniszteri rendelet értelmében július 14-én Tedeummal fejeztük be. (1944/45)

A károk pontos mértékéről keveset tudunk. Az orosz hadsereg ittléte miatt az értesítők csak szűkszavú, óvatos körülírással élnek:

Ez idő szerint az egyes szertárak jelenlegi állapota (állaga) meg nem állapítható, egyrészt mivel a bombázás és kifosztás következtében a szertárak anyaga s valószínűleg a számadási iratok is legnagyobb részben elpusztultak, másrészt mivel az iskolaépületben orosz hadikórház van s így a szertárak esetleg megmaradt anyagához s esetleg megmaradt szakleltárakhoz hozzáférni nem lehet. (1944/45)

Az iskolaépület Templom utcai szárnya 1945. március 28-án légtámadás következtében erősen megsérült, a felszerelés pedig a következő hónapokban igen nagy károkat szenvedett. (...) Minthogy a megrongálódott és részben használhatatlanná vált iskolaépület helyreállítása még nem fejeződött be, egyéb adatot nem közölhetünk. (1945/46)

Minthogy a nagy veszteségeket szenvedett felszerelések új leltározása 1946. július 31-ére nem készülhetett el, adatokat nem közölhetünk. (1946/47)

Csak egy 1948. március 31-én kelt tantestületi jegyzőkönyv utal arra, hogy a könyvtári könyvek fele, a bútorok 80%-a, a szertári anyag 90%-a, a zeneszertár teljes hangszerkészlete eltűnt, megsemmisült.

A Julianeumban, '45 májusában meginduló tanítást a következő tanévben a régi otthon elfoglalása követi. Augusztus 17-én az orosz hadsereg kiürítette a hadikórházat, ez azonban nem jelentette azt, hogy szeptember első napjaiban rögtön az oktatás vehette át a terepet.

A tanévnyitás szeptember 8-án volt. Szeptember 10-től 15-ig munkahetet tartottunk: A tanulók közreműködésével az iskolaépület kitakarítását befejeztük és használható állapotba hoztuk. (...) A tanulók a tanárok vezetésével augusztus hónapban s az év eleji munkahéten kívül a tanév folyamán más alkalommal is végeztek iskolai közmunkát: több ízben tűzifát szállítottak haza az erdőkből, szemetet fuvaroztak ki az épületből, tetőcserepet, meszet, homokot szállítottak az iskolába. (1945/46)

Bár a következő években már az oktatásé a főszerep, de az újjáépítési munkálatoknak még koránt sincs vége. Hiszen – mint értesülünk róla – 1947 nyaráig még csak a háborús károk alig 10%-át sikerült kijavítani:

A tanév folyamán kb. 12.000 forint értékben (ebből 10.500 forint magasépítési összeg felhasználásával) végeztettünk különféle (kőműves, asztalos, lakatos, üvegező, szerelő) legszükségesebb javítási munkákat. Ezzel az épület háborús kárának kb. 8-10%-át hoztuk, ill. 1947. július 31-ig hozzuk helyre. (...) A szülők az első értekezleten elhatározták, hogy a lehetőséghez képest tanulónként 10 forinttal járulnak hozzá az iskola folyó tanévi tüzelőanyagának beszerzéséhez. (...) Növendékeink több alkalommal teljesítettek hasznos közmunkát az iskolában (az építkezéssel, a szertárak, könyvtárak rendezésével kapcsolatos munkák, tűzifa-hazaszállítás az erdőből, tűzifa-felaprítás stb.) és a városban (hóeltakarítás stb.). A fasiszta-könyvek összegyűjtésében is eredményesen buzgólkodtak. A sopronbánfalvai hősi temetőben gondozták a sírokat. (1946/47)

Erre az újjáépítési munkára utal az intézmény utolsó értesítőjének szűkszavú feljegyzése is:

Az iskolaépület helyreállítására a 2. tervévből a VKM. 110.000, a BM. 100.000 Ft-ot fordított. (1948/49)

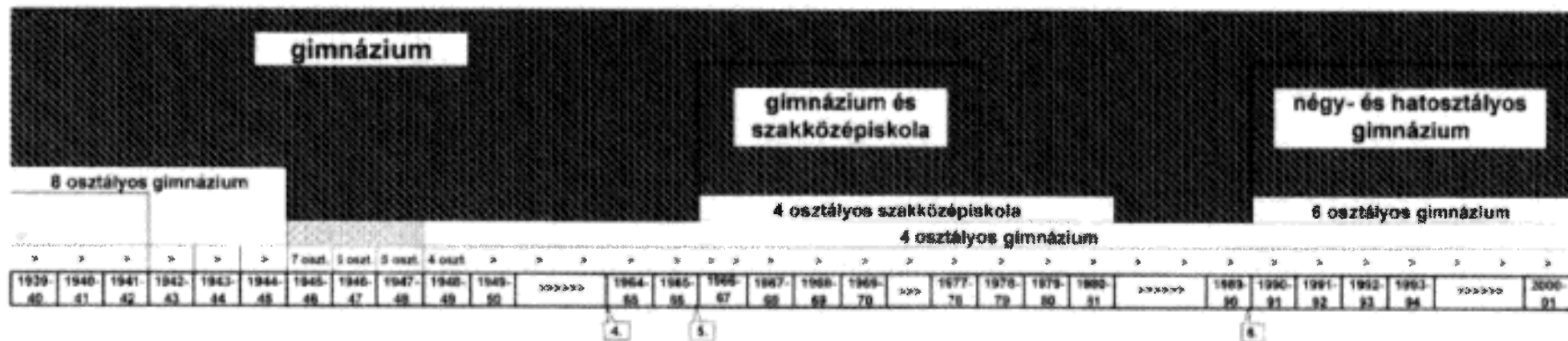
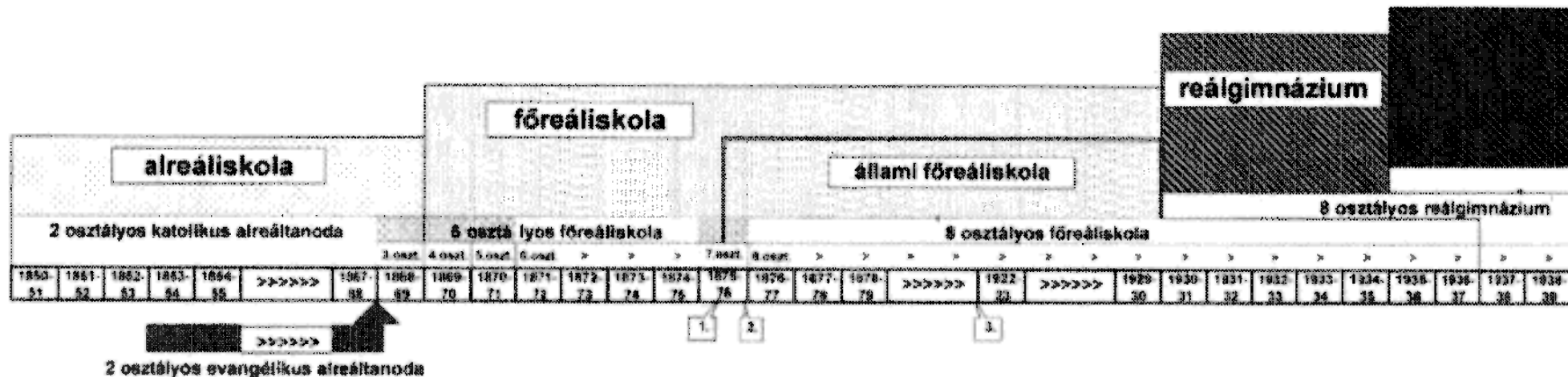
Íme hát 80 év tanév végi kiadványainak legvégső, iskolaépületre vonatkozó mondata. Lehetne felemelőbb, végszószerűbb. De nem az. A mondat nem befejezést sugall, inkább folytatást. S talán ezzel mond többet önmagánál. Hiszen az iskola tanévenkénti krónikái mostantól elhallgatnak ugyan, de minden más folytatódik. Évről évre újabb diákok érkeznek és újabb diákok ballagnak el; náluk lassabban, de folyamatosan változnak majd a tanári testületek, és persze újabb és újabb átidomítások, javítások próbálnak alkalmasabb épületet teremteni a Templom utca 26. alatt álló iskolából.

1969-ben a színházi raktárból tornacsarnokká avanzsált épület helyén új tornatermi rész építése kezdődött el. A munkálatok során egy hengeres fémtok került elő, benne az 1857-es épületavatás zárókövetételekor elhelyezett díszes oklevéllel. A vékony bőrre írt német-latin nyelvű szöveg tulajdonképpen az épület születési anyakönyve. Az 1857. október 1-jei ünnepségen bábáskodók szinte mindegyike aláírta az okmányt, a városi tanácsosoktól kezdve a plébánoson keresztül a tanárokig. Előttük a frissen emelt épület magasodott, és képzeletük talán már a jövőt kutatta, vajon milyen pályát fog befutni az oktatás szolgálatában a város ez új büszkesége. Ők ott voltak a kezdetnél, de csak mi idézhetjük fel azt az utat, amelyre képzeletük el sem kalandozhatott. Másfél évszázados sorsot: kiürítésekkel, bombatalálattal, császárral és elemistákkal, leszakadó mennyezettel, bővítésekkel és átidomításokkal, ballagással, újjáépítéssel – egy épület mindent túlélő fennmaradásával.

A számozott jelzések magyarázata:

1. A Vallás- és Közoktatásügyi Minisztérium 1876. január 1-től a főreáliskolát állami kezelésbe vette.
2. Az érettségi bevezetése. Trefort Ágoston vallás- és közoktatásügyi miniszter 1875. június 8-án 12.383-as számú leiratában a főreáliskolákat kötelezően nyolcosztályossá bővítette, és előírta, hogy az 1875/76-os tanévben 7.-ben, az azt követő tanévtől pedig 8.-ban a főreáliskolai tanulóknak is érettségi vizsgát kell tenniük.
3. A vallás- és közoktatásügyi miniszter 1922. május 22-én kelt, 64.408/4. számú rendelete értelmében az intézmény 1922/23-as tanévtől kezdődően viselheti Széchenyi István nevét.
4. Az 1964/65-ös tanévtől megszűnt az iskola fiúgimnázium jellege. Ettől a tanévtől kezdve jelentek meg az általános tantervű osztályok mellett a tagozatok is. A matematika-fizika és az angol-német tagozatok a fakultációs rendszer 1982-es indulásáig működtek. A testnevelési tagozat 1976-tól 1986-ig létezett.
5. Az 1966/67-es tanévtől külön osztályként postaforgalmi szakképzés indult az első évfolyamon. A képzés 1969/70-re teljesedett ki négyosztályos szakközépiskolává. Az 1978/79-es tanévben, megyei rendelkezés értelmében a postaforgalmi szakközépiskola átkerült az akkor profilt váltó József Attila Gimnáziumba. Az utolsó szakközépiskolai osztály az 1980/81-es tanévben végzett.
6. Az 1990/91-es tanévtől kezdődően három éven át egy-egy ún. tehetséggondozó osztály indításával megkezdődött a hatosztályos gimnáziumi képzési forma kiépítése. Az intézmény hivatalos elnevezése ebben a három évben Széchenyi István Általános Iskola és Gimnázium volt. Az 1993/94-es tanévben már két 7.-es osztály indult, az iskola négy- és hatosztályos gimnáziummá vált.

Iskolaszervezeti változások a soproni Széchenyi István Gimnázium elmúlt 150 évében

Előzetes: Széchenyi István (2001)

PROLÓGUS

Olvasó jön, arcán zavart mosoly. Szerkesztő már várja. Tudja, mi lesz a kérdés.

OLVASÓ

Nem tévedés? Ez nem az iskolaépület a borítón. És már a cím is... 14 hónap a Győri úton... Nem értem.

SZERKESZTŐ

De bizonyára ismerős az épület. Ahogy kifelé haladunk a városból a Győri úton, jobb kéz felől...

OLVASÓ

Ó, igen! A szellemkastély. Sokszor elmentem már előtte. Olyan kihalt, elvadult növényzet burjánzik körülötte, a kerítés rozsdás. Arra gondoltam már, talán kísértetek lakják.

SZERKESZTŐ

Hát ez a mesevár egyszerre csak megrázta magát, falai élettel teltek meg. 14 hónapon keresztül ez volt 580 diák és 47 tanár otthona. Győri út 48/a...

ELSŐ SZÍN

Tanári szoba. Kedd, nagyszünet. Igazgató áll megszokott helyén. Tanárok a helyükön ülnek és várakozóan néznek rá.

IGAZGATÓ

körülhordozza súlyos tekintetét

Eldőlt...A Győri út...

TANÁROK

enyhe kétségbeeséssel

De hát az a világ végén van! Hogy lehet oda eljutni? És ha esik, ha fúj, ha havazik, ha...?

IGAZGATÓ

türelmesen

Gyakoroljuk hát az egészséges életmódot, kedves kollégák! Biztassuk gyaloglásra, kerékpározásra gyerekeinket! Sűrítik a buszjáratokat is. Az autósok pedig dűskálhatnak a parkolóhelyekben. És nem fizetők...

TANÁROK

tamáskodva

Jó, de elférünk egyáltalán? Olyan kicsinek látszik. Igaz, szép kívülről, úgy néz ki, mint egy mesebeli vár.

IGAZGATÓ

higgadtan, majd egyre lelkesebben

Szüken, de elférünk. Meg kell szoknunk, hogy az osztályoknak nem lesznek saját termeik. Sőt a folyosókon is tanítani fogunk. De ez egy modern épület. Láttátok a nagy teraszt? Virágokat ültethetünk, kiscsoportos órákat tarthatunk ott. Lesznek kerti asztalok, székek...

TANÁROK

elgondolkodva

Nem rossz...és mi lesz a testnevelésórákkal? Hiszen nincs tornatermünk!

IGAZGATÓ

továbbra is lelkesen

De van nagy zöldterületünk. Aulánk a földszinten. Kihasználható szabad tér az épület előtt. Sokat lesznek a gyerekek a friss levegőn.

TANÁROK

új erőre kapva

És a forgalom az ajtónk előtt? A zaj, a bűz, az építkezés a túloldalon?

IGAZGATÓ

megnyugtatóan

Nem olyan zavaró. A TESCO Hipermarket viszont csak pár lépés. A vásárlásokat kényelmesen megoldhatjuk, még tankolhatunk is.

TANÁROK

beletörődve

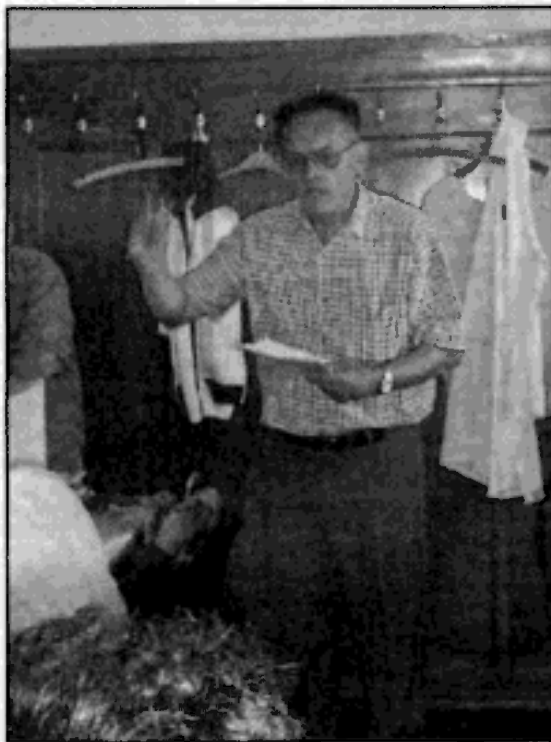
Végül is...nem maradunk ott örökké. És egy tetőtől-talpig megújult iskolába jövünk vissza.

Am ekkor villámcsapásként éri őket a felismerés:

Úristen, a költözés!

MÁSODIK SZÍN

*A kiköltözés. Diákok, tanárok, szülők. Zsíros kenyér, hagyma, ásványvíz. Jókedv, izzadás. Bor. Júniusi rekkenő hőség. Augusztusi nyárutó.
És aki mindezt levezényelte: Kopik István*

A karmester

Költözünk? Költözzünk?

Hogyan? Kivel? Mivel? Na és minek? Pletykák, rémhírek, téves információk borzolták az idegeket, mire megszületett a végső döntés.

Hurrá! Költözünk! /Az értelmező szótár szerint egy intézmény költözése: "A felszerelésével együtt más helyre, épületbe távozik."/

Hááát?! Ha arra gondolunk, hogy saját otthonunk költöztetése milyen macerával járna, na ezt szorozzuk meg százzal, akkor talán reálisan látjuk, mit kellett tennünk.

Persze minden a csomagolással kezdődik. Illetve dehogy is! Azzal a dilemmával, mit vigyünk magunkkal, s mit helyezzünk el egy évre a tornacsarnokban, persze dobozolva. Most kellett volna Örkény hősei, doboz hegyekre volt szükségünk. A fél város gyűjtötte számunkra a kicsi- és a nagy-, a gyöngé- és az erős papírdobozokat. A csomagolás izgalma, szépsége úgy lett teljes, hogy együtt kellett járjon egy selejtezéssel is. És az újabb gond; kell ez majd, vagy nem, lehet majd használni, vagy nem; hogyan fog kinézni az újjávarázsolt épületben?

Mint a régészeknek ásatáskor, úgy kerültek elő egyre mélyebbről, a szekrények aljából, a padlás és a pince rejtett zugaiból hihetetlen dolgok. Szenesvödrök, hamuzó lapátok, stencilgép, a céllövölde alkatrészei, repülőtéri villanymotor, a régi mozi egy-egy alkatrésze, világháborús löveg belső átmérőjét hitelesítő minta. De előkerültek régóta porosodó, lemezjátszóval összeépített orsós magnetofonok is. A felfedezők

izgalmával ásta bele magát diák és tanár a kincses halomba, ki talál valami izgalmasat? Volt olyan szerencsés diák, aki édesapja sportigazolását, illetve dolgozatát találta meg. Meg persze az is kiderült, hogy a kitömött gólya piszkos, kormos, meg kellene fürösztetni, na de hol és hogyan, és főleg ki mosdassa meg?

Ez volt az első felvonás. A másodikban a termeket kellett kiüríteni. Úgy döntöttünk a szülőkkel egyetértve, hogy a diákokat kérjük segítségnek az apróbb dolgok mozgatásához, a neheze –szó szerint és kilóra- rájuk marad.

Az ifjúságot több csoportra osztottuk. A hadra- és tetre fogható többség egy napra szállító hangyasereggé változott. Egy csoport a tablókat, másiak a szertárak állományát, megint mások a könyvtár könyveit, a képeket a falakról, az irattár papírhegyeit hordták a tornacsarnok egyre kuszább képet mutató, de rendezett halmaiba. Na és a bontócsapat! Ragyogó arccal, harci hevülettel vertek szét omladozó szekrényeket, szútte polcokat, gyakoroltak karate rúgásokat és más töréstechnikát.

Ha volt meglepő –számomra az volt-, az a felismerés, hogy az okos szóra, a szervezettségre, az értelmes munkára mindig van fogadókészség a fiatalok többségében. Elképesztően fegyelmezetten, okosan, egymásra vigyázva dolgoztak a diákok. Igazolja ezt, hogy két baleset történt összesen, egy fiú sértette meg magát, egy leányzóhoz akartak mentőt hívni, hogy szögbe lépett. Amíg társai egy padra fektetve részesítették elsősegélyben, kihúztam a szöveget – a cipőjéből.

A kollégák segítsége is kellett a sikerhez. Zokszó nélkül vette mindenki tudomásul mit kell tennie, mikor, hol kell lennie. De konfliktusok nélkül nem lehet ekkora munkát elvégezni. A legtöbb vitára az adott okot, el kellett döntenie, milyen bútorra lesz majd szükségünk a felújított épületben. Végül mintegy százhusz szekrényre, szekrényelemre mondták, mondtuk, hátha jó lesz valamire. Ugyanennyire a megsemmisítés várt.

A szekrények meg a szülőkre vártak –meg a kollégákra-, akik jöttek, láttak, és az összes szekrényt lecipelték az udvarra, illetve felcipelték a tornacsarnokba. A csarnok, mint egy kiscső elnyelt mindent, bár az oldala nem púposodott ki, de alig maradt pár négyzetméter üresen. Volt olyan szülő, aki kérte, hogy a Széchenyi szobrot szeretné költöztetni, így is történt Oda és vissza is szállította a relikviát.

A harmadik felvonás, a költözés a Győri útra már sokkal egyszerűbb volt. Csak párszáz padot, csak párszáz széket kellett gyorsan elvinni, és ott helyrerakni. Helyrerakni, mert hetekkel a költözés előtt már bejártuk az épületet, falakat helyeztettünk át, illetve bontattunk el, így tudtuk, melyik terembe milyen felszerelés, és abból hány darab kell. Mindezt azzal a tudattal, hogy ez egy átmeneti helyzet, nem is olyan fontos, szóval kevesebb szív is elég hozzá

Dobozokból sosem elég

A számítógépasztalokat is szét kell szerelni

Jólesik közben megpihenni

Zsíroskenyér, ásványvíz

A múlt egy darabja

Költözés felülnézetből

Czobor tanár úr szíve fáj

Megsemmisítésre váró irattár

Mosolyogj, és már nem olyan nehéz

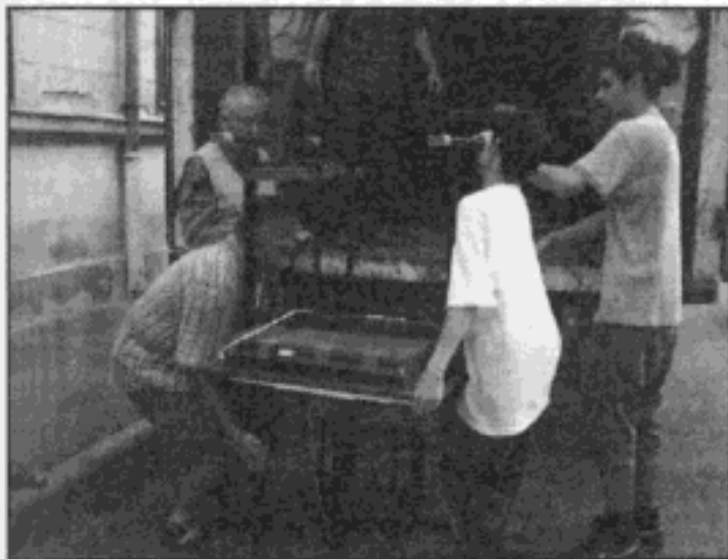
Ugye, milyen erős vagyok?

Ez az enyém!

Apukák akcióban

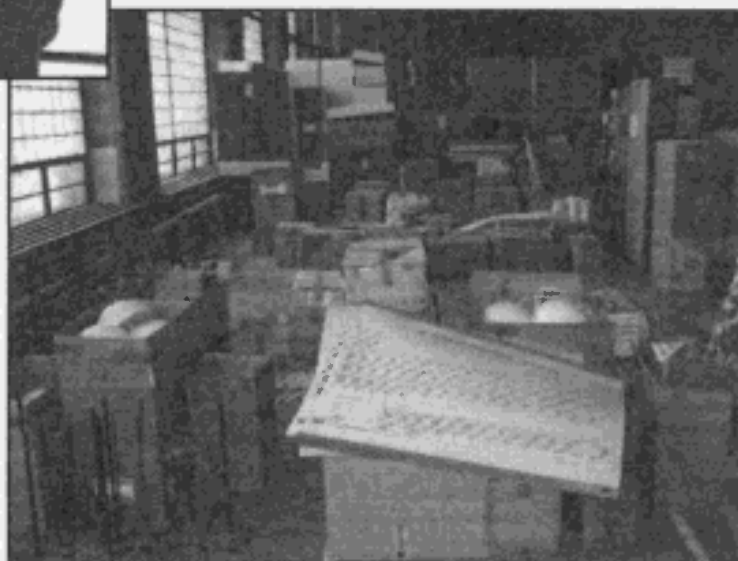
Hóóó...rukk!

Mi is a következő feladat?

Ez bizony jólesik!

A kiscsőmböc

HARMADIK SZÍN

Fecsketábor. Fürkésző tekintetek. Ki az osztályfőnök? Milyenek az osztálytársak?

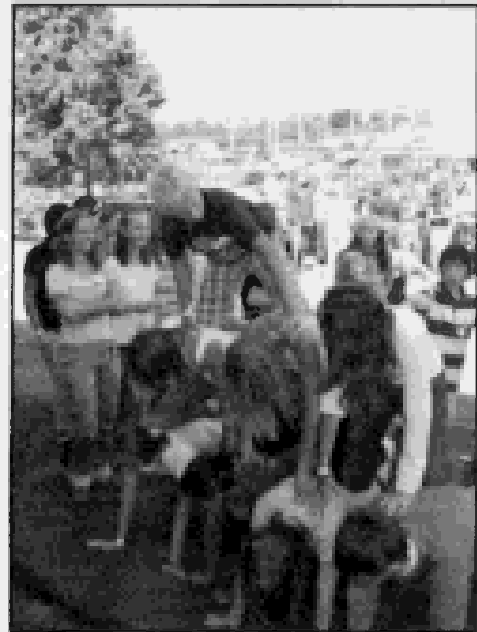
Évnyitó a várudvaron

Széchenyi Nap. Nagycenk. Múzeumvasút, mauzóleum. Matrózblízos lányok, öltönyös fiúk. Ünnepestes pillanatok. Őszi színpompa.

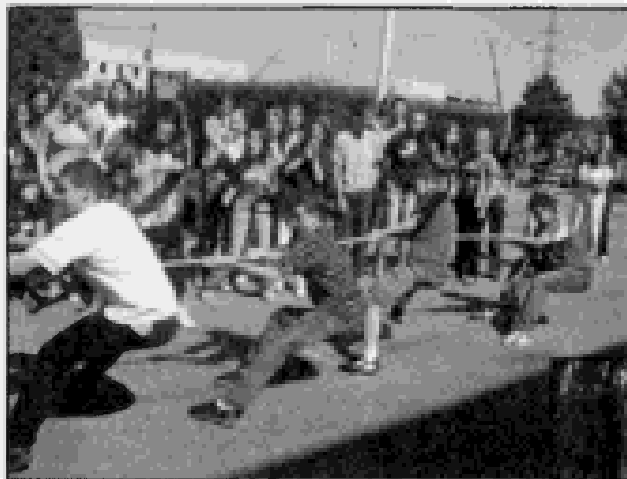
Fecskeavató. Tartózkodó várakozás. Itt-ott ijedt arcok. Semmi vész, a feladatok elviselhetőek. Oldódik a hangulat. Nevetés.

2007. augusztus 31.

Mindig magasabbra!

Hízd meg jobban!

Egymáshoz láncolva

Hálásabb dolog tanévet lezáró szavakat mondani, mint tanévnyitó beszédet tartani. Minden év végén, amikor elhangzik az a hagyományos mondat, hogy a Széchenyi István Gimnázium idei tanévet ezennel bezárom, üdvözlő szavak tör ki. Arra azonban még nem volt példa, hogy a tanévnyitó beszéd utolsó mondata után csattanjon fel az ujjongás. Most se számítok erre.

Pedig valószínűleg izgalmas tanév vár ránk. Ami izgalmassá, érdekessé és bizonyos fókig kiszámíthatatlanná teszi az előttünk álló időszakot az itt áll mögöttem. Ez, a számunkra átmenetileg otthont adó épület. Láttam, hogy, aki erre vetődött közületek az elmúlt napokban, az, kíváncsian járta be a ház folyosóit és kukkantott be a tantermekbe. És valószínűleg egyezik a véleményünk abban, hogy világosabb, modernebb, szebb környezetünk lesz, viszont mindezt egy szűkebb tér nyújtja számunkra. Ha pár perc múlva, az ünnepség után beözönlünk ebbe az épületbe, már tapasztalni fogjuk azt a gondot, amely egész ittlétünket végig fogja kísérni. Most elkerülöm az egymáshoz szoruló heringek, a szardíniás doboz vagy a túlsorduló pohár kézenfekvő hasonlatát, hiszen úgyis tudjátok, miről van szó.

Ezt, a tovább nem bővíthető teret viszont az elmúlt hetekben nagy gonddal igyekeztünk praktikussá tenni. Közfalak kerültek el eredeti helyükről, hogy iskolává váljon ez a ház. Minden zezugot a tanítás szolgálatába állítottunk, nem hagytunk kihasználatlanul egy négyzetmétert sem. Mégis, meg kell majd szoknunk például azt, hogy itt egy-egy osztálynak nem lesz saját terme. Azt, hogy órarendileg egy-egy csoport éppen melyik helyiségbe kerül, mindig a leültetendő tanulólétszám határozza meg. S bizony a kis létszámú foglalkozásoknak különös helyek adnak majd otthont: például a tetőtéri fülkék, az aulákban elkülönített helyek.

A tanítási tereknek ez a szokatlansága töletek, tanulóktól nagyobb fegyelmet követel. Az első napokban még elterelheti figyelmeteket az újdonság varázsa, a szokatlanság, az ablakokon túl látható – a Liszt Ferenc utcánál és a Templom utcánál kétségtelenül érdekesebb – panoráma, de folyamatosan tudatosítsátok magatokban, hogy nektek ezek között a körülmények között is legfontosabb feladatotok a tanulás. Mert a majdani érettségikor senki nem hivatkozhat arra, hogy számára kiesett a Győri úton töltött időszak tananyaga, mert ott nem tudott koncentrálni.

Arra is kérlek benneteket, hogy sohase felejtsetek el, hogy ez az épület nem a miénk. Mi itt csak bérlők vagyunk, akiknek majd ugyanilyen tiszta, rendezett állapotban kell visszaadniuk ezt a házat, mint ahogyan az ma fogad bennünket.

Mert elmondhatjuk: Ma, szeptember elsején szinte teljesen készen vár bennünket ez az épület. Abban, hogy nincs csúszás a tanévkezdésben, óriási szerepet játszottak közületek azok, akik a nyár eleji összepakolás után részt vettek a nyár végi beköltöztetésben is. Kevés a szó ahhoz a köszönethez, amellyel tartozom nektek. De azt hadd mondjam el, hogy büszke vagyok rátok!

És itt szeretném hálámat kinyilvánítani a kemény fizikai munkában részt vevő szülőknek, kollégáimnak és az intézmény dolgozóinak is. Kevésszer adódik egy iskola történetében olyan alkalom, ahol az összefogás, a segítőkészség olyan látványosan mutatkozik meg, mint az az átköltözés ügyében megmutatkozott. Örülök, hogy meg tapasztalhattam ezt.

Kedves Diákjaink, a mai nappal elkezdődő tanév első hetei szinte próbajáratot jelentenek majd mindannyiunk számára. Valószínűleg sok-sok dolog másképp alakul majd, mint ahogy azt előre elterveztük, és lesz olyan is, amire nem is gondoltunk. Kérlek benneteket arra, ha a bentlakás során bármiféle praktikus ötletek lesz, azt jelezzétek tanáraitoknak. Alakítsuk még célszerűbbé és otthonosabbá környezetünket. És még egy nagyon fontos kérésem van hozzátok. Én az ittlétünk legveszélyesebb pontjának az iskola megközelítését tartom. Kérem – különösen, ha gyalog vagy biciklivel jöttök –, ne legyen olyan nap, hogy ne gondoljatok arra, hogy nektek épségben kell ide is és haza is megérkeznetek.

Most pedig hadd forduljak elsőseink, a kezdő széchenyisták felé, akiket a tegnapi fecsketábori köszöntésem után ma is megkülönböztetett szeretettel üdvözlök. Szeretném elmondani nektek, hogy olyan elballagott diákjaink helyét kezditek el pótolni, akikről nyáron nagyon jó hírek érkeztek. Szinte kivétel nélkül bejutottak az egyetemekre, főiskolákra. Ahhoz, hogy majd ti is ilyen alapos felkészültségre tegyetek szert gimnáziumunkban, túl kell esnetek az első időszak nehézségein. Amellett, hogy meg kell szoknotok új tanáraitokat, új társaitokat, az iskolaépületet, még rengeteg olyan dolgot fogtok tapasztalni, amely különbözik az otthagyt általános iskolától. Ne ijedjete meg attól, ha az elején be-becsúszik egy-egy rosszabb jegy. Ez szinte természetes velejárója az iskolaváltásnak és a követelményrendszer megváltozásának. Osztályfőnökeitek bizonyára segíteni fognak a kezdeti nehézségek áthidalásában. De kérem az idősebb diákkorosztályokat is, hogy jó viselkedési mintákat adjanak új tanulóink számára.

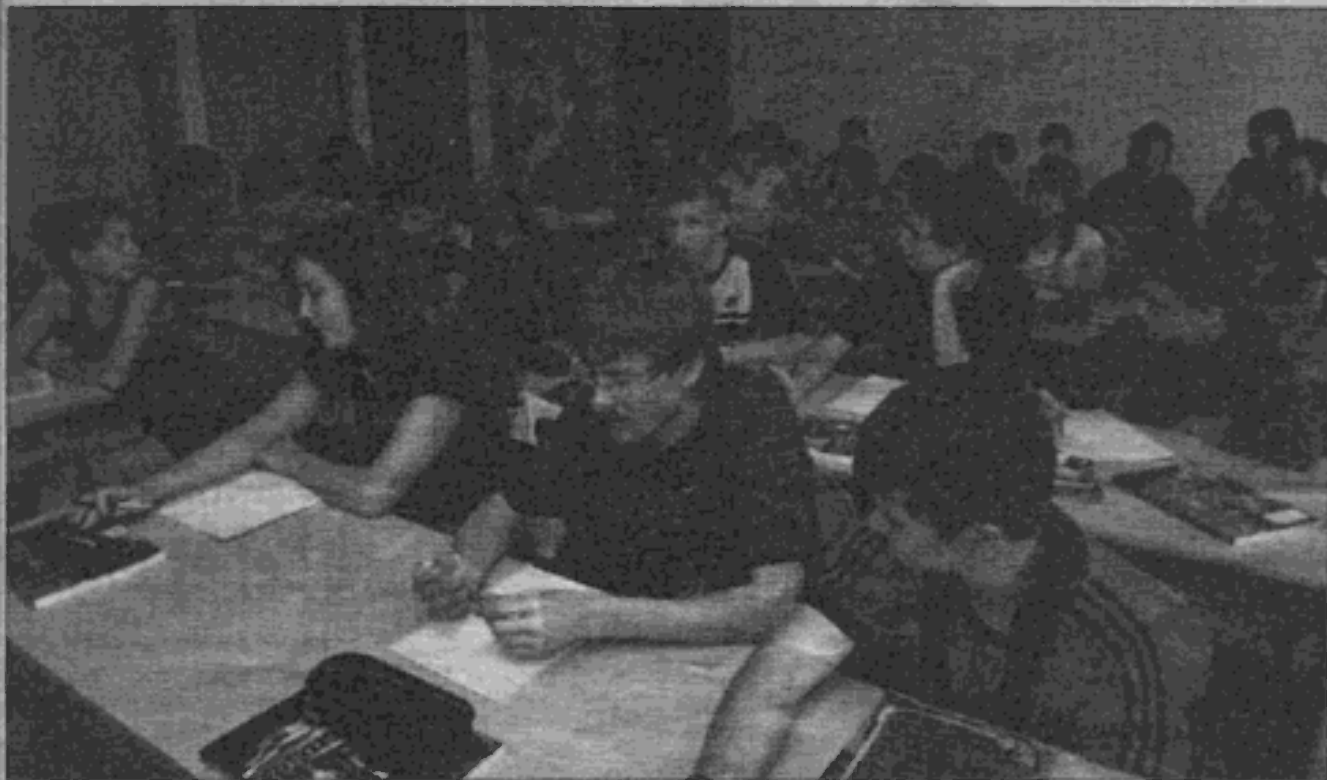
Eddig csak hozzátok, diákokhoz szóltam, de tanáraitoknak, kollégáimnak is szeretnék nyugodt, jól alakuló tanévet kívánni új otthonunkban.

Még egy apró meglepetés: Ha majd most beléptek az épületbe, az aulában Kopik tanár úr saját termésű gyönyörű őszibarackjai fogadnak benneteket, amellyel a tanár úr meg szeretné köszönni a költözködésben végzett munkátokat, és ugyanakkor mindenkinek kellemes tanévkezdést kíván. Én már megkóstoltam egy gyümölcsöt, amelynek nevében az ősz van, de színe, mint a nyári napé. Az íze pedig édes. Kívánom mindannyiunknak, hogy ilyen kellemes ízzel lépjünk át mi is a nyárból az őszbe!

Intézményünk történetének 157. tanévét ezennel megnyitom.

Széchenyi-gimnázium: Kedvező tapasztalatok az első tanítási nap után

A tanulók ismerkednek az épülettel

ÚJ OSZTÁLYTEREMBEN: A diákok kezdik megszokni, hogy a Győri úton kisebbek a termek és szűkebben is férnek el.

Ismerkednek, szóják az új épületet a soproni Széchenyi István Gimnázium tanulói. A Győri úton kisebbek a termek és szűkebben is férnek el a diákok, de tudják, legfeljebb két év múlva visszaköltözhetnek a belvárosba.

Nyitási aula fogadott bennünket tegnap délelőtt a soproni Győri úton, a Matáv volt oktatási központjában. Szabó Miklós igazgatót kerestük, jó néhány percre telik, amíg eljutunk a lépcsőig. Pedig két méterre van tőlünk csupán. Felmegyünk az emeletre, hasonló jövés-menés, mint a földszinten. Pont olyan, mint egy déli iskolában.

A vidékieknek közelebb van

A ferőszentmiklósi *Práter Rózsáné* éppen a tantermet keresi. – Igaz, még csak egy teljes napot töltötünk itt, de azt hiszem, nem lesz semmi gond és fennakadás a tanévben – meséli a 11. osztályos tanuló. – Az, hogy most a város szélére

járunk tanulni, a vidékieknek jó, hiszen nem kell végigbuszozniuk a városon. Csak példaként: majdnem annyi idő alatt érek be az iskolába, mint a Jereván-lakótelepen élő osztálytársam.

A szintén 11. osztályos *Borondi Renke* szerint is egy kis idő kell, amíg megszokják az új iskolájukat. Mint mondja, az is előfordulhat, hogy ő már itt fejezi be a gimnáziumi tanulmányait, azonban hozzáteszi, ráért már a felhajtás az iskola régi épületére.

Pozitív a költözés mérége

– Sajnos nekem kétszer annyit kell utaznom – panaszkodik a végzős *Irán Brigitta* – ismerkedünk az új tantermekkel, az épülettel. Eddig semmi reménytelen történet velünk. Néhány órát osztálybontásban tartanak meg, azért jól meg kell nézni, hol is kezdődik az óra. Könnyen eltévedhetünk még az új helyünkön.

Időközben megtaláljuk Szabó Miklóst, aki elmondja, ha a serpentyó egyik felére a jó, a másikkra a rossz dolgokat kellene feltenni, úgy éri.

a pozitívum felé billenne el. – Feltűnik, mi lesz velünk szeptember elején, úgy érzem, mind a diákok, mind a kollégáink jól beilleszkednek az új környezetbe. Egy fontos és nyugtató dolog, a testnevelésórák megtartását viszont még ebben a hónapban el kell intéznünk. Reményeink szerint októbertől már fedett helyen mozoghatnak a diákok.

Két évig maradnak

Mint megtudtuk, a költözés 585 diákot, valamint 56 pedagógust, közalkalmazottat érint, akik a tervek szerint mástól két évig tanulnak, dolgoznak a Győri úton. A Széchenyi-gimnázium belvárosi épületének felújítására már kiírták a közbeszerzési pályázatot. A munkálatokat legkésőbb jövő februárig meg kell kezdeni, ugyanis a címzett állam támogatást egy éven belül fel kell használni. Információink szerint azonban már október végén, november elején hozzáfognak a belvárosi épület teljes felújításához. P. Horváth László

Kisalföld, 2006. szeptember 5.

A nagycenki eskütétel

A Galaxisban, a Naprendszer Föld nevű bolygóján, Európában, Magyarország Sopron nevű városának vasútállomása előtt (9400, Sopron, Állomás utca), a 2007. év szeptember havának 22. napján reggel nyolc óra harmincnégy perckor 32 személy vár egy harmincharmadikat. Ez vagyok én. Azok a kedves emberek ott az állomás előtt a Széchenyi István Gimnázium kilencedikes tanulói, akik arra várnak, hogy vonattal Nagycenkre menjenek, és ott hivatalosan is széchenyissé avassák őket. Na meg persze rám is vártak. Eddig.

Most, hogy ilyen szépen együtt vagyunk, különös, beszédként nem értelmezhető zajok kiadása közben végigvonulunk az állomáson, majd minden szabályt betartva a fehér csíkon kívül megállunk a peronon. Öt egész percnyi várakozás után felszállunk a V43-as sorozatszámú GySEV. villanymozdony által húzott kocsikba. Mire Kati eldönti, hogy ő nem Pisti mellé akar ülni, és végre Pisti is talál magának helyet, addigra Fertőbozra érünk. Innen a múzeumvasúttal megyünk tovább. Véleményem szerint a múzeumvasút évi egyszeri beindítása lehet az ózonpajzs kilyukadásának egyik fő okozója. A rövidke utazás alatt az amúgy nemdohányzó, tiszta, egészségesen élő diákok tüdejét teljesen megtöltötte a zamatos füst. Majd miután leszálltunk, az ég még jó pár percig fekete maradt. Ezután következik „egy kis séta”, ami nekem legalább egy Budapest-Szingapúr-Los Angeles (oda-vissza) távolságnak tűnik (és nem légvonalban). A gyaloglás közben kulturált módon folytatott beszélgetésünk témáit itt most nem részletezném. Útközben megkoszorúzzuk Széchenyi István szobrát, és elénekeljük a Himnuszt. Innen már nincs messze a temető, ahol a Széchenyi család kriptája áll. Itt egy rövid ünnepség keretében felesketnek minket. A kriptá és a temető gondos megtekintése után visszaindulunk. Egész úton Kristóf cimborám megkérdőjelezhető épelméjűségének megnyilvánulásait figyelem, és gondolkodom ezeknek lehetséges okain.

Miután elengednek minket az állomásról, következik a szokásos buszlekésés és kutyagolás – de most már igazi széchenyistaként.

Schermann Gergő
9.N

*Én, ...Széchenyi István sírja előtt
fogadom...*

Széchenyisták vagyunk!

SOPRON ÉS KÖRNYÉKE

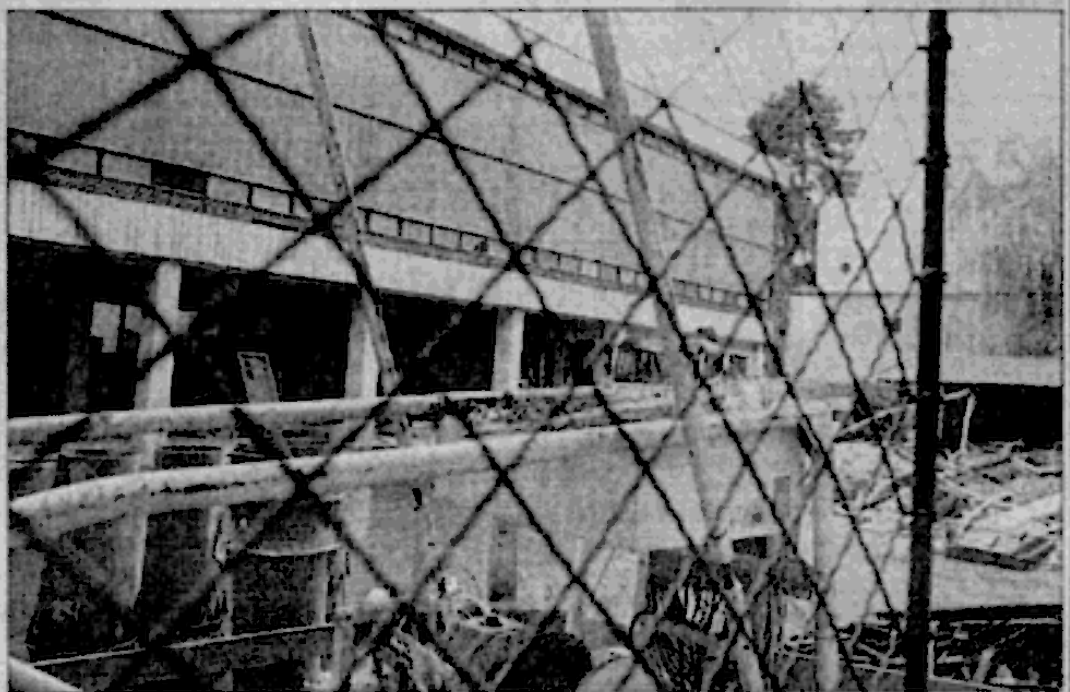
Templom utca: A tervek szerint a jövő tanévet már az eredeti épületben kezdik

Megkezdődött a Széchenyi felújítása

Megkezdődött a Széchenyi István Gimnázium Templom utcai épületének felújítása. Az átadás időpontja 2007. szeptember elseje, az összes költség 562 millió 765 ezer forint. Jelenleg a bontás, a burkolatok és a felújítás hőszigetelésének elvégzéséről tartanak.

A legfrissebb információk szerint idén jövő év szeptemberére átadják a Széchenyi gimnázium új felújított Templom utcai épületét. Ezzel visszatérhetnek az épületbe a jelenleg a Győri úti Mariv-oktatásközpontban „átmunkáló” 585 diák és 56 pedagógus. Mint a Sopron Holding azt, ingatlanpazarlókészletű devizájánál megmutatja, a munkálatok a közeljövőben megkezdődtek, jelenleg a burkolatok és a tetőzet hőszigetelésének elvégzéséről tartanak. A közeljövőben a művelődési pályázatán során sikerült kiválasztani a FLSZ Zrt.-vel október 10-én kötött meg a szerződés. A felújítás végző határideje hivatalosan 2008 márciusa, de minden valószínűség szerint ennél korábban befejeződik a felújítás.

Legfrissebb információk szerint akár jövő tanévtől visszatérhetnek a Templom utcai épületbe – mondta el a Kisalföldnek Szabó Mihály, a gimnázium igazgatója. – A munkálatok már a területtelátlás másnapján elkezdődtek megkezdődtek, és bíztató jel, hogy a szakemberek beérkeztek és dolgoznak a felújítá-

A felújítási munkálatok a pince, a földszint, az első és második emelet rekonstrukciójára terjednek ki.

son. Így januárban már a másik, a befejezésre vonatkozó közzététel is ki lehetne írni. Az utóbbi két hónap egyébként eléggé bizonyult az új helyre megvalósuláshoz. Szeretnénk azonban még néhány tantermet, hogy ne a folyosókat kelljen meg-

tartani egyes tanórákat, illetve dolgozni a tornaterem „berendezés” ügyén is. Ez ügyben valószínűleg a Papíri tornacsarnok vagy más középiskolák tornaterme lesz az áthidaló megoldás.

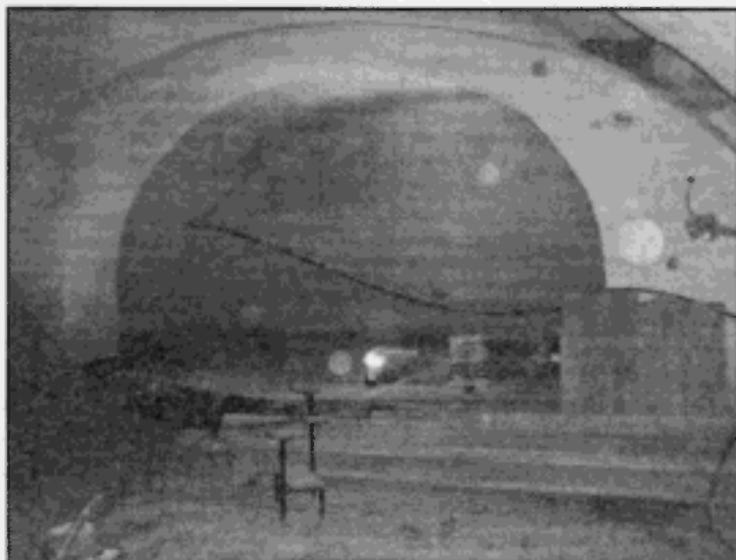
A kivételével káprázatos szerződés szerint a felújítás munkála-

tok a pince, a földszint, az első és második emelet rekonstrukciójára terjednek ki. A meglévő hőszigetelésből huszonegy tantermet, kilenc szaktantermet, könyvtárt, nagytermet, szociális és raktárhelyiséget, valamint egyet szociális alaktárat ki. A

munka befejezésével három kpcsát, illetve két új szociális terem. A terület beépítésével a jelenlegi 4092 négyzetméteres alapterület csaknem 4000-an nőnek. A beépítés után új szociális terület kap és sportpályát is kiépítenek.

Csiki V.

Kisalföld, 2006. október 26.

Ez a pince

Ez a folyosó

Ez még a padlás

Felettünk az ég kék

2006. október 13-a péntek. Ez volt az a nap, amit talán egyetlen 7.b osztályos tanuló sem fog elfelejteni egész széchenyis pályafutása alatt.

Izgatottan, mégis félve vártuk azt a napot, mikor végre felavatnak bennünket.. Már több héttel a nagy nap előtt megkaptuk az utasításokat: zöld póló, lányoknak két copf, úszószemüveg és a kötény volt a kötelező, a fiúknak szoknya és úszósapka.

Aznap a hatodik és hetedik órák elmaradtak, hogy mindenki tudjon készülni és a szervezők is felállíthassák a hangfalakat stb. Két kommentátorunk volt, Éder Krisztián és Böröndi Bence, akik minden alkalmat megragadva sütögették el a favicceiket.

Miután elkezdődött a nagy esemény, vagyis az osztályok felálltak és külön-külön színben pompáztak (7.a sárga, 7.b zöld, 9.c rózsaszín, 9.n kék), megkezdődtek a feladatok.

Az első feladat a felvonulás volt, minden osztálynak tenni kellett egy kört a focipálya körül, hogy jól megcsodálhassák őket. Ez nem kis derűtség tárgya lett, ugyanis pár 9-es testvérük, ismerősük lehető legkisebb szoknyáját szerezte meg, ami eléggé érdekesen festett rajtuk.

A következő feladat 1,5 liter balfi víz megivása. A balfi vizet mi, fiatalok annyira nem kedveljük, sem íze, sem illata miatt, ezért volt olyan diák, akiből sajnos vissza is jött az a másfél liter.

A harmadik feladat az volt, hogy a tejből ki kellett halászni 5 fej hagymát. Az egyik osztálytársam haja a végére úgy festett, mint akin rajta felejtették a hajfestéket, a hajából csavarni lehetett a vizet.

A következő feladat a pléd alatt való átöltözés volt, vagyis két lány kicserélte a ruháit, egy pléd alatt.

Az ez után lévő feladat az volt, hogy az osztálynak a lehető legtöbb ruhát fel kellett tennie az illetőre, s majd ezt zenére le kellett vetni. Ez a feladat pont nekem jutott és rám rakták a legtöbb ruhát. Amikor le kellett vennem őket, az egyik kötény rajtam ragadt, és lehúzta a nadrágomat is. A helyzet nem kicsit volt kínos, de még mindig belefért a kopaszavató hangulatába.

Ezek után több feladat is következett, például egy átköltött dalt kellett elrapelni.

A minden évben kihagyhatatlan feladat, az osztálytánc a kán-kán zenéjére ment, mindenkinek ki kellett volna találnia valami frappáns kis mozgást rá, sajnos mi, hetedikesek nem tudtunk mással előrukkolni, mint a láblenditős-ugrálós koreográfiával, de legalább nagyon jól szórakoztunk.

Mindennek a végén egy sorba kellett ülnünk, egymás mögé, a térdünkre. Mindegyik oszlophoz állt két-két idősebb diák, egy undorító trutyit tartalmazó vödörrel és kesztyűkkel felszerelve. El kellett mondanunk az esküt, ami például azt tartalmazta, hogy tiszteljük az idősebbeket, és ezt azzal nyilvánítsuk ki, hogy a büfében átengedjük nekik a nagy sonkás kiflik megvásárlásának jogát. Miután elmondtuk a fogadalmat, az avatók elindultak, és kellő mennyiségű bűzölgő kotyvalékokat kentek az arcunkra. Azt nem tudjuk, hogy mi lehetett benne, de a fű, az ecet, a mustár és a sár nagyon érződött rajta. Amint megkaptuk az adagunkat, rohantunk lemosni, nehogy ránk száradjon. Mi még szerencsésebbek voltunk, mert volt, akinek az egész haját bedörzsölték az „értékes” nedűvel.

Összefoglalva ez a kopaszavató nagyon emlékezetes, jó hangulatú és különleges volt, már csak azért is, mert nem a Templom utcai épületben volt, hanem kint a Győri úton, ami megnehezítette a szervezők munkáját, akik tiszteletbeli kis-kopaszokká avattak minket.

Réti Kamilla
7.B

Feldiszítve, mint egy karácsonyfa

Mától fogva csak szoknyát hordunk

Mmmm...

Avatásra várva

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy Széchenyi István Gimnázium. Ahol egy szép, borongós, felhős napon fecskeavatót tartottak.

A sok kicsi fecske halálos félelemben, csoportokban álldogált a Győri úti épület hátsó udvarán. Néhányan a felsőbb évfolyamokból eljöttek meglesni szenvedésünket.

A csapatok osztályok szerint, színekkel voltak megkülönböztetve: 7a – piros, 7b – kék, 9n – fehér, 9c – fekete. Mi a fehérek népes csapatában tördeltük ujjainkat.

Félelem hulláma járta át az időt és a teret. D'n'B kíséretében megjelentek horrorisztikus rémei ama szervezőbrigádnak. Jujj.

Sajnos a kedves írók memóriája itt csődöt mondott, ezért íme a feladatok a teljesség és a sorrend igénye nélkül:

Az iskolában az elvetemült szervezők különböző eldugott helyeken elrejtettek telefonszám részleteket, amit a csoport két tagjának kellett felkutatnia. Ezzel az avató végére kellett végezniük, és felhívni a számot.

A kezdő, bemelegítő feladatok között volt még: Fél liter vizet kellett meginnia az osztály egy kiválasztott tagjának a lehető legrövidebb időn belül.

A következő, amire emlékszünk, rágógumigyűjtés volt, ami felettébb gusztustalannak bizonyult. Az egyik talán legviccesebb próbatétel szerintünk az volt, amikor egy XY kromoszómával rendelkező egyed XX kromoszómával rendelkező egyedde öltöztettünk át. Volt még más, izgalmas feladat is, ám ezt inkább nem részletezzük...

Kevésbé érdekes, ám összpontosítással megoldható feladatok: lufiborotválás (mi nyertünk, jeee!!! XD) tojásdobálás, mézes arccal lisztben hempergő labdafújás, nyers hallal turbósított képviselőfánk émelygő gyomorba juttatása, erotikusnak mondható tánc lejtése a gúvadt szemekkel vizslató közönség előtt.

Majd végre elérkeztünk a nap fény - és mélypontjához.

Ünnepélyesen lerogytunk a gyepre és letettük SzIG-es életünk második esküjét. Mindezen gyötrelmek után még bekentek minket egy borzasztó szagú és állagú, a világmindenség összes elemét tartalmazó szmötyiszerű trutymákkal.

Ezek után szélnek eresztettek minket. Mindenki halálos iramban robogott az öltözőkbe, hogy hipersebességgel mossza le magáról ezt a valamit, amit nem minősítenénk (főleg, hogy már megtettük.)

És ím, így zajlott le életünk egyik legnagyobb traumája... Aki nem hiszi, járjon utána!

* muhahaha *

Ui.: Azért annyira nem volt ám rossz! ;)

Zergényi Vivien, Ribiczey Júlia

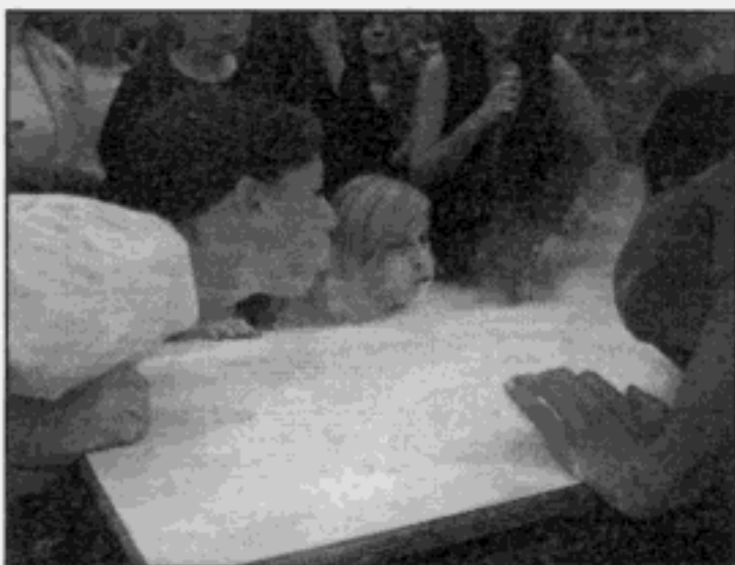
9. N

Hinnéd, hogy fiú?

Lufiborotválás

Fújd, ki tudja meddig fújhatod?

Gyülekeznek a fecskék

NEGYEDIK SZÍN

*Willkommen in Kempten! Welcome to Broadstairs! Nyelvtanulás, tapasztalatszerzés.
Hildegardis-Gymnasium. Kent School of English. Ich komme aus Sopron. I'm from
Hungary. Mindenhol jó, de legjobb otthon?*

Kemptoni élménybeszámoló
2006 szeptember 22 – szeptember 30.

1. nap (péntek)

8 órakor indultunk Sopronból, egy kisbusszal. Az utazásunk elég hosszúra sikerült, (9 óra) de ahhoz képest nagyon hamar eltelt. Délután 5 előtt pár perccel érkeztünk Kemptenbe, ahol néhány „elvetemült” cserediák már várt minket. Hamarosan mindenkiért megjöttek, és lehetőségünk nyílt megismerni „családjainkat”. A délután, illetve az este mindenkinek egyedi élményeket tartogatott.

2. nap (szombat)

A mai nap a müncheni kirándulásunkkal telt. Reggel a kempton-i állomáson találkoztunk, s a 8 órakor induló müncheni vonattal utaztunk. Dél előtt egy magyar idegenvezető segítségével megtekintettük a belváros nevezetességeit, majd egy másfél órás szabadprogram következett. Ezek után metróval utaztunk a sokak által már nagyon várt Oktoberfest helyszínére. Belevetettük magunkat a tömegbe, ahol mindenki megtalálhatta a magának való programot.

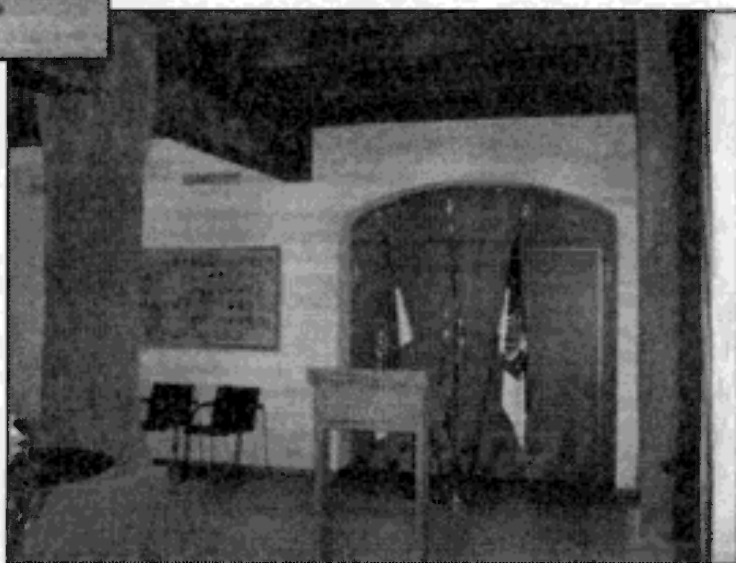
A hazautazás már eléggé fáradtan telt, az estét a cserediákjainkkal, illetve azok családjaival töltöttük.

3. nap (vasárnap)

Családi programok.

4. nap (hétfő)

Reggel diákjainkkal együtt mentünk iskolába. A könyvtárunkba köszöntött minket az igazgatójuk, majd megmutatták nekünk az épületet is. Délelőtt bejártuk a várost, megnéztük a főbb nevezetességeket, majd a polgármesteri hivatalban fogadtak minket. Ebéd után az iskolában hallgattunk meg egy előadást Kempten és környékének turisztikájáról, majd a projektmunkánk megbeszélése következett. Négy csapatra osztottak minket, mindenkinek megvolt a saját feladata, hogy végeredményként egy közös előadást készíthessünk. A délutánt és az estét szabadprogramként töltöttük.

5. nap (kedd)

Reggel 8-kor összegyűltünk mind a magyarok, mind a németek, hogy buszra szállva elutazzunk Bad Hindelangba. Először a szállásunkon leraktuk a másnapra, illetve az estére összekészített csomagjainkat, majd ismét buszra szálltunk. Két választási lehetőségünk volt, akik akartak elmehettek fürdeni, akik pedig nem, azok még tovább utazva megcsodálhatták a nagyon hangulatos Obertsdorf falucskát. Akik az utóbbi mellett döntöttek, a sisáncok megtekintése után korcsolyázhattak egy jót a helyi

műjégpályán. A sportolás után közösen helyi járatos busszal tértünk vissza szálláshelyünkre, a szobák elfoglalása után pedig projekt munkát csináltunk. Itt szintén különváltunk, ki a faluba, ki aへgyre ment, ki vendégeket, vagy földművest kérdezgetett. Este kicsit fázósan, szárazan, vagy vizesen tértünk vissza. A vacsora elfogyasztása után 8 órától együtt játszottunk. Hamar elröppent ez a nap is.

6. nap (szerda)

Nagy biztonsággal állíthatom, hogy azt a napot senki nem fogja elfelejteni! Reggeli után két profi hegymászó segítségével próbára tettük bátorságunkat, merészségünket. A biztonsági „ruhánkat” másfél óráig tartott felvenni. Mikor már minden kötél, heveder, bukósisak a helyén volt, szintén két csoportra osztva nekiveselkedtünk feladatainknak. A függőhídtól a libikókás névcserén keresztül a szabadesésig szinte mindent kipróbáltunk. A csapat összetartására, néhányunkban a félelem leküzdésére épültek a feladatok. Délután 4-ig ügyeskedtünk a köteleken, drótokon, ekkor visszautaztunk Kemptonbe. Este mindenki újabb gazdag élményekkel a birtokában mehetett aludni.

7. nap (csütörtök)

A délelőtt, illetve a délután a projektmunkák készítésével telt. Számítógép segítségével mindegyik csoport alkotott valamit a saját témájában. A napi programban történt egy kis változás, nem tudtunk órákat látogatni, mert túrázó nap volt az iskolában, így rajtunk kívül egy lélek sem volt az épületben. A délután, illetve az este, szabadprogrammal telt.

8. nap (péntek)

Pénteken mi, magyar diákok elutaztunk Neuschwansteinbe. 25 perc gyaloglás után a szemünk elé tárult a mesekastélyként is nevezett épület. Német idegenvezetés mellett belülről is megnézhattuk. Miután ezzel végeztünk, egy szakadék fölött lévő hídra mentünk, ahonnan gyönyörűen lehet látni mind a kastélyt, mind a környező tájat és hegyeket. Lesétáltunk a faluba, majd busszal visszautaztunk Kemptenbe. 1 óra körül érkeztünk meg, 6 óráig szabadprogramot kaptunk. Az utóbbi említett időpontban, egy vendéglőben gyűltünk össze, ahol a projektmunkánk előadása után elfogyasztottuk „utolsó vacsoránkat.” Akinek kedve volt még, meghallgathatott egy este 8-kor kezdődő koncertet is.

9. nap (szombat)

Az utolsó kempteni reggel! Az iskola előtti parkolóban vártunk egymásra. Hamarosan megjött a buszunk is, elérkezett a búcsúzkodás pillanata. Miután mindenki minden jót kívánt a másiknak, az összes ölelés befejeződött. Felszálltunk a buszunkra, és visszaindultunk.

Hamar elrepült a 9 óra, délután 5 előtt pár perccel érkeztünk meg Sopronba.

Szerintem mindenki jól érezte magát ezen a héten, a sok program között mindenki megtalálhatta a hozzá legközelebb állót, és maradandó, felejthetetlen élményekkel érkezett haza a német cserevárosból, Kemptenből.

Wischy Veronika
10.B

Utazunk Kempenbe!

2007. szeptember 21 – szeptember 29.

Iskolánk nem először és remélhetőleg nem utoljára szervezett csereprogramot a kempteni Hildegardis gimnáziummal. Ennek célja, a nyelvgyakorlás mellett új barátok és egy másik ország megismerése.

Ebben az évben 16-an jelentkeztünk a programra. Már nyáron elkezdtek az ismerkedést partnereinkkel levélben. Így aztán szeptemberben nagy izgalommal vártuk az utazást Németországba. 29-én reggel 8 órakor találkoztunk az iskolánknak ideiglenesen helyet adó Győri úti épületnél. Bepakoltuk csomagjainkat a buszba és elbúcsúztunk családuktól, akik természetesen a lelkünkre kötötték: Vigyázzatok magatokra! Két tanár kísérvél, Dr. Somogyi Csilla és Ivancsicsné Kollmann Mónika tanárnőkkal utaztunk. Az út hosszú és fárasztó volt, de szerencsére kétszer megálltunk, egyszer hosszabb időre is a Mondseenél. Fél ötkor értünk Kempenbe, ahol az iskolánál már vártak új családunk és két tanár: Ewald Strissel és Karl-Hans Spiegel. Utóbbi volt a német szervező a cserekapcsolatban. A bemutatkozás után pótszüleinkkel hazamentünk új otthonunkba. Megvacsoráztunk, beszélgettünk, majd hullafáradtan aludni tértünk, hiszen egy hosszú nap állt mögöttünk.

Másnap reggel korán keltünk, mert 8. 45-kor indult a vonatunk Lindauba. Ott 6 fős csoportokra osztottak minket és kaptunk egy borítékot feladatlapokkal. A városban kellett megtalálni a válaszokat a kérdésekre. Ez a közös kutatás kezdte összehozni a német és magyar diákokat. Később hajóráztunk is a Bodeni-tavon egy órát, láttuk a svájci és az osztrák határt. A szabadidőben a városban járkáltunk, nézelődtünk.

A rákövetkező nap, vasárnap a vendéglátó családok szerveztek nekünk egész napos programot. Voltak, akik a közeli, híres neuschwansteini kastélyt nézték meg. Mások túráztak a hegyekben, vagy boboztak. Úgy gondolom, ez a nap mindenkinek nagyon jól sikerült.

Hétfőn újra együtt volt csapatunk, reggel az iskolában találkoztunk. Német társaink ezt a napot suliban töltötték. Mi a könyvtárban gyűltünk össze, ahol Spiegel tanár úrnak élménybeszámolót tartottunk a hétvégéről. Majd az igazgatónő fogadott minket és ajándékkal is kedveskedett nekünk.

Az iskolából elindulva a városban különböző szituációkat kellett megoldanunk, ehhez szükség volt a német nyelv ismeretére és talpraesettségre is. Voltunk hentes üzletben, pékségben, italboltban, patikában, sőt könyvesboltban.

A Városházán a polgármester fogadott bennünket, aki beszéde után még fagyizni is meghívott minket.

Az iskolába visszamenve a korszerű, tiszta, szép menzán ebédeltünk. Furcsán hatott, hogy itt a szülők főzték az ebédet.

Ebéd után végighallgattuk Strissel tanár úr beszámolóját a helyi biogazdaságokról.

Míg az első három napban jó idő volt, addig keddre már rosszra fordult. Szinte egész nap esett az eső, ezért a dotterriedi biogazdaság megismerése nem volt igazán jó élmény. A hideg és nedves időjárás mindenki kedvét elvette a hosszú sétától és egy helyben álldogálástól. Visszaérve az iskolába, ebéd után már a csoport nehezen mozdult, így csak páran mentek el megnézni a hirschdorfi kertészetet, amely alternatív

gazdálkodást folytat. Akik a suliban maradtak, azok elkészítették a projekthez kapcsolódó plakátokat.

Szerdára sem javult az idő, de aznap szerencsére nem sokat voltunk a szabadban. Megnéztük a kempteni Szent Lorenz bazilikát, majd a projektmunkához kapcsolódva körbejártuk a piacot, összehasonlítottuk a bio- és nem biotermékek árát. Ezután buszra szálltunk, hogy meglátogassuk a Rapunzel nevű biogazdálkodást folytató céget. Itt filmet vetítettek a gyárról és annak történetéről. Megnéztük a termékeket és vásároltunk az ottani boltban. A cég még vendégül is látott minket ebédre. A délután Kemptenben a Cambodunum megtekintésével telt. Ez egy múzeum, ahol római kori leletek láthatók.

Csütörtökön kora délelőtt egész napos kirándulásra indultunk Münchenbe. Magyar idegenvezető mutatta meg a város látnivalóit. A másfélórás szabadidő után pedig elmerülhettünk a híres Oktoberfest forgatagában. Fél hat körül szálltunk vonatra, hogy visszamenjünk Kemptenbe.

Az utolsó Németországban eltöltött nap péntek volt. Erre már nem sok minden maradt. Az iskolában beszámolókat tartottunk a német diákoknak, hogy meg hozzuk a kedvet a csereprogramhoz. Beültünk meghallgatni egy-egy tanórát is, hogy megtapasztaljuk, milyen ott iskolába járni.

Aztán legközelebb már csak este találkoztunk egymással a búcsúpartin, ahol a vendéglátó családok kedvességét dalokkal köszöntük meg:

Az első dal:

Backe, backe, backe
der Biobauer hat gerufen
wer will guten Käse machen
der muss haben sieben Sachen
Kühe und Gras Wiese und Salz
Milch und Heu
Kräuter machen Käse fein
Schieb, schieb in den Mund hinein

A második dal:

Heute kommt die Zsófi zu mir
freut sich die Lisa
Ob sie aber über Durach-Altusried
Ob sie aber über Steinberg-Igemanns
Oder aber überhaupt nicht kommt
ist nicht gewiss

Heute kommt die Réka zu mir
freut sich die Miri
Ob sie aber über Lensfried-Buchenberg
Ob sie aber über Mosbach-Mittelberg
Oder aber überhaupt nicht kommt
ist nicht gewiss

Heute kommt die Adél zu mir
freut sich die Adri
Ob sie aber über Sulzberg-Bodelsberg
Ob sie aber über Weidach-dietmannsried
Oder aber überhaupt nicht kommt
ist nicht gewiss

A harmadik dal (Boci-boci tarka ritmusára Hasza Júlia, Lendvai Katalin és Molnár Adél
átköltésével):

Deutschland, Deutschland, Deutschland
Gibt es viele bioland,
Nur Obst und gemüse,
Keine Schokolade

Kempton, Kempton, Kempton,
Wir haben viel gegessen,
nicht nur biosachen,
auch Schokoladen

München, München, München,
Da waren viele Leuten,
Wir sahen dort alles,
Auch Oktoberfest

Danke, danke, danke,
für die ganze Woche,
Dank für das Leben,
Essen und auch Trinken.

Végül az egész csapat elment egy helyi koncertre, ahova német társaink vittek el minket. A cserepartnereink több ilyen esti programot szerveztek nekünk. Voltunk házibuliban, moziban és karaoke esten is.

A hazaút napján korán keltünk, és 8-kor az iskolánál elbúcsúztunk pótcsaládjainktól. Jó pár órával később fáradtan, de épségben hazaértünk.

Véleményem szerint az utazás során nagyon sok tapasztalatot szereztünk, új barátaink lettek, és gyakoroltuk a német nyelvet is, mely később nagyon hasznos lesz számunkra.

Molnár Adél
11.N

Egészséges és finom

A Bodeni-tavon

Müncheni Sörfesztivál

A nagy csapat

Langer Ármin 10. A

Welcome to Broadstairs!

Lassan hagyománnyá válik, hogy diákjaink egy csoportjával Nagy-Britanniába látogatunk. Kétévenként, nyár végén töltünk egy-két hetet Broadstairs-ben, az Anglia keleti felén, a Csatorna partján fekvő üdülővárosban, ahol az egyik legnagyobb - idegen anyanyelvűeket angolra tanító – iskola, a Kent School of English (KSE) működik. Utazásunk célja, hogy angol nyelvtudásunkat ebben az intézményben fejlesszük tökélyre.

Az izgalmak már itthon kezdődnek! Még a tél is előttünk van, de már a nyarat várjuk. Fapados repülőjáratokra vadászunk, böngésszük a honlapokat Broadstairs-ről, a KSE-ről, Londonról. Találgatjuk, hogy ablak mellé tudunk-e ülni a repülőgépen, milyen lesz a vendéglátó család, a világ mely részeiről jönnek lakótársaink, kikkel kerülünk egy csoportba a délelőtti órákon.

Végül aztán eljön az indulás napja. Szülők, testvérek, barátok integetnek, mi pedig arra gondolunk, mi vár ránk a következő hetekben. A fejekben ott a gondolat: ugyanazt az angolt beszélik ott, amit én már évek óta tanulok? Megértem őket? Meg fognak érteni engem?

Egy pillanatnak tűnik az egész, és máris a broadstairs-i autóbusz-parkolóban várjuk, hogy lassan begördüljenek az autók, és egyenként vigyenek el bennünket vendéglátóink.

Másnapra kiderül, hogy ugyanazt a nyelvet beszélik, amit tanultunk, ugyanolyan házban laknak, amilyeneket a tankönyvekben láttunk, és még a vacsora is finom.

Most már bármi jöhet! Mindenki magabiztosan tölti ki a tesztet a csoportbesorolásokhoz, a délutáni városnéző kvizen legyőzzük az olasz csoportot, este már francia lakótársunkkal csevegve megyünk „haza” vacsorázni.

Az iskola minden napra tartogat valamilyen élményt. A program sűrű, reggeltől estig van mit csinálni. Délelőtt három (60 perces!) angolóra anyanyelvi tanárokkal. Délutánonként bowling, break-dance oktatás, uszoda, sport, vagy városnézés Canterbury-ben. Egyik nap pedig kifigyeljük, mikor van apály, és a tengerparti fővenyen átsétálunk Ramsgate-be, a szomszéd kikötővárosba. Este sem unatkozunk. Mozit, diszkót, karaokét, vagy kvízt szerveznek nekünk, de a legnépszerűbb a „barndance” (nevezzük talán tánc háznak), ahol a lelkes broadstairs-i tanárok útmutatásával és segítségével táncolunk élő népzenere kifulladásig.

A szombati nap a kirándulásé. Londonba utazunk, megnézzük a legérdekesebb látnivalókat, hogy ezekkel a legfrissebb élményekkel térjünk haza a következő napon. Ismerősként búcsúzunk vendéglátó „apánktól, anyánktól”, email-címeket cserélünk az új barátokkal és - büszkén újonnan szerzett tudásunkra - repülünk vissza családjunkhoz.

Itthon - az Angliában készült videókat és fényképeket nézegetve - érlelődik bennünk az elhatározás: ezeket az élményeket szeretnénk legalább még egyszer átélni.

Vargáné Somlai Márta

Nagyon jól érezzük magunkat!

A tenger még rossz időben is élmény

Úton Ramsgate-be

Greenwichnél

ÖTÖDIK SZÍN

*Fizikátúra – nem csak fizikusoknak. Szép ez a Soproni-hegység! Meleg étel a célban.
Merthogy verseny is.*

Művészettörténeti tanulmányút. Észak-Olaszország, Párizs. Megért egy misét?

Fizikátúra

2007. októberének első szombatja szép napsütéses reggellel köszöntött be. A vaddisznók már pihenéshez készülődtek, amikor csörtetések zaja törte meg az erdő csendjét. Három fős csapatokba szerveződött diákok hada lepte el Brennberg környékén a terepet, felriasztva a gyanútlan állatokat. A rangidős, sokat látott vaddisznó nem zavartatta magát, átfordult a másik oldalára, miközben odahorkantotta a fiatalabbaknak: biztos megint a Fizikátúrázók! És valóban, a mintegy 250 fiatal a FizikaTúra3 elnevezésű megmozdulás keretében próbált meg tájékozódni a rajtnál kapott térkép alapján, és eljutni a kijelölt állomásokra. Többségük már harmadszor vágott bele ebbe az újfajta vetélkedésbe, amely a soproni környéki erdőkben zajlik. A csapatok a starthelyen kapnak egy térképet, amelyen csak az érintendő állomásokat jelölték be, az odavezető utat a csapatoknak maguknak kell megtervezni. Az állomásokra érve pedig gyakorlati jellegű fizikai problémákat kell megoldaniuk. A népes mezőny két kategóriára oszlik: a „kicsik”, vagyis a 7-8 osztályosok, és a „nagyok”: a 9-10 osztályosok. Az idősebb érdeklődő tanulók pedig szervezőként vehetnek részt, vagyis belőlük kerül ki az állomások személyzete. Ezen alkalommal a „Magenta” és „Cián” elnevezés keringett inkább, a térkép bejelölésénél alkalmazott színek alapján.

A hatalmas érdeklődésre és létszámba való tekintettel a csapatok két különböző helyről rajtoltak, és útjaik hol párhuzamosan futottak, hol szétváltak. A magenták a Fehér Dániel-forrásnál gyülekeztek, míg a ciánok Brennbergből indultak. A kezdet azonban nem egészen a tervek szerint alakult, mert 7:39-kor súlyos kivétel történt: valaki merő jóindulatból kivette a csapatokat szállító buszból a magenták térképeit, így azok elindultak a Béke-kilátó fele, holott a forrásnál lett volna a helyük. Ez aztán egy láncreakciót indított be, amelynek során a kilátó személyzete eltévedt, így a csapatok nagy része már ott lógatta a lábát az állomáson, mire megérkeztek a feladatlapokkal. A forrásnál is már kilövésre készen toporogtak a csapatok, mire a térképeket sikerült visszaszerezni. Tehát mindkét helyen jó kis tumultus alakult ki. A szervezők azzal vigasztalták magukat, hogy ennél rosszabbra már nem fordulhatnak a dolgok, de ez naivitás volt részükről.

Egyelőre azonban még csak a Béke-kilátónál tartunk, ahol a kicsit lelkesen hajtogatják az ejtőernyőt a gesztenyéknek, hogy minél hosszabb idő alatt érjenek le a kilátóból leengedve; a nagyok pedig a gravitációs gyorsulást próbálják meghatározni a rendelkezésükre bocsátott eszközökkel (cellux, olló, újságok), amelyek nem tűnnek tipikusan célszerszámoknak ehhez a feladathoz) Itt még mindenki boldog, hogy milyen ügyesen eltaláltak az első állomásra, igaz, az eltévedési pontoknál segítők terelték vissza őket a helyes útra. Innen kezdve azonban már elengedik a kezüket: boldoguljatok egyedül, ahogy tudtok! Azért egy szervező cikk-cakkol az állomások között, hogy begyűjtse az eltévedteket, útbaigazítsa a bizonytalankodókat. A harmadik állomás felé haladva a később jövőknek az elhajigált csokipapírok mutatják a helyes utat. (⊗) Ennek ellenére többször csörren térkép hátoldalán („Ha már nagyon elveszettnek érzitek

magatok” címszó alatt) megadott számhoz tartozó mobil : ha a piros kereszten vagyunk és nagyon meredeken kell felmenni, az jó? – nektek nem, de végül is eljuttok ott is a 3. állomásig; eltévedtünk – mit láttok magatok körül? – sok fát! ... A tájékozódás mellett eltörpültek az állomásokon megoldandó feladatok, mint csillagképek felismerése vagy egy összenyomott szöveg kiolvasása 2 pohár víz segítségével. De kreativitásukat leginkább az utolsó állomáson élhették ki, ahol műanyag flakonok, papírgurigák, alufólia, ragasztó és lufi állt rendelkezésére ahhoz, hogy egy rakétamodellt építsenek a résztvevők, majd teszteljék a kifeszített kötélpályán. Némelyek itt már fél szemmel inkább a gulyást figyelték, amely a céltól nem messze rotyogott két hatalmas üstben. A leggyorsabb csapat – egy hetedikesekből álló – már két órákor belakhatott belőle, aztán szálingóztak lassan a többiek is. Úgy tűnt, hogy ez a pálya meghaladta néhány csapat térképolvasási képességeit, így öt órákor még mindig hiányoztak páran a leltárból. A rolót sötétedéskor húzták le a szervezők.

A vaddisznók már tudják: 2008. szeptember 27-én újra FizikaTúra! Aki még nem volt: ne hagyja ki! Aki már volt: ugye jó buli?!

További információk a FizikaTúráról a www.fizikatura.hu weboldalon olvashatóak.

Lang Ágota

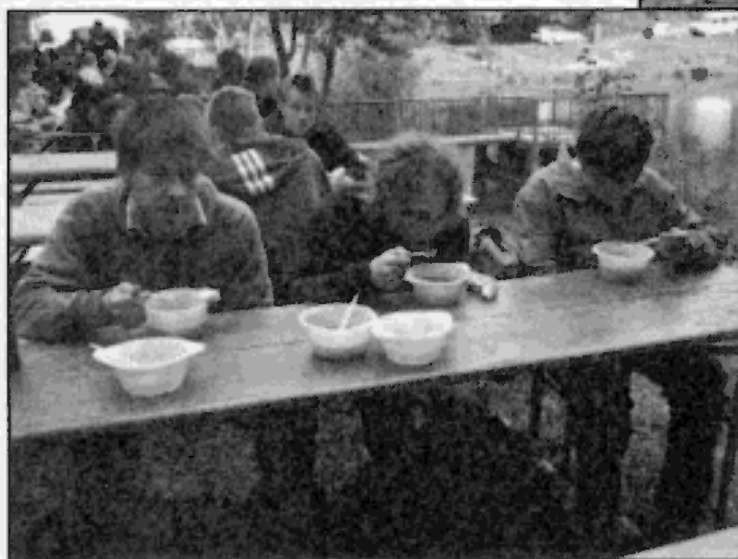
Eligazítás

Na most merre?

Kis szusszanás

A gulyásleves isteni!

Őszi szünet Észak-Olaszországban

A 2006/2007-es tanév őszi szünete különleges volt számomra. Az iskola diákjaiból verbuválódott kis csapat tagjaként olaszországi utazáson vettem részt. Az utat rajztanárunk, Horváthné Török Bernadett szervezte, idegenvezetőnk Szirbek István művészettörténész volt.

Négy nap alatt csillagtúraszerűen jártuk be Észak-Olaszország tájait, megismerkedtünk e vidék páratlan kulturális értékeivel. Többórás kimerítő buszozás után a kora délutáni órákban érkezünk meg Padovába az első napon. A fáradtság azonnal elillant, s helyét az ámulat vette át, amikor beléptünk a Giotto-freskókat rejtő Scrovegni-kápolnába. A nap tartogatott még számunkra élményeket: rövid séta után, a Szent Antal bazilikához érkezünk. A bizánci hatásokat idéző templom a keresztények egyik legnagyobb zarándoktemploma. A dóm előtti téren áll Donatello alkotása – a rajzórákról már jól ismert – Gattamelata szobor. Este elfoglaltuk szállásunkat az egyik tengerpart melletti szállodában.

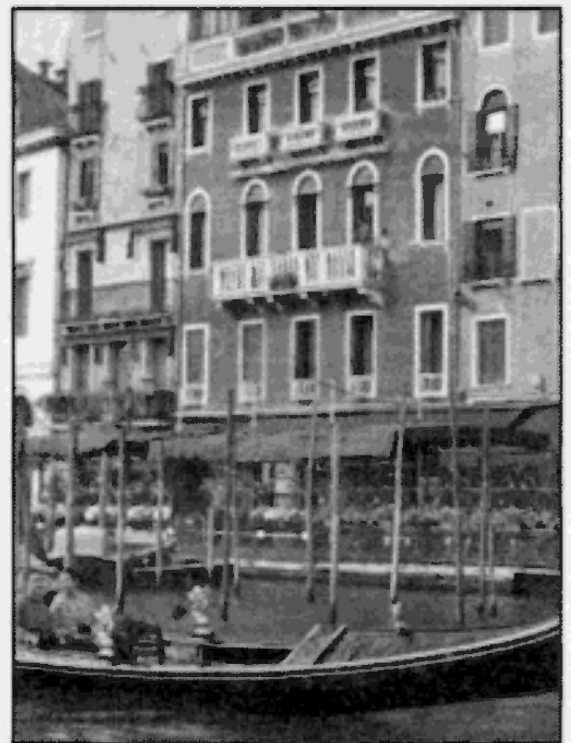
A következő napon Verona látványosságait fedeztük fel: az ókori amfiteátrumot, Júlia balkonját, a Scrovegni család gótikus síregyüttesét. Majd búcsút intettünk a városnak, s elindultunk Olaszország legnagyobb tavához, a Garda-tóhoz. Sirmione középkori városközpontjában ért minket a naplemente.

A harmadik nap jelentette számomra az utazás fénypontját. Ravenna, a Római Birodalom egykori fővárosa csodálatos értékekkel rendelkezik. A San Apollinare in Classe és San Apollinare Nuovo ókeresztény bazilikák, valamint a San Vitale templom, Galla Placidia sírkápolnája belülről mind gyönyörű mozaikokkal díszítettek.

Az utolsó napot a lagúnák városában, Velencében töltöttük. Hajókáztunk a Canale Grandén, elvegyültünk a Szent Márk tér színes forgatagában, némi sorbanállás után bejutottunk a bazilikába. Estefelé vaporettónkkal távolodva vetettünk még egy-egy pillantást a gótikus palotákra.

Az út életreszóló emlékekkel ajándékozz meg minket. A képekről már ismert műemlékeket élőben is láthattuk, s ezt az élményt semmi sem pótolhatja.

Vargyas Zsófia
11.C

Egyik régi nagy álmom vált valóra, amikor tavaly – rajztanárunk, Horváthné Török Bernadett szervezésében – lehetőség nyílt arra, hogy több diáktársammal együtt Franciaországba utazhattam. Az utazás vezetője Szirbek István volt.

A közel egy hetes művészettörténeti tanulmányút során megismerkedtünk a francia kutúrával, és felfedeztük annak számos kincsét.

Utunk első állomása Alsace fővárosa volt. Strasbourgban a francia gótika egyik csipkeóriását, a katedrális csodálhattuk meg, majd hosszú sétát tettünk a város hangulatos utcáin.

Másnap érkeztünk meg Reimsbe, a francia királyok koronázási városába. A délutáni órákban Párizs felé vettük az irányt.

Párizsban az első megállónk a Louvre volt. Beléptünk a hatalmas üvegpiramisba, majd elindultunk a több órás tárlatvezetésre. Hihetetlen élmény volt megpillantani egy-egy, a rajztankönyvből már jól ismert műalkotást, közülük is talán a legismertebbet, a Mona Lisa-t. A látogatás végén Párizs már az esti fényében tündökölt.

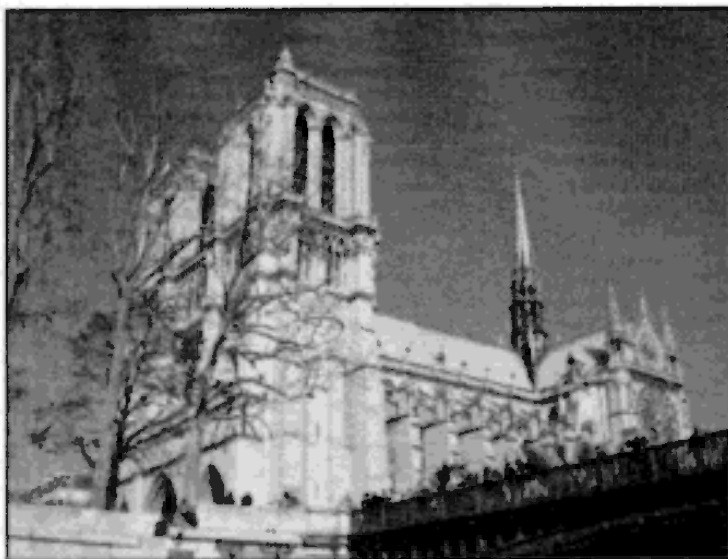
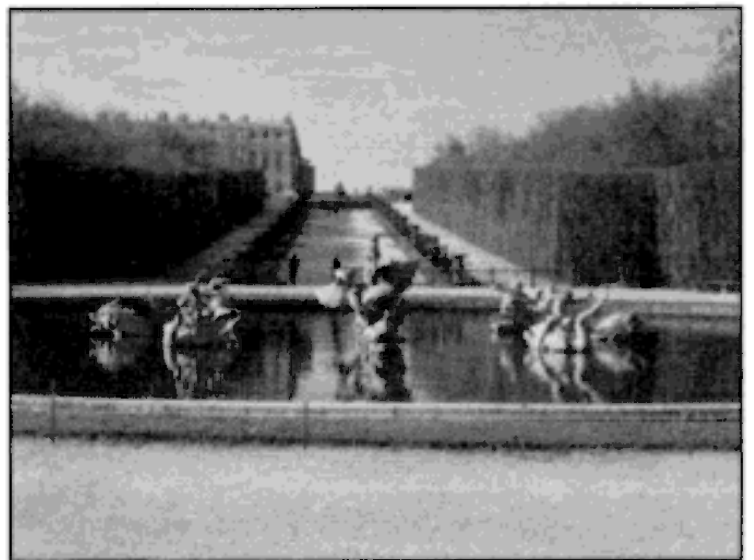
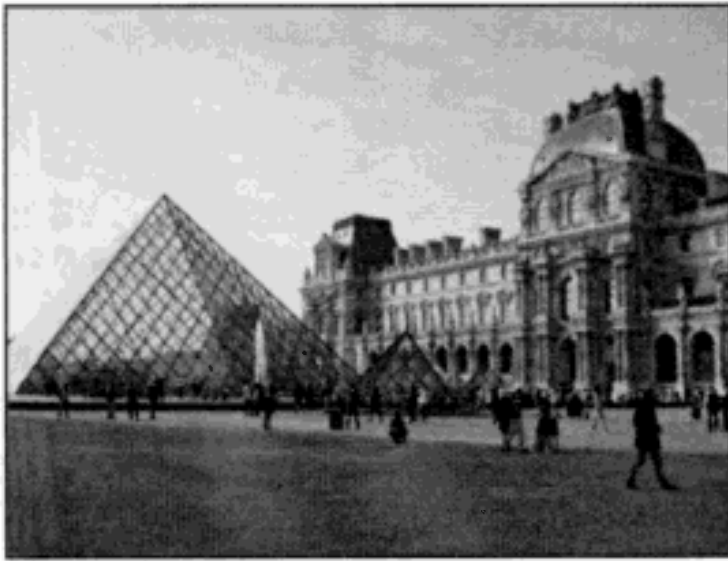
Másnap az Ile de la Cité műemlékeiben gyönyörködhattunk. Ellátogattunk a forradalom nagy börtönébe, a Conciergerie-be, ahol Marie Antoniette is raboskodott. Innen a Saint Chapelle kápolnához vezetett utunk, melyet Szent Lajos a krisztusi relikviáknak építtetett. A délelőtti programok után a Quartier Latin, a Latin negyed egyik hangulatos vendéglőjében ebédeltünk. Nem sokkal később már a Notre Dame előtt álltunk. Egy rövid folyóparti séta után hajókázásra indultunk a Szajnán, a karcsú hidak alatt, és izgatottan vártuk, hogy kigyúljanak az Eiffel-torony fényei.

A következő napot Versailles-ban töltöttük. Bejártuk a palotákat és a hatalmas kerteket. Délután a trianoni béke aláírásának helyszínére, a Trianon-palotába látogattunk, ahol történelmi tanulmányainkat is felidéztük. Következő állomásunk Marie Antoniette tanyája volt, ahol az idilli környezet mindenkit megragadott.

Visszatérve Párizsba, a Défense modern felhőkarcolói magasodtak előttünk. A nap végén, utolsó állomásként az Eiffel-toronyhoz indultunk, amelyből még utoljára megcsodálhattuk a fények városát, mely mindannyiunk számára felejthetetlen élmény marad.

Az utolsó napot a szórakozásnak szenteltük Eurodisneyben, majd este, fáradtan ugyan, de élményekben gazdagon útnak indultunk hazafelé.

Horváth Anita
11. C

HATODIK SZÍN

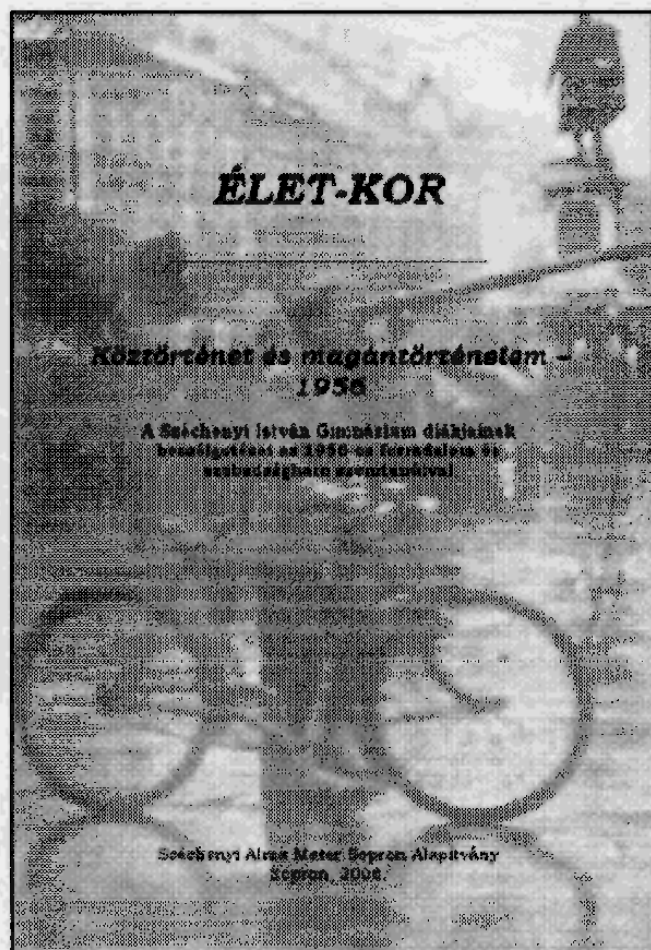
Könyvbemutatók.

Élet-kor. Széchenyista diákok beszélgetnek 1956 szemtanúival. Köztörténet és magántörténelem 106 oldalon.

Tablókönyv. Az örök 18 évesek könyve. „...nemes, küzdő, szabadlelkű diák...”

Emlékezés, mosoly, néhány könnycsepp. Ez is történelem.

Az Isteni Megváltó Leányai Tanítóképzője és jogutódja A Soproni Állami Tanítónőképző története 1899-1957 – Dr. Baranyai Lenke harmadik könyve

A Miniszterelnöki Hivatal és az 1956-os emlékévet előkészítő Emlékbizottság megbízásából a Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériuma 2006-ban pályázatot írt ki az 1956-os magyar forradalom és szabadságharc 50. évfordulójára. A pályázaton való részvételt kitűnő alkalomnak találtuk arra, hogy a diákokat tevékeny módon bevonjuk az ünnepre való emlékezésbe. A múlt felidézésének azt a formáját választottuk, mely a szó legszorosabb értelmében vett élő kapcsolatot teremt a szemtanúk, a korszak és a mai utódok között. Az 2005/2006-os tanévben meghirdetett OKTV verseny kapcsán többen az iskolából már hozzáláttak az 1956-os események még élő szemtanúinak felkutatásához, azzal az elsődleges céllal, hogy a legérdekesebb személyekkel történelmi interjúk készüljenek. Ez a munka volt a kötet elkészítésének előzménye. A diákok ezúttal azt a feladatot kapták, hogy készítsenek törté-

nelmi interjúkat a családjukban vagy a környezetükben élő 56-os szemtanúkkal. Az elsődleges cél mindazonáltal nem az volt, hogy a professzionális történelmi kutatást „adatoljuk”, ahhoz adalékokat szállítsunk, elsősorban nem is a politika történetének helyi kiegészítésére törekedtünk. Mindennél jobban érdekelt bennünket a mindennapok történelme, a magántörténelem.

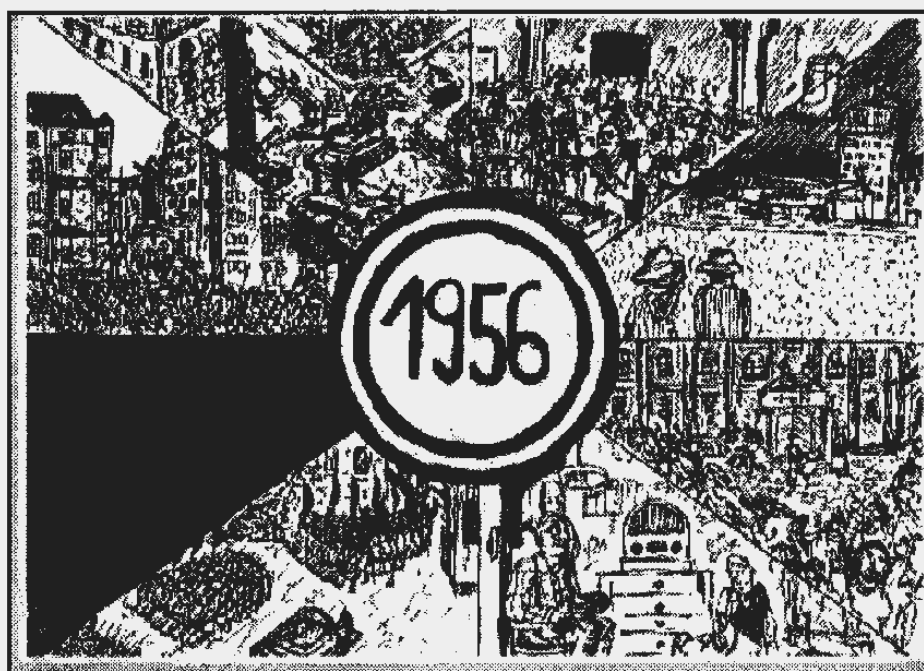
Nem sok olyan történelmi fejleményről tanulhatnak a mai gimnazisták, amelynek szereplői ott élnek közöttük, részesei, vagy alakítói életüknek. Olyan esemény pedig szinte csak egyetlen egy akadt a XX. században, amely kollektív nemzeti élményként került be a hazai köztudatba. Akkor is így van ez, ha a forradalomról alkotott közös képünk mára töredezetté vált, és máig fel nem dolgozott múltként él velünk. Ezért többszörösen is fontos volt, hogy a személyes kapcsolatok keresztül még átélhető félmúlt egyik legfontosabb eseményét minél többen feldolgozzák, ha lehet a mítosz-teremtés szándékát elkerülve. A megjelent írások hűen tükrözték a kutató munka eredményét. E

szerint 1956 – lefejtve róla a hivatalos értelmezéseket –, mint minden más történelmi számos értelmezést kapott az emberek emlékezetében. Amennyire nehéz lenne a forradalom egyetlen eszmei vezérfonalát felvázolni, annyira nehéz a memoárokat is egyetlen emlékezetfolyamba sűríteni. A különféle emlékképeket, tördékeket, vagy néhol szinte dokumentumfilm-szerű visszatekintéseket négy téma köré strukturáltuk. *Az ország forradalma* című alfejezet a Soprontól és környékétől távolabb történetekkel ismerteti meg az olvasót. A *hétköznapiak a forradalomban* címet viselő (egyúttal legterjedelmesebb) részben szereplő beszélgetések a forradalmi mindennapok világát tárják elénk. Külön fejezetet szenteltünk – a környékünk története szempontjából kulcsfontosságú – exodus, a menekülés emlékeinek, és egy-egy lebilincselő életútnak, melyet a forradalmi időszak és a megtorlás tett különlegessé.

A kötetbe 21 diák 25 riportja került be. A könyvhöz Szabó Miklós igazgató úr írt bevezetőt. Az interjúkat az Állambiztonsági Hivatalok Történeti Levéltárának munkatársa, Bank Barbara és Tóth Imre történész tanulmánya vezette be, hogy az írásokat könnyebb legyen elhelyezni a hazai és helyi történések összefüggései között. A könyvet néhány illusztráció zárja. A hátsó borítón megrendítő idézet szerepel abból az interjúból, amit Cozobor László tanár úrral készítettek a diákok.

A könyv – készítőinek szándékait meghaladva – kiemelkedő helytörténeti értékkel is rendelkezik, hisz az oral history eszközt felhasználva gazdagította a forradalommal foglalkozó történeti kutatás forrásbázisát. Megjelenése és bemutatója egyúttal fontos mozzanat volt a gimnázium ünnepi megemlékezéseinek és eseményeinek sorában. Reményeink szerint ugyanilyen jelentős volt a riportok készítői számára is. A gyerekek – miközben kérdeztek és jegyzeteltek – párbeszédet folytattak a történelemmel is, ami talán hozzásegítette őket és olvasóikat, hogy ne csupán időben érezzék az egyik legközelebbi történelmi eseményünknek az 1956-os forradalmat.

Dr. Tóth Imre
szerkesztő

Langer Ármin 10. A

Tablók könyve: Ballagásra, érettségire jelent meg az intézmény kettős évfordulóján

A Széchenyi-gimnáziumé az első

SOPRON

GOSZTONYI MIKLÓS

Sopronban a Széchenyi-gimnázium az első olyan középiskola (a megyében a győri Révai után a második), amely érettségi tablóból az idei ballagásra könyvet jelentetett meg, egy sorozat 13. köteteként.

– A soproni Széchenyi István Gimnázium az idén kettős jubileumot ünnepel – mondta előszöriban Szabó Miklós igazgató. – Egyrészt százötven éves az intézménynek helyet adó Templom utcai palota – amelynek javában zajlik a teljes rekonstrukciója –, másrészt 85 éve, hogy a iskola felvette Széchenyi István nevét. A kerek évfordulók méltó megünneplése során vetődött fel a gondolat Molnár László könyvtároló részéről, hogy a teljesítség törekedve adják ki könyv formájában az iskola füzeteit tablók. A közel egyéves előkészítést sikerrel jött a háború utáni évtizednek válogatott tablókja szerepel a könyvben, s a háború előtti időszakból is megemlítet sikerült

A közelben helyet kaptak az idén elballagottak tablói is. Balról Komáromi Zoltán, Szabó Miklós igazgató, Kovács Orsolya és Lőkös Gergő.

Fotó: Szabó Miklós

Ellátunk. Jóllehet a kiadások ez a tízezeresek. Itt van jellegű munkája, az eddigi tablók könyve sorozatban a miénk minden idők leg-

teljesebb kötet. Különösen érdekes egyedül a Széchenyi-gimnázium könyve közel XIX. századi, 1896-ból való tablók.

Az igazgató hozzátette, az iskolán 800 példányban való megjelentetése a gimnáziumnak egy filigrán-szerű keret, a bekerítési költséget a

nyolcszáz példány árszámából teremtett elő a kiadás. A Tablók könyve a Széchenyi-gimnázium könyvtárában várja az érdeklődőket.

Kisalföld, 2007. május 11.

A könyv nagy és ünnepi meglepetés volt számomra, igazi ajándéknak tekintem. Sok-sok emléket idézett fel bennem, és még továbbra is csemegézve fogom forgatni, átélni azokat az akkor sorsdöntő történeteket, amelyek a jelenemet is gazdagítják.

Dr. Szabó Zoltán
1955. IV.A

A könyvbemutatót nagy érdeklődés kísérte

„Üzenet egykori iskolámba”

*„Nyisd szét kezed,
lásd leperreg,
ujjad közt a múltad...”*

Baranyai Lenke
Az Isteni Megváltó Leányai Tanítónőképzője
és jogutódja
A Soproni Állami Tanítónőképző története
1899-1957

Az iskolai évkönyvek hagyománya, hogy beszámolnak a tanárok publikációiról is. Mivel történelmet már nem tanítok, több időm jut a kutatásra. Ennek egyik eredménye az elmúlt év októberében megjelent harmadik könyvem.

Megírására az ösztökélt, hogy 50 éve szűnt meg az állami tanító-és tanítónőképző Sopronban, abban a városban, amelyben- országosan egyedülálló módon -három „képezde” is működött korábban. 1858 óta az Evangélikus Tanítóképző, amely az ország minden részéből fogadott hallgatókat. 1864 óta a Szent Orsolya Rendé, és 1899 óta az Isteni Megváltó Leányai Kongregációé.¹

A megemlékezés és emlék- állítás célja vezetett, akárcsak Varsányi Pétert, a Szombathelyi Tanárképző Főiskola tanárát, aki a Fiúképző történetét írta meg.²

A múltban való elmélyülésre a levéltár nyugalmazott igazgatója, dr. Horváth Zoltán biztatott, mert a köznyelvben „szürke nővéreknek” nevezett apácák tanító- és óvónőképző intézeti munkája még részben feltáratlan, és egészében publikálatlan anyag volt.

A munkát nehezítette, hogy a rend, amelynek országos központja régen Sopronban volt, a feloszlatast követő hosszú évek után Pesten és Piliscsabán szerveződött újjá. Irataikat a Soproni Levéltárból elvitték, de azok rendezetlenek még, és ez lehetetlenné tette a kutatást. Ezért a fellelhető évkönyveken kívül sok adatközlővel (egykori diákok, néhány szerzetesnő-tanár) beszéltem, és ezekre az interjúkra támaszkodtam. A nővérek szerteágazó tevékenységének (betegápolás, elemi, polgári, kereskedelmi iskolai, óvónőképző intézeti oktatás) vizsgálatát csak a tanítónőképzésre szűkítettem le. Igyekeztem kiemelni fontos szerepüket, hiszen a régi Sopron vármegyében (a trianoni döntés előtt) 22 faluban tartottak fent elemi és polgári iskolákat, és óvodákat.

1948-ban a rend tagjai is részt vettek az államosítás elleni tüntetésben, amiért egy tanulót egy havi, osztályfőnökét egy évi börtönre ítélték.³ 1950. június 18-án éjjel a zárdából elhurcolták az apácákat Főtra és Pilisszigetre. 1951-ben pedig kimondták a szerzetesrendek feloszlását. Ma már ezeket a történéseket is megírhattam.

Az Állami Tanítónőképző történetéhez számos, magánkézben levő dokumentumot sikerült felkutatnom, így 40-nél több melléklet ékelődik a szövegbe, amelyről az egyik lektorom, sr. Szücs M. Donatilla azt írta, hogy az ötvenes évek oktatáspolitikájának színes történelemkönyve lehetne.

¹ Németh Ildikó: Sopron középfokú és középszintű iskolái a 19. sz-ban Sopron, 2005. 64-67. o

² Varsányi Péter István: Volt egyszer egy tanítóképző. Soproni Szemle 2007. első száma

³ A tiltakozók között volt dr. Legény János, a Széchenyi Gimnázium tanára, akit ezért internáltak.

Az itt tanítókról, egykori tanárainról a könyv végén egy életrajzi lexikont állítottam össze, amelyhez szerteágazó adatgyűjtésre volt szükség.

Törekedtem felkutatni a művésztanárok kiállított munkáit, és az iskola egykori tanítványa, a Munkácsy díjas Sulyok Gabriella grafikáival is igyekeztem lazább szerkezetűvé tenni a könyvet, amely néhány hónap alatt elfogyott.

A mellékletben közreadom a 10 év összes osztályának tablóképét, amelyhez először kijegyzeteltem az érettségi anyakönyvekből a névsorokat, majd minden évfolyamból felkutattam olyan ismerősöket, akiktől megszereztem a képet. Ez is rengeteg munkát igényelt, de egykori iskolámhoz fűződő érzelmeim mellett nem éreztem ezt fárasztónak, mert Sütő András szavaival szólva.

*... ilyenek vagyunk, akik
bármely csekély érték
megőrzésére vállalkozunk.
Ha majd az évek az utolsó falat
húst is lerágták rólunk,
feltűnik majd színehagyatlan ifjúságunk
fügefavirága.*

(Sütő András: A nagyanyedi fügefavirág.)

Dr. Baranyai Lenke

HETEDIK SZÍN

Téli hagyományok.

„Kiskarácsony, nagykarácsony...” Sítábor. Görbe tükrök: szalagavatók. Diáknap – de jó volt! „Itt a farsang, áll a bál...”

Kézművesdélután I.

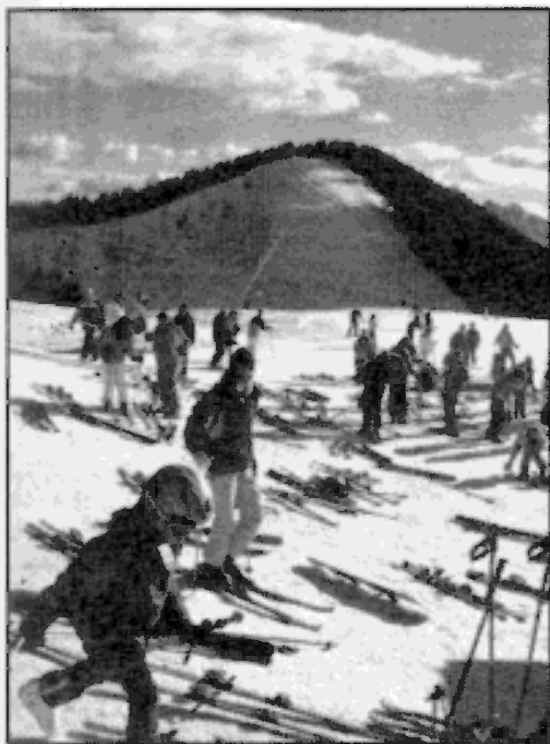
Vásári közönség

*A legnépszerűbbek a vásáron
mindig a sütemények*

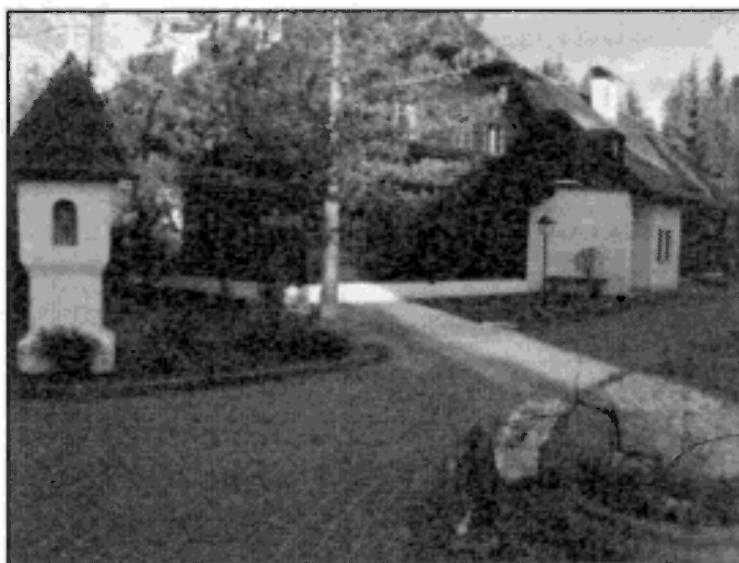
Kézművesdélután II.

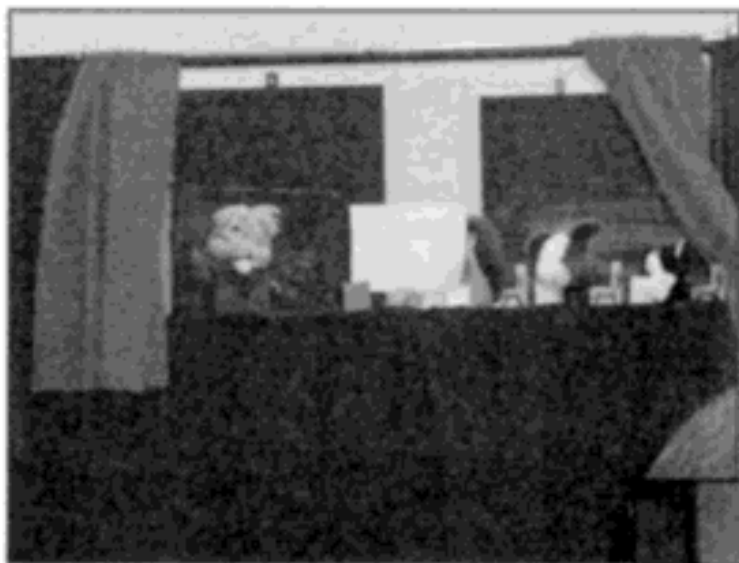
Így kezdődik az oktatás

Bevetésre várva

A szállás

Szalagavató: 12. b

Szalagavató: 12. a

Igazgató úrnak is feltűzik a szalagot

Az este fehér asztal mellett fejeződik be

„És a 2005/2006 évi Diáknapot nyerte a 8.B osztály!” ... Így kezdődött minden...

Nagyon örültünk a győzelemnek és alig vártuk, hogy elkezdhessük a szervezést. Azonban ekkor még nem volt biztos, hogy megkapjuk a rendezés jogát. A feladatba kilencedikes fejjel vágtunk volna, vagyis vágtunk bele. „Túl fiatalok” voltunk még ahhoz, hogy ezt az egész iskolát megmozgató programot sikeresen szervezzük meg. Osztályunk ezt nem így gondolta... Felkészültnek éreztük magunkat a feladatra. Tudtuk, hogy nehéz lesz, de kellő összefogással sikerülhet. Már a Diáknapot követő héten záporoztak ötleteink és egyre jobban kezdtek körvonalazódni elképzeléseink. Éppen biológia órán ültünk, mikor Simon György tanár úr belépett a terembe és hivatalosan felkérte osztályunkat a 2006/2007-es tanév Diáknapjának megszervezésére.

Osztályunk onnantól kapott igazi lendületet. Ekkor már biztos volt, hogy iskolánknak a felújítás miatt költözni kell. Ez tovább nehezítette, de egyben izgalmasabbá is tette a körülményeket. Az alapötlet még abban a tanévben megszületett, igaz sok nehézséget okozott annak titokban tartása...

Szeptemberben újult erővel vágtunk bele teendőinkbe. Az előző évhez hasonlóan színvonalas Diáknapot szerettünk volna. Érdeklődtünk a részletekről elődeinknél, hiszen iskolánkban az volt a legelső „újfajta”, hangulatos, a diákságot megmozgató Diáknap. A legfőbb kérdés az volt, hogy hol szervezzük a Diáknapot. Kitaláltuk, hogy „apai segítséget” veszünk igénybe. Török Zoltán „kisegített” minket az MKB Aréna Sopron kistermével. Ezzel egyik legnagyobb dilemmánkat megoldotta. Innentől indulhatott az igazi munka. A jelentkezések után kiosztottunk a fő feladatot: minden osztály varázsolja oda az országa hangulatát. (Az országokat korábban kisorsoltuk.) Próbáltunk új megoldásokkal színt vinni az iskola életébe. Ehhez a Győri úti épület családi környezetet adott. Különböző „elő-feladatokat” találtunk ki: zászlókészítés, nemzeti étel főzés, plakátkészítés, „háborúzás”(szkander)...A feladatok lebonyolításánál felejthetetlen hangulat érződött a levegőben. Mindenkit kizökkentett a monoton hétköznapiakból, amik nem is voltak olyan monotonok, hiszen az ideiglenes épületben minden nap újdonságokat hozott. Egy-egy nagyobb feladat lebonyolításánál az emeletekről „csüngő, lógó” diákok felejthetetlen emlékek maradnak számunkra.

A munkálatok közben az amúgy is összetartó osztályunk még jobban összekovácsolódott. Tartottunk nagy veszekedésektől és a társaság esetleges részekre szakadásától, de szerencsére pozitívan csalódtunk. Kiismertük és támogattuk egymást. Kilencedikesként ezzel sok tanárunknak okoztunk meglepetést. Persze tapasztaltuk néhány ember rosszindulatát is, de ezzel nem foglalkoztunk. De jellemzőbb volt, hogy a szűk folyosókon lévő dugók közepette pozitív visszajelzéseket kaptunk.

Vészesen közeledett a 2007-es Diáknap. Az utolsó héthez érkeztük, azokban a napokban a sok teendő és persze a nagy izgalom miatt már esténként nem sokat aludtunk. Január 19-e volt a „nagy nap”. Előtte való este pakoltuk be a helyszínt, mert addig az edzések miatt erre nem volt lehetőség. Osztályunk teljes létszámmal felsorakozott. Rengeteg segítséget kaptunk akkori végzős barátainktól is. Székeket pakoltunk, színpadot építettünk, hang- és fénytechnikát állítottak a fiúk. Mikrofonpróbát tartottunk, majd éjjel 2-kor hazaszállingózott a társaság... Reggel 6-ra érkeztünk.

Ellenőriztük a terepet és mindenki elfoglalta a helyét. A show elkezdődött. Az osztályok fergeteges produkciókat mutattak be. Jártunk Németországban, Egyiptomban, Japánban, Mexikóban, Oroszországban... Az első helyet Brazília (akkori 11.N) szerezte meg. Mi nagyon jól éreztük magunkat. A hangulat tetőfokára hágott a tanári produkcióval. Magyarország bemutatására kértük fel őket. A program után együtt ünnepeltünk a győztes osztállyal, majd elpakoltunk. Ezután kezdtük csak érezni igazán a fáradtságot. Úgy gondoltuk, bármikor újra végigcsinálnánk az egészet.

„A 2007/2008 évi Diáknapot nyerte a.....10.B osztály!”

Tapasztalt szervezőkként jövőre újra belevágunk a szervezésbe.

Török Zsófia, Barta Rebeka
9.B

Oroszország kontra Japán

A kóstoló zsűri

A győztes ország: Brazília (11. n)

A tetőpont: a tanári színpad

És másnap libben a szoknya...

a bécsi keringő hangjaira...

...és latin amerikai ritmusokra

Szülői bált rendeznek a Széchenyiben

A tombolákat csomagolják a szervezők: Kárné Bánfalvi Katalin, a szülői munkaközösség elnöke, Makné Tihanyi Éva és Dékány Zsigmondné.

Hetedik alkalommal rendezi meg a Széchenyi István Gimnázium szülői munkaközössége a hagyományos szülői és patronáló bálját ma a Tercia Hubertusban.

– A hagyományok nagyon fontosak egy iskola életében, erősítik az összetartozás érzését – mondja Dékány Zsigmondné, a gimnázium igazgatóhelyettese. – Büszkéek vagyunk szülőinkre, a sok segítségre: karácsonyi kézművesdelutánt, vetélkedősorozatot szerveznek, sőt az iskola költöztetéséből is derekasán kivették részüket. A februári szülői bál a legelső munkát, a legnagyobb szervezést igénylő rendezvény. Rangját emeli, hogy fővédnöke már évek óta *Lobkowitz Széchenyi Zsuzsanna*, Széchenyi István Lajos testvérének unokája.

– Két éve vettük át elődeinktől a stafétabotot, a hagyományterem-

tés az ő érdemük – folytatja Makné Tihanyi Éva, a bál főszervezője.

– A szervezési munkát nagyban megkönnyítette az iskolavezetés, az osztályfőnökök és szülőtársaim támogatása. Köszönöm mindenkinek! A rekordmennyiségű, értékes tombola, az anyagi hozzájárulás összege mutatja, hogy a szülői bál egyre nagyobb népszerűségnek örvend. Az est tiszta bevételeit hagyományosan az iskola tanulói között osztjuk el, amire pályázni lehet. Hogy párat említsék a tavalyi nyertes pályázatok közül: hangtechnikai felszerelés, egészséghet, képzőművész szakelőt, iskolai sportnap, diákszínpad valósult meg. A rendezvényre természetesen nemcsak a szülők jönnek el, hanem szép számban képviseltetik magukat öregdiákok és tanárok is. A mai estén mindannyian széchenyisek vagyunk, ez az, ami összeköti bennünket.

A nyitótáncot a diákok táncolják

Műsorral is kedveskednek

Vacsora után

Hamar megtelik a tácparkett

NYOLCADIK SZÍN

*Sopron Kiváló Pedagógusa
Rátz Tanár Úr Életműdíj
Gratulálunk!*

Bakó Erzsébet
„Ha sokat adsz, sokat is kapsz vissza.”

Lyukas óra. A kémia szaktanteremben ülünk. Kémcsövek, periódusos rendszer, vegyi szekrény – megfelelő környezet a beszélgetéshez. Zsóka a tanárom volt, hosszú ideje már kollégám. Jól ismerem, mégis kíváncsian várom, mit hallok majd. Ő mosolyogva néz rám, fegyelmezett és készséges.

Mindig szerettem hallgatni, ahogy beszélsz. Szépen, ízesen...

Debrecentől 25 km-re egy kis faluban, Monostorpályiban születtem. Igaz, egyetem után azonnal Sopronba kerültem, a szülőföld vonzása azonban nagyon erős.

Nem volt benned semmi félsz, hogy ilyen messze eljössz otthonról?

Egyáltalán nem. Anyai nagybátyám – akinek egyébként meghatározó szerepe volt mindig az életemben – régen itt katonáskodott, ő biztatott. Emlékszem, 1974. augusztus 7-én jártam először a Széchenyiben. Nekem két otthonom van; ha Sopronból utazom, akkor is hazamegyek és onnan is hazajövök.

Ezek szerint nem bántad meg, hogy itt maradtál?

Dehogy. Ugyan intettek az elején, hogy a soproniak zárkóztak, nem befogadók, de én ezt nem tapasztaltam. Gondolom, ez azon is múlik, te milyen vagy velük szemben. Ha én nyitott vagyok az emberek felé, mások is nyitottak irányomban. Azonnal jó barátokra találtam.

És azonnal belevágtál a sűrűjébe... Ha jól tudom, szinte pályád elejétől ott vannak tanítványaid az Irinyi Kémia Versenyeken.

Úgy alakult, hogy elsősorban a kémiában mélyültem el, itt értem el igazán sikereket. Biológiából a legnagyobb eredményem a 9-10. osztályosok Kitaibel versenyén egy országos 8. helyezés.

Akkor az igazi szerelem a kémia?

Nem is tudom... Az biztos, hogy végig nagyszerű kémia tanáraink voltak. Általános iskolában Józsa Kálmán, aztán a hajdúszoboszlói gimnáziumban, ahol biológia-kémia tagozatra jártam, Csizmadia Katalin. Ő máig a legjobb barátom, nagyon szoros a kapcsolatunk. Életem nehéz szakaszaiban támaszom, erőt ad... könnyű futja el a szemét, hallgatunk egy sort... tudom, mire gondol. Aztán folytatja.

A tagozatnak rengeteget köszönhetek. Amikor elkezdtem tanulmányaimat a debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetemen, nagy előnnyel indultam. Amíg

csoporttársaim zöme jó, ha látott kémcsövet, én teljes biztonsággal kezeltem a kísérleti eszközöket.

A Hevesy György díj ugyancsak a kémiához kötődik...

Igen, ez a Hevesy Kémia Versenyre legeredményesebben felkészítő tanárok kitüntetése – *hangjában büszkeség csendül*. – Ezen a versenyen két tanítványom is volt országos 1. helyezett. De vannak miniszteri dicséretes diákjaim, a Kémia Országos Középiskolai Tanulmányi Versenyen országos 14. helyeztettem. Ennek azért örülök annyira, mert mi, a heti két órák olyan gyerekekkel versenyeztünk, akik heti hat órában tanulták a kémiát.

A Sopron Kiváló Pedagógusa kitüntetést hova helyezed el az életedben?

Nagyon előkelő helyen van. Már említettem, kötődök azokhoz a helyekhez, ahol születtem és ahol élek. Egyformán erősen. Így Sopronhoz is és a kitüntetést nagy megbecsülésnek, megtiszteltetésnek érzem.

Mindig tanítani akartál?

Nem egészen. Mint afféle csörfös kislány, boltos is szívesen lettem volna – *jóízűen felnevet* –, dehát tanultam, tehát maradt a másik álom: a pedagógusi pálya.

34 év munka, 7 osztályfőnökség, szakmai sikerek – nem fárasztó?

Szeretek itt lenni, szeretek tanítani. A mostani diákok ugyanúgy igénylik az őszinte szót, mint a régiek. Fontosnak tartom, hogy sokat adjak szakmailag és emberileg, de magasak az elvárásaim is – akárcsak magammal szemben. A férjemnek tartozom leginkább köszönettel, aki szakmai és pedagógiai munkámban végig támogatott. Nagyon rossz tapasztalataim nincsenek, vagy ha igen, azokat nyilvánvalóan elfelejtem; én egy „elfelejtős” ember vagyok. Nem dédelgetem magamban a haragot. Bár bevallom, könnyen robbanok, odamondok dolgokat, de ezzel a mérgem el is száll. A szemtől-szembe viselkedést szeretem. Sok tanítványom pályáját figyelemmel kísérem, mind a mai napig élő a kapcsolatunk, jelképes unokáim vannak, összejárunk. Ha pedig elfáradok, jöhet egy kis lazítás.

Kertészkedés? A Győri úti épület teraszát is te virágoztad fel, de a Templom utcában sem tudod megállni, hogy ne gyomlálj, öntözz szabad perceidben.

A botanika a mindenem. Nemrég voltam Szárhalomban orchidea-túrán. De egyébként is a túrázás kapcsol ki leginkább. A Magas-Tátrát úgy ismerem, mint a tenyerem. Imádom Erdélyt, apai ágon erdélyi származású vagyok. Természetesen szívesen olvasok, tudok szőni, varrni, kézimunkázni. Édesanyám szeretett kézimunkázni. Halála után félbemaradtak dolgok, amiket nekem kezdett el. Úgy gondoltam, én most befejezem... *távolba néz és elmosolyodik*.

Hamarosan becsöngetnek. Előkerül újra a fehér köpeny és Bakó tanárnő elfoglalja helyét a katedrán. Irigylésre méltóan erős egyéniség. Tekintélyt parancsoló. Életének egy nehéz szakaszát éli és tudom, hogy győztesen kerül ki belőle.

CIVITAS FIDELISSIMA

SOPRON MEGYEI JOGÚ VÁROS
KÖZGYŰLÉSE
2006. évben

BAKÓ ERZSÉBET

*a Széchenyi István Gimnázium
biológia-kémia szakos tanárának*

a fiatalok oktatása, nevelése terén
több évtizeden át végzett magas színvonalú
pedagógiai munkája elismeréseként

**SOPRON KIVÁLÓ
PEDAGÓGUSA**

díjat adományoz

Sopron, 2006. december 14.

Dr. Fodor Tamás
Sopron Megyei Jogú Város
polgármestere

Légrádi Imre

„Én egy fizika tanár vagyok. Ez a természetem.”

Imre egy intézmény: a Széchenyi. Élete maga a történelem. Higgadt, jó kedélyű, kis csipkelődésre mindig kész, szójátékai elől nincs menekvés. Szellemes zsenjeit sokan őrizzük. Rendszeresen publikál. Szerénysége megdöbbentő. Pedig van, mivel büszkélkednie.

Imre már sok kitüntetés birtokosa. Hogy csak a fontosabbakat említsem: Kiváló Pedagógus, Apáczai Csere János díj, Fényes Imre díj, Szilárd Leó díj, Sopron Kiváló Pedagógusa. És most a Rátz Tanár Úr Életműdíj. Erről nekem az Oscar-díj átadások életműdíjai jutnak eszembe...

Annyi közös van bennük, hogy az életműdíj egy élet, egy pálya, tehát nem fiatal emberek jutalma. Nem titok: 75 éves vagyok és gondolom az életemet áttekintve ítéltek méltónak erre a kitüntetésre. Nagy megtiszteltetés számomra és szakmailag nagy megbecsülés, mert szakmai emberek adják, nem lehet civil szerveződések mögéje képzelni.

Ki volt Rátz tanár úr?

Ő egy soproni származású ember, de Budapesten tanított, sok neves tanítványa volt. Ezt a díjat a kitüntetett „elhivatott szakmai és emberi munkájáért, a jövő tehetségeinek kibontakoztatásáért” kapja és „... hogy ne csak a világhírű tudósok, hanem tanáraik nevét is ismerjük...”

Ezek szerint Imrének is vannak neves tanítványai?

(Tudom, kitérő választ kapok, de elhatároztam, hogy nem tágitok.)

Mint mindannyiunknak. Sosem kívántam a diákjaimtól, hogy ők magukat az én tanítási sikeremnek tekintsék. Elsősorban saját tehetségük kellett ahhoz, hogy a tanításomat hasznosítsák és eredményeket érjenek el általa.

Továbbra is várakozóan nézek.

Hát legyen. Akkor megemlítem Dr. Takács Lászlót, aki az USA-ban kutató és egyetemi tanár vagy Dr. Szalay Sándort, a Meteorológiai Intézet Kutatási Osztályának vezetőjét. Egyébként első osztályom alapította 25. érettségi találkozásán, 1990-ben a Széchenyi Alma Mater Sopron Alapítványt, ami azóta is támogatja az iskolát.

A 11-12. osztályosok érettségire felkészítő csoportjai máig Imre neve alatt futnak, a gyerekek számára ez biztosíték, szívesen jelentkeznek. Mivel magyarázza ezt a töretlen népszerűséget?

Nem tudom, talán nem vagyok elég szigorú? – *néz rám tanácstalanul.* Vagy talán mert én a szabályokat mindig betartom és számomra magától értetődő, hogy a gyerekek is betartják? Nálam nem szoktak extravagáns dolgok történni. Úgy érzem, én olyan „mindenki matematika-fizika tanára” vagyok. Valószínűleg legtöbb esetben sikerült tanítványaim igényeit, befogadási képesség-színvonalát időben felismernem és eszközeimet hozzájuk igazítanom.

Elsősorban fizika tanárnak tarja magát?

Mindenképpen. A fizika valahogy már belém volt kódolva gyerekkoromtól fogva. Édesapám bakterként dolgozott, így a városon kívül, Ágfalva felé laktunk egy bakterházban, és ha kiléptem az ajtón, máris körülvettem a természet. Itt szoktam rá arra, hogy gondolkodva élek. A tanítványaimnak mindig mondom; jobb, ha nem a füledbe tömött dolgokat hallgatod, hanem leülsz és gondolkozol, még ha butaságokon is. A saját magad gondolataid éled át.

Aztán gondolom jöttek a bütykölések, szerelések...

Emlékszem – *neveti el magát*, – Bánfalván, ahol később laktunk volt egy sufni, aminek az ajtaját kulccsal kellett kinyitni. Fabrikáltam elemekből és transzformátorból egy szerkentyűt, és ha elfordították a kulcsot, az bekapcsolt és jól megrázta a haverjaimat. Mindenki azt hitte, villamosmérnök leszek. De rajzolni is tudtam, a rajztanárom a Képzőművészetre akart küldeni, az orosz is remekül ment, már '45-ben megtanultam a beszállásolt oroszoktól. Majdnem a Lenin Intézetben kötöttem ki. Végül matematika-fizika szakon kezdtem meg a tanulmányaimat Budapesten, az Eötvös Lóránt Tudományegyetemen, 1952-ben.

Álljunk csak meg egy pillanatra a nyelveknél. Imre beszél angolul, németül...

Jó a nyelvérzésem – ez szerencse. Németül a középiskolában tanultam, de egyetemista koromban az antikváriumban német nyelvű fizika könyveket vásároltam, aztán felnőtt koromban is rendszeresen vettem német könyveket, az se volt baj, ha gót betűvel írták. Az angolt jóval később kezdtem. 1992 nyarán három hetet Amerikában töltöttem. Atommagfizikai konferenciára küldtek ki Pennsylvániába, de voltam New Yorkban, Philadelphiában is. Előtte angol órákra jártam...*elhallgat, látja elképedésemet.*

Imre, '83 óta együtt dolgozunk és mennyi mindent nem tudok. Ha most azt mondja, országos bajnokságot nyert...

Mosolyogva csippent a szemével, élvezi a helyzetet. Az az igazság, bennem nincs céltudatosság, karriervágy, sose volt. Engem mindig úgy tettek oda, ahol voltam. Még semmire nem pályáztam az életben. A Széchenyibe is úgy helyeztek át 1960-ban. De hogy a kérdésre válaszoljak: az elmondottakból következően nem szeretem azokat a sportokat, ahol valakit le kell győzni. Ezért tájékozódási futó voltam, igaz, abban megyei bajnok...Még ma is nagyokat gyalogolok.

Bizonyára elgondolkodott már azon, mit csinált volna másképp?

Semmin nem változtatnék – *jön azonnal a válasz.* – Tettem és teszem a dolgom. Írom a cikkeket a fizika tanításával kapcsolatban, küldöm a feladatokat a KöMaL-nak, irodalmi problémákon rágódok, felkelek reggel, bejövök megtartani az óráimat, főzőcskézek, olvasgatok, rádiót hallgatok... magányosan élek. De mindennap meglátogatom Lencit a temetőben...

Isten tartsa meg sokáig egészségben, Imre!

...hogy ne csak a világhíres tudósok, hanem tanáraink nevét is ismerjék...

Rátz Tanár Úr Életműdíj 2007

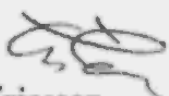
Fizika

Légrádi Imre

*elhivatott szakmai és emberi munkájáért,
a jövő tehetségeinek kibontakoztatásáért.*

2007. október 29.

Ericsson
Magyarország

Graphisoft

Richter

KILENCEDIK SZÍN

Az egészséges életmód jegyében.

Egyél szőlőt! Must vagy soha!-akciók. Gesztenyesültés a szabadban. Nem baj, ha félig nyers. Tanárok új szerepben. Egészség hét, Sportnap – a bőség zavara

Egészséges is

A folyékony arany: must

...és finom

A gesztenyét a diákok vágják,

a tanárok sütik

nagy odaadással

és mindenki eszi.

Ha év vége, akkor egészség hét! Ötödik éve jelennek meg az utolsó héten a plakátok, a felhívások, a beosztások az ablakban, a hirdetőtáblákon, idegen személyek a foglalkozásokon, ismerős tanárok szakjuktól eltérő órákon, étel- és italbemutatók a folyosókon, no és persze a tanárok csapata az udvari kötélhúzáson.

Ezen a héten sok minden emlékeztet arra, hogy az egészség megőrzése fontos-még fiatal korban is. Nem akkor kell törődnünk egészségi állapotunkkal, amikor már megjelennek a betegségek, hanem még előtte. Ezt az üzenetet koncentráltan hordozza ez a néhány nap szokatlan eszközökkel, módszerekkel, személyekkel, érdekes-játékos-gyakorlati foglalkozásokkal. Minden téma előkerül ilyenkor, aminek köze lehet testi-lelki-szociális jól-létünkhöz.

Idén minden osztály négy - délelőtti munkarendbe épített - foglalkozáson vett részt. Voltak meghívott felnőttek, akik szakmájuknak megfelelő, de a gimnáziumi tananyagban ilyen részletesen nem szereplő témákról beszélgettek. Közülük többen elmondták, hogy milyen örömet, de egyben kihívást is jelentett számukra ez a szokatlan helyzet: 30 diák elé állni, figyelmüket lekötni, elvárásaiknak megfelelni. Egy állatorvos a kisállattartásról, a kullancsokról, két élelmiszeripari mérnök a tej-és húsfeldolgozásról, egy fogorvosi asszisztens a fogápolásról, az iskolaorvos a divatkövetés egészségünkkel fizetendő áráról, egy bőrgyógyász az allergiáról, egy kozmetikus a bőrápolásról, a védőnő az anorexiáról, illetve a daganatos betegségekről, egy kórházi csoportvezető a droghasználókról, egy volt szerhasználó saját drogkarrierjéről, egy gyógyszerész a mindennapi gyógyszerhasználatról beszélt, illetve válaszolt kérdésekre. Megismerhettük Sopron hulladékgazdálkodását, a szelektív hulladékgyűjtés melletti érveket, a növényvédő-szerek hasznát-kárát. Előadóink másik csoportját iskolánk tanárai alkották, akik érdeklődési körüknek megfelelő témákat ajánlottak fel - személyes megközelítésben. Magánemberként saját életük, tapasztalataik alapján fogalmazták meg gondolataikat valami mellett vagy éppen ellen. Szabó Miklós háziállatairól mesélt, Böröczki Eszter az alkohol veszélyeiről, Poór Attila és Egész Tamás a számítógéphasználat egészségügyi problémáiról, Pirgerné Megyeri Zita a zene gyógyító erejéről, Lang Ágota a radioaktivitásról, dr. Baranyai Lenke a lelki egészségről, Krasznai Andrea a doppingről, Holpár Gabriella a függőségről tartott beszélgetéssel kombinált előadást. Voltak különleges nyelvi órák is: Németh Ildikó a dohányzás, Sebestyén Mónika a szenvedélybetegségek, Sándor Márta a klímavédelem témáját választotta.

Tanulóink legnagyobb lelkesedéssel a diákelőadókat fogadták, akik nem kis izgalommal léptek társaik elé. Kárász Anna, Soós Bianca, Lisztes Adrienn (az Országos középiskolai illetmáni verseny helyezettjei) illetmáni alapokra tanították a többieket, Holczmann Mercédesz, Ambrits Dóra, Károlyi Zsófia és Sümegi Livia (a városi Drogkép-másképp vetélkedő győztesei) a drogelkerülésről próbálták meggyőzni a diákokat, Wittmann Zsuzsanna a szépségipar és a média nyomására hívta fel a figyelmet.

A szavak mellett, illetve helyett meggyőzőbbek a tapasztalások, ezért rendeztünk tej-és hústermék kóstolót, aromaterápiás, kozmetikai és játék bemutatót – sok diák és tanár testi és lelki örömeire. Azok, akik Nagy Judit tanárnő vezetésével biciklire pattantak, a természet és a sport hangulatjavító hatását érezhették meg a Fertő-parton.

Délelőttönként fel lehetett keresni az aulában egészségügyi dolgozókat is, akik négy szemközti tanácsokat adtak a hozzájuk fordulóknak, illetve méréseket végeztek.

Idén először kreatív nap zárta a hetet próbára téve mindenki fantáziáját és kez ügyességét. Újságokból, flakonokból, csomagolópapírokból, papírtasakokból néhány óra munkával, kis véráldozattal plakátok, ruhák, dísz tárgyak, állatalakok, játékok születtek. A nap végén az udvaron kiállítás nyílt, itt mindenki megnézhetette a másik alkotását. Előkerültek a fényképezőgépek is, így kaptak örök halhatatlanságot ezek a tárgyak.

Milyen volt ez a hét? A szervezők számára (Bakó Erzsébet, Holpár Gabriella) csupa izgalom, hogy összejön-e minden, a tanároknak érdekes színfolt, a gyerekek pedig épp úgy fogadták, mint ahogy a többi napot: az elején még fenntartással, a kötelező részvételből adódó gyanakvással, aztán egy részük elcsábult, és igazi érdeklődéssel adta át magát a történéseknek. Jobb lett az egészségünk ettől a héttől? Nem hiszem. Mégis hasznosnak tartom, hogy időnként ráirányítsuk a figyelmet, hogy lehet másképp is élni, mint ahogy megszoktuk, lehet más módszerekkel is tanulni, mint amit egész évben követünk, és hogy az iskolában szerzett ismeretek az életmódot szolgálják.

Holpár Gabriella

Vércukorszint mérés

Készülnek az alkotások

A fiúk sem lustálkodnak

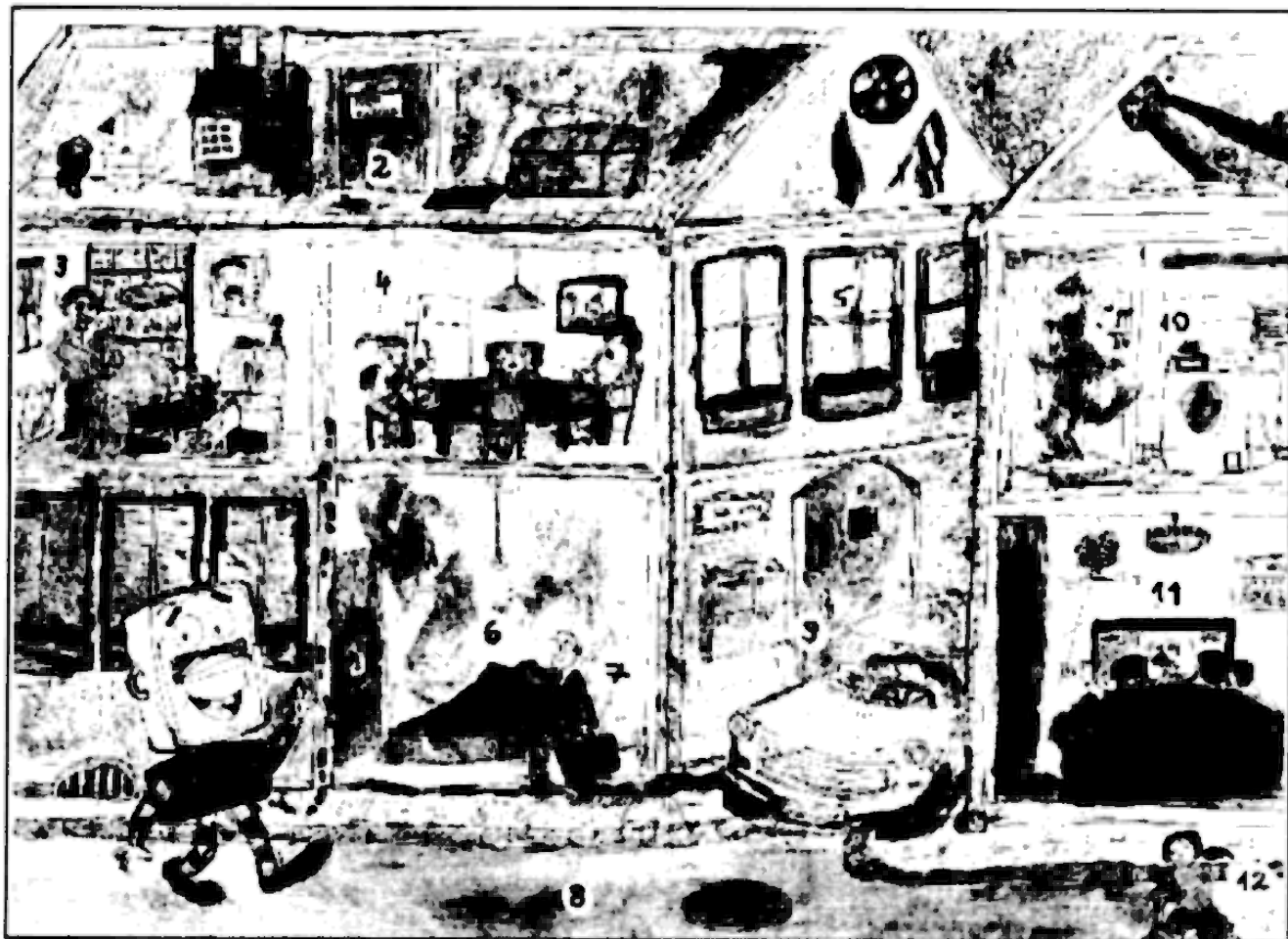
A legújabb divat... papírból

Papírhajók papírvízen

Hogyan élek együtt a cukorbetegséggel?

Langer Ármin 10. A

1.
Ilike így, estájt
gyakran olvasgatja gyenge villanyfénynél
nővére naplóját.
Látására a gyenge izzó mindenképpen káros,
hát lesz még egészségére nézve az, ha lebukik.
2.
A patkány energiát nem fogyaszt,
embereket annál inkább.
3.
Géza épp kisművésű bejárónőjét nézi,
ki az új porszívót teszteli.
(„Oh, ez sokkal jobb, mint az a régi vacak!”)
4.
Germain és családja per pillanat vacsoráznak,
hűtőjük vadiúj, még bekötve sines.
Egyéb infó: A képet nem Van Gogh, hanem a durcás kislány festette.
5.
A szomszédok inkább becsukják az ablakot,
mintsemhogy fűtsenek. Helyes.

6.

Paulina csodálkozik, hogy nem bír elaludni,
mikor még a körtét sem képes kikapcsolni.

7.

Szetanovszki doktor úr még a munkahelyére is gyalog megy,
csak 10 kilométernél távolabbi célokhoz választ járművet,
de akkor is csak tömegközlekedési eszközöket.
Ezzel nem csak környezetét kíméli,
de saját egészségét is építi. (Ráadásul az állam bevételét jelentősen növeli.)

8.

Ez a hangya kék,
de legalább a környezetre nem káros.

9.

Lujza néni még arra sem veszi a fáradságot,
hogy a szomszéd közértig gyalog menjen.
Köztörvényes bűnöző – állítani merem.

10.

Bertalan zuhanyozik inkább, mint fürödni,
ez becsülendő.
(Más kérdés, hogy énekelnie közben azért nem kéne.)
Bertalan feleségének javára legyen írva,
hogy nemrég beszereztetett
egy újkeletű mosógépet
A régi BRTKA helyett. (Brr.)
Arról nem is beszélve, hogy Bertalanék
már kompakt fénycsőekkel világítanak!

11.

Kovácséknál ég a világ,
de ha vége is a meccsnek,
tévüket stand by-ként nem hagyják meg,
kikapcsolják azt korrekten.
A ventilátor sem elemmel működik,
hálózati áramon élösködik.

12.

Szuzuki Csilla egy miniszoknyás japán cseregyerek,
ő mindig biciklizik.
De a helyében én előre néznék, mert még elüt Lujza néni a Trabantjával.

A 2006/2007-es tanévben a Diákönkormányzat programjai közül az egyik legsikeresebb a már-már hagyománnyá váló Sportnap volt. A megváltozott körülmények (azaz a belvárostól való távolság és az iskolával szemben zajló, nem éppen csendes építkezések) ellenére is a vidám szervezést egy jó hangulatú Sportnap követte.

A utolsó tanítási napon a várakozásnak megfelelően verőfényes napsütés volt, így (szerencsére) a legnagyobb problémát az üdítőitalok biztosítása és osztogatása jelentette. A szervezők a lehető legtöbb sportágban indítottak versenyt, s a változatos programok közül mindenki megtalálta a neki valót. A hagyományos sportágak mellett, mint a foci vagy a röplabda, nagy sikert arattak a kevésbé hagyományosak is, mint az íjászat, a csocsó, a hulahoppozás, a twister- vagy a pókerbajnokság. Sokan kihasználták a lehetőséget és több sportágban is kipróbálták tudásukat.

A sportolók energiáit a helyszínen kapható hotdog, fagyalt és a szervezők által készített zsíros kenyér pótolta.

A szervezők (a DÖK, illetve tanárok és diákok) sikeresen küzdöttek le olyan akadályokat, mint a körmérkőzések levezetése úgy, hogy néhány csapat nem jelent meg, a sporteszközök hiánya, vagy a jegyzőkönyvek pontos kitöltése.

Az összesítések és oklevélírásek után, az eredményhirdetésen sajnos már megfogyatkozott a diákok száma, de a győztesek boldogan vették át díjaikat. Ennek a napnak nem voltak vesztesei: akik nem nyertek, azok is remekül szórakozhattak.

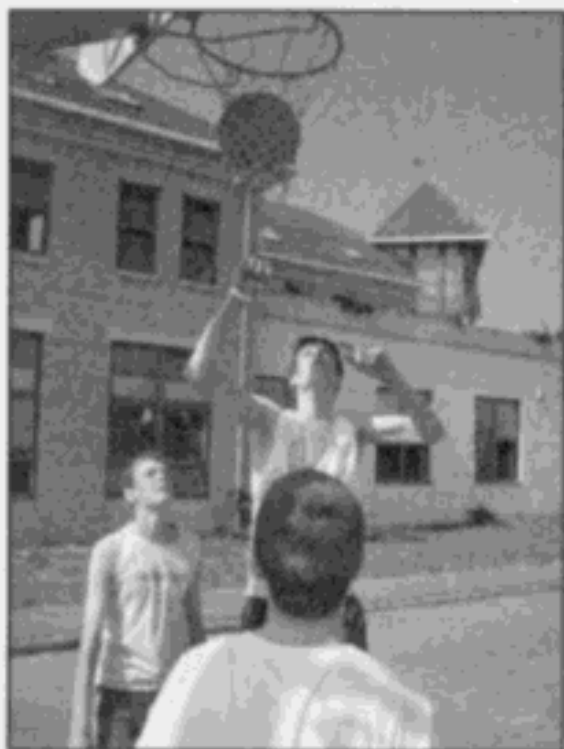
Weisinger Júlia
11.B

Pingpongbajnokság

A csocsónál sorba kellett állni

A kosárlabda nem maradhat el

Cél...tűz!

Itt még a nap elején vagyunk

Száll a labda a háló felett

TIZEDIK SZÍN

*Az 580 főszereplő. Osztályok, szépen sorban. „Gaudeamus igitur...” Érettségi –
viharkészültségben. Versenyeredmények. A legjobbak. Az iskola személyi állománya.
Egy kis statisztika. Vendégdiákok.*

Életképek a Győri útról

Ha lenézünk az első emeletről

Szünetben

A büfé előtt nagy a tolongás

Virágcsendélet

a teraszon

Fontos tudnivalók

- A névsorokban vastagon írtak tantestületi diséretben részesültek kitűnő eredményükért, a dőlt betűvel szedettek jeles tanulók – jeles osztályzataik mellett legfeljebb három jó osztályzatuk van.

- Az „N” osztályjel nem tévedés. A 2004/2005. tanévtől a nyelvi előkészítő (ha úgy tetszik 0. évfolyamos) osztályként indulókat jelzi. Ők az ötödik év után tesznek érettségi vizsgát.

7.A osztály

Osztályfőnök: Czupy Judit

Barta Bence	Kecskés Gábor István	Palcsó Barnabás
Bauer Ágnes	Kenessey Dávid	<i>Pókecz Mónika</i>
Bencze Kristóf	Kiss Krisztián	Práznek Péter
Dőry István	<i>Kiss Rebeka</i>	Regényi Nikolett
Fábián Rozvita Anna	Kovács Kitti Krisztina	Resperger Eszter
Farkas Bendegúz	Kovács Sára	Suri Bálint
<i>Gréczi Bálint Máté</i>	Major Boldizsár	<i>Szabó Balázs</i>
Hende Bálint	Módi Gergely	Szász Zsombor Levente
Horváth András	Németh Ádám Attila	<i>Takács Norbert</i>
<i>Kaufmann András</i>	<i>Nguyen Thanh Hien</i>	

Tantárgyi dicséretetek

Angol nyelv: Nguyen Thanh Hien

Fizika: Bencze Kristóf, Gréczi Bálint,

Kémia: Barta Bence, Bencze Kristóf, Kovács Sára, Palcsó Barnabs

Földrajz: Bencze Kristóf, Dőry István, Kiss Rebeka, Kovács Sára

Rajz és vizuális kultúra: Kecskés Gábor, Kovács Kitti

Testnevelés: Barta Bence, Bauer Ágnes, Farkas Bendegúz, Gréczi Bálint,
Németh Ádám, Suri Bálint

Kiemelkedő versenyeredmények

Barta Bence

„Ember-Föld-Világegyetem” Kárpátaljai Komplex Természettudományi Verseny
4. helyezett csapatának tagja

Kosárlabda Diákolimpia IV. korcsoportjában országos 5. helyezett csapat tagja

Suri Bálint

Németh Ádám

Palcsó Barnabás

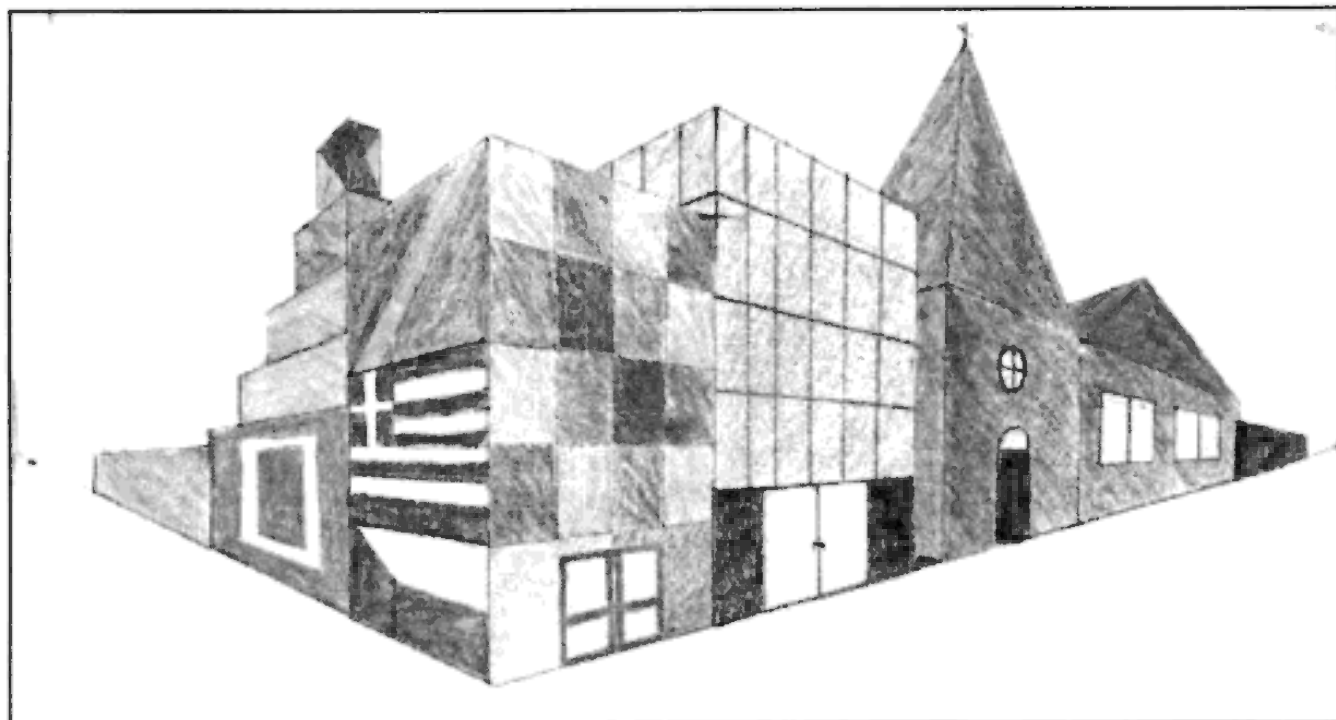
Gréczi Bálint

Farkas Bendegúz

Kosárlabda Diákolimpia IV. korcsoportjában országos 5. helyezett csapat tagjai

Bencze Kristóf

Öveges József Fizika Verseny megyei 1. hely

Barta Bence rajza

7. B osztály

Osztályfőnök: Szentpáli Ágnes

Böhm Attila

Brandisz Patrik

Bunyevác Anna

Buzás Orsolya

Czike Tamás

Donáth László

Halmai Dóra Andrea

Horváth Petra

Horváth Réka

Huber Nóra Anna

Janzsó Bence

Kar Ádám

Kéri Lili Franciska

Koller Krisztián

Kovács Flóra

Kövesdi Barbara

Lévai Eszter

Lévai Judit

Németh Kinga

Németh Vera

Orbán Tímea Zsanna

Papp Ivett

Pócza Csenge

Polgár Noémi

Pozsgai Patrícia

Réti Kamilla

Rosta Viktória

Sepp Otilia

Simon Krisztina

Süle Richárd

Tengerdi Márton Antal

Tóth Bence

Zeberer Zita

Tantárgyi dícsérek

Angol nyelv: Czike Tamás

Magyar nyelv: Halmai Andrea

Magyar irodalom: Halmai Andrea, Horváth Petra, Horváth Réka, Kovács Flóra,
Németh Vera, Réti Kamilla

Történelem: Zeberer Zita

Német nyelv: Halmai Andrea

Rajz és vizuális kultúra: Halmai Andrea, Kéri Lili, Lévai Eszter, Lévai Judit,
Tengerdi Márton

Kiemelkedő versenyeredmények

Kar Ádám

„Ember-Föld-Világegyetem” Kárpátaljai Komplex Természettudományi Verseny 5. helyezett csapatának tagja

Halmai Andrea Dóra

Nyelvész Verseny országos 4. hely

Simonyi Zsigmond Helyesírási Verseny megyei 1. hely, országos döntős

Kovács Flóra, Sepp Otília

Csontváry pályázat országos díjazottjai

Kövesdi Barbara rajza

8.A osztály

Osztályfőnök: Böröczki Eszter

Bánky Tamás	Holzmann Mercedesz	Nagy Máté
<i>Bogdán Soma András</i>	Horváth Anna	Németh László
Csomós Enikő	Jakab Kristóf	Németh Rita
Demény Daniella	Kóbor Balázs	<i>Pintér Olivér</i>
Demény Martin	Kocsis György	<i>Sinkovits Rita</i>
Fehér Ottó	Kovács Anett	Soós Anna
Fényes Dániel	Kovács Mónika	Szabó Lilla
<i>Fórián-Szabó Ágnes</i>	Kovács Péter	Tárnok Krisztina
Gáspár Zsuzsanna	Kustor Tamás	Weisz Kitti
Görcsös Viktória	Lukács Tünde	
Grubits Anna	Maróti Zsófia	

Tantárgyi dicsérek

Matematika: Németh László, Pintér Olivér

Fizika: Németh László, Pintér Olivér

Kémia: Németh László, Pintér Olivér

Földrajz: Kóbor Balázs

Kiemelkedő versenyeredmények

Németh László

Zrínyi Ilona Matematika Verseny megyei 1. hely, országos 4. hely és tagja volt a megyei 2. helyezett csapatnak

Varga Tamás Matematika Verseny megyei 1. hely, országos 4. hely

Országos Logika Verseny országos 1. hely

Kalmár László Matematika Verseny megyei 1. hely, az országos döntőbe bejutott, később lesz még a verseny

Gondolkodás iskolája levelezős matematika versenyen 1. díj

Öveges József Fizika Verseny országos döntőse

Grubits Anna, Sinkovits Rita

„Ember-Föld-Világegyetem” Kárpátaljai Komplex Természettudományi Verseny 5. helyezett csapatának tagjai

Pintér Olivér

Zrínyi Ilona Matematika Verseny megyei 2. hely csapatversenyben

Varga Tamás Matematika Verseny megyei 2. hely

Fényes Dániel

Zrínyi Ilona Matematika Verseny megyei 2. hely csapatversenyben

Varga Tamás Matematika Verseny megyei 3. hely

Bogdán Soma

„Ember-Föld-Világegyetem” Kárpátaljai Komplex Természettudományi Verseny 5. helyezett csapatának tagja

Látásból nagyon jól ismerem. Időnként feltűnik az irodában, hogy igazgató úrtól átvegye éppen aktuális dicséretét. Kedvesen mosolyog, rövid, világos mondatokban beszél, kicsit izgul.

Matematika tagozatra jöttél hozzánk 7. osztályban. A te döntésed volt?

Inkább közös. Hallottam, hogy matematika tanulás szempontjából a Széchenyi a legjobb és megbeszéltük a szüleimmel.

Meg tudod mondani, mikor alakult ki ez az egyértelmű vonzódás a matematika iránt?

Úgy folyamatosan. Már a Lacknerben is értem el nagyobb eredményeket 5-6. osztályban. A Zrínyi és a Kenguru versenyeken 3. lettem.

Itt nálunk sok versenyen indultál, Laci, és mindenhol az élen végeztél. 14 éves vagy. Nem volt ez megerőltető?

Nem külön a versenyekre készülök. Úgy mondanám egyszerűen, hogy folyamatosan matekozok és időnként elmegyek egy versenyre.

Akkor állandó edzésben vagy. Hogyan edzel?

Órán természetesen, aztán otthonra kapok még plusz feladatokat, de én is keresek magamnak matematikai újságokban, internetről szedek le...

Megmutatod valakinek?

Nem. Ha logikusan meg tudom csinálni, rendes matematikai módszerekkel és kijön egy jó eredmény, akkor biztosan jó.

Mennyit matekolsz egy nap?

Változó. Ha van egy érdekes feladat, az nem hagy nyugodni. Bár ha nagyon sokat gondolkodtam már egy feladaton és semmire sem jutottam, akkor ott hagyom

Nem kérsz segítséget?

Néha megkérdem a tanárnőt vagy otthon a szüleimet. Van úgy, hogy ők se tudják.

(Azonnal lecsapok.) Ezek szerint a szüleid matematikusok?

Igen, apa az egyetemen tanít, anya pedig a Szent Orsolyában. Sőt a két húgom is szereti a matekot, a nagyobbik itt a Széchenyiben hetedikes reális.

Akkor téged matematika vesz körül mindenfelől. Hogy állsz a többi tantárggyal? Milyen tanuló vagy?

Kitűnő. – mosolyodik el a maga visszafogott módján és szerényen elhallgat.

Sokat tanulsz?

Attól függ, mennyi az anyag, vagy írunk-e dolgozatot másnap. Talán a nyelvekre kell egy kicsivel több időt fordítanom.

Olvasás?

Szívesen olvasok. Legtöbbet nyáron, de ha van egy érdekes könyvem, azt szívesen előveszem. A regényeket szeretem elsősorban. Krimiket, sci-fit. A vastagabbaknak nehezen állok neki, de mikor már elkezdem, onnantól mindegy.

Mire van még idő a tanulás mellett?

Számítógépes játékokat játszom, a barátaimmal az osztályból is többnyire ezzel szórakozunk, ha találkozunk. Van, hogy csak úgy elmegyünk apával biciklizni. Segíteni is szoktam, mosogatni, porszívózni, bevásárolni. Társasozunk a húgaimmal. A nagyszüleim Zalaegerszegen laknak egy kis faluban. Ott is nagyon szeretek lenni.

Mondd, Laci, te jó gyerek vagy?

Nem jön zavarba a kérdéstől. Ühüm. Igaz, a nagyobbik húgommal néha veszekszünk...

Elnevetem magam. Elfogadnám őt fiamnak. De már siet is, mert apával Horvátországba készülnek búvárkodni és még ebédelnie kell. Remélem, nem tökfőzelék lesz a menzán, mert azt nagyon nem szereti...

Tudományos Ismeretterjesztő Társulat
PANNON EGYESÜLETE

OKLEVÉL

A KALMÁR LÁSZLÓ ORSZÁGOS
MATEMATIKAI VERSENY
Győr-Ménfőcsanak-Sopron megyei döntőjén

Németh László

8. osztályos tanuló

1.

helyezett ért el

Győr, 2007. április 19.

[Signature]
Elnök

[Signature]
Elnök

Oklevél

NÉMETH LÁSZLÓ

TANULÓNAK

A

VARGA TAMÁS MATEMATIKA VERSENY
ORSZÁGOS DÖNTŐJÉBEN

ELÉRT

4.

HELYEZÉSÉRT

Székesfehérvár, 2007. május 14.

[Signature]
Elnök

[Signature]
Elnök

OKLEVÉL

Németh László

tanuló

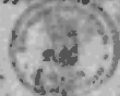
Öveges József

országos fizikaverseny
3. helyezett

megyei fordulóján

először **4.** helyezett.

2007. Győr, 2007. április 19.

[Signature]
Elnök

[Signature]
Elnök

EMLÉKLAP

Németh László

AZ ÉRTÉKES TUDOMÁNY

A GONDOLOGÁS ISKOLÁJA

feladatmegoldó versenyén

a 15 éves aluliak kategóriájában

1. helyezett ért el.

[Signature]
Elnök

2007

[Signature]
Elnök

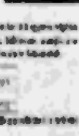
1. feladat. A feladat a
fizika törvényeinek ismeretével
megoldható. A feladat megoldásához
szükség van a feladat szövegéből
kivont adatokra és a feladat
szövegéből kinyert képletre.
A feladat megoldásához
szükség van a feladat szövegéből
kivont adatokra és a feladat
szövegéből kinyert képletre.
A feladat megoldásához
szükség van a feladat szövegéből
kivont adatokra és a feladat
szövegéből kinyert képletre.

2. feladat. A feladat a
fizika törvényeinek ismeretével
megoldható. A feladat megoldásához
szükség van a feladat szövegéből
kivont adatokra és a feladat
szövegéből kinyert képletre.
A feladat megoldásához
szükség van a feladat szövegéből
kivont adatokra és a feladat
szövegéből kinyert képletre.

3. feladat. A feladat a
fizika törvényeinek ismeretével
megoldható. A feladat megoldásához
szükség van a feladat szövegéből
kivont adatokra és a feladat
szövegéből kinyert képletre.
A feladat megoldásához
szükség van a feladat szövegéből
kivont adatokra és a feladat
szövegéből kinyert képletre.

4. feladat. A feladat a
fizika törvényeinek ismeretével
megoldható. A feladat megoldásához
szükség van a feladat szövegéből
kivont adatokra és a feladat
szövegéből kinyert képletre.
A feladat megoldásához
szükség van a feladat szövegéből
kivont adatokra és a feladat
szövegéből kinyert képletre.

5. feladat. A feladat a
fizika törvényeinek ismeretével
megoldható. A feladat megoldásához
szükség van a feladat szövegéből
kivont adatokra és a feladat
szövegéből kinyert képletre.
A feladat megoldásához
szükség van a feladat szövegéből
kivont adatokra és a feladat
szövegéből kinyert képletre.

6. feladat. A feladat a
fizika törvényeinek ismeretével
megoldható. A feladat megoldásához
szükség van a feladat szövegéből
kivont adatokra és a feladat
szövegéből kinyert képletre.
A feladat megoldásához
szükség van a feladat szövegéből
kivont adatokra és a feladat
szövegéből kinyert képletre.

7. feladat. A feladat a
fizika törvényeinek ismeretével
megoldható. A feladat megoldásához
szükség van a feladat szövegéből
kivont adatokra és a feladat
szövegéből kinyert képletre.
A feladat megoldásához
szükség van a feladat szövegéből
kivont adatokra és a feladat
szövegéből kinyert képletre.

8. feladat. A feladat a
fizika törvényeinek ismeretével
megoldható. A feladat megoldásához
szükség van a feladat szövegéből
kivont adatokra és a feladat
szövegéből kinyert képletre.
A feladat megoldásához
szükség van a feladat szövegéből
kivont adatokra és a feladat
szövegéből kinyert képletre.

9. feladat. A feladat a
fizika törvényeinek ismeretével
megoldható. A feladat megoldásához
szükség van a feladat szövegéből
kivont adatokra és a feladat
szövegéből kinyert képletre.
A feladat megoldásához
szükség van a feladat szövegéből
kivont adatokra és a feladat
szövegéből kinyert képletre.

OKLEVÉL

NÉMETH LÁSZLÓ

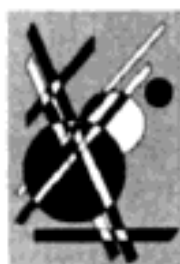
ZRÍNYI ILONA

MATEMATIKAVERSENY
MEGYEI/KÖRZETI FORDULÓJÁN

1.

1999. május 11.

Műveltség

OKLEVÉL

Németh László

Műveltség

ZRÍNYI ILONA

MATEMATIKAVERSENY
ORSZÁGOS DÖNTŐJÉN

8. osztályosok között

XIII.

helyezési értesítő

1999. május 11.

Halász Tamás

Orbán Szilvia

Szociális és Munkaügyi Minisztérium

8. B osztály

Osztályfőnök: Kurányi Éva

Ambrits Dóra
Brezina Judit
Erdélyi Soma Miklós
Fedor Dávid Mózes
Fekete Dóra
Forgács Máté
Giczi Tamás
Halász Tamás
Hartner Barbara
Hasza Péter
Horváth Eszter
Horváth Katalin

Horváth Patrik
Kádár Eszter
Kárász Anna
Károlyi Zsófia
Kersák Eszter
Kiss Levente
Kormányos Péter Dávid
Langer Vilja
Lisztes Adrienn
Makk Ádám
Orbán Szilvia
Panyi Tamás Gábor

Reiszweber Renáta
Soós Bianka
Stangl Orsolya
Supka-Kovács Damján
Sümegi Livia
Széplaki László Béla
Takács Máté
Vörös Barbara
Wangler Sebestyén
Wolf Dávid Róbert

Tantárgyi dícsérek

Földrajz: Forgács Máté, Kádár Eszter

Testnevelés: Halász Tamás, Kormányos Péter, Panyi Tamás

Rajz és vizuális kultúra: Ambrits Dóra, Horváth Eszter, Horváth Katalin,
Kádár Eszter, Kárász Anna, Károlyi Zsófia, Orbán Szilvia

Kiemelkedő versenyeredmények

Erdélyi Soma

Természet Világa Diákpályázatának Metropolis különdíj kategóriájában 1. helyezés
Tudós Diákok Országos Konferenciáján a Technika szekcióban 1. díj (Intelligens
Tűzoltó Apparátus)

LOGO Országos Számítástechnikai Verseny országos 8. helyezés

Giczi Tamás

LOGO Országos Számítástechnikai Verseny megyei 3. helyezés

Fekete Dóra, Orbán Szilvia

„Ember-Föld-Világegyetem” Kárpátaljai Komplex Természettudományi Verseny 4.
helyezett csapatának tagjai

Forgács Máté

„Ember-Föld-Világegyetem” Kárpátaljai Komplex Természettudományi Verseny 4.
helyezett csapatának tagja

Teleki Pál Országos Földrajzi Verseny megyei 1., országos 18. helyezés

Wangler Sebestyén

Kazinczy Verseny országos döntőjén bronz fokozat

Halász Tamás, Giczi Tamás

Kosárlabda Diákolimpia IV. korcsoportjában országos 5. helyezett csapat tagjai

Kormányos Péter

Kosárlabda Diákolimpia V. korcsoportjában területi 2. helyezett csapat tagja

Kosárlabda Diákolimpia IV. korcsoportjában országos 5. helyezett csapat tagja

Fekete Dóra rajza

9.N osztály

Osztályfőnök: Simon György

<i>Arthofer Adél Luca</i>	Giczi Klaudia	<i>Márk Rita</i>
Balogh Daniella	Gerlovics Dániel	Mészáros Nikolett
Balogh Tímea	Hegedűs Márta Flóra	Németh Luca
<i>Bella Éva</i>	Holnthoner Bettina	<i>Nyikos Bendegúz</i>
Bogdán Száva Gyöngyvér	Horváth Manuél	<i>Pölczman Bálint</i>
Bognár Soma	Horváth Tamás	Sáli Annamária
<i>Böröndy Veronika</i>	<i>Kiss Dániel</i>	Vajda Orsolya
Czéna Anett	Kiss Fanni	Weiczer Miklós
Fábián Roland	Kovács Diána	<i>Weitczér Tímea</i>
<i>Fábiánkovics Andrea</i>	Kő Péter	<i>Winkler Erika</i>
Feldmann Fanni	Magyar Júlia	
Füzi Irén Réka	Majnovics Ágnes Eszter	

Tantárgyi dicsérek

Angol nyelv: Bella Éva, Füzi Irén Réka, Kiss Dániel

Kémia: Arthofer Adél, Balogh Tímea, Bella Éva, Böröndy Veronika,

Fábiánkovics Andrea Füzi Irén Réka, Kiss Dániel, Kovács Diána, Magyar Júlia,
Weiczer Miklós, Weitczér Tímea Winkler Erika

Böröndy Veronika rajza

9. A osztály

Osztályfőnök: Dárdai Béla

Balázs Ádám	Kaltenecker Ivet	Schuller Viktória
Böröndi Dorottya	Kiss Péter	Szegedi Zsófia
Bujtás Emese	Kovács Anna Júlia	Szórádi Ákos
Farkas Rita	Kovács Bettina	Takács Nikolett
Fürst Nikolett	László Ádám	Ternyák Gábor
Galkó Patrícia	Nyeső Adrienn	Timár Tamás
Galamhos Eszter	Payrits Ferenc	Tóth Nikolett
Grafi Eszter	Polgár Andor	Tuska Marcell Tamás
Hanzséros Tünde	Rétfalvi Anna	Tücsök Dorottya
Horváth Kristóf Szabolcs	Réti Virág	Zanyi Zsófia

Tantárgyi dícséreték

Magyar irodalom: Tücsök Dorottya, Schuller Viktória

Angol nyelv: Hanzséros Tünde, Takács Nikolett

Német nyelv: Takács Nikolett

Kiemelkedő versenyeredmények

László Ádám

Kosárlabda Diákolimpia IV. korcsoportjában országos 5. helyezett csapat tagja

Farkas Rita

Sakk Diákolimpia országos döntő 3. hely

Ternyák Gábor

Karate Diákolimpia területi döntő 1. hely

Grafi Eszter

Úszó Diákolimpia országos döntő 10.hely

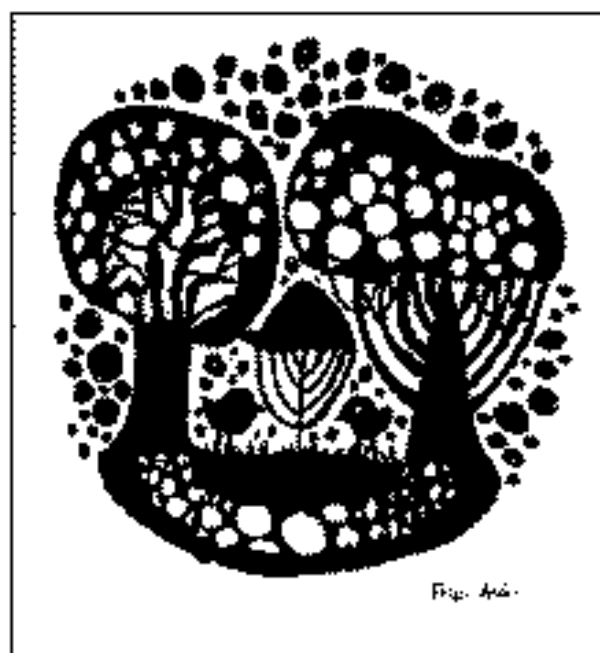

Fig. Andor

Polgár Andor rajza

9. B osztály

Osztályfőnök: Horváthné Török Bernadett

Barta Rebeka	<i>Kalamár Sára</i>	Szabó Flóra
Bella Daniéla	Kar László Botond	Szabó Roland
Bieder Laura	Kocsis Roland	Szász Emőke
Bokor Ádám	Köveskúti Balázs	Sziklai Kristóf
Böcskei Szonja	Molnár Krisztián	Szűts Róbert
Fekete Sándor	Nikl István	Török Zsófia
Hegedüs Eszter	Pap Mónika	Túri Zsófia Anna
Holló Enikő	<i>Papp Mónika</i>	Ulrich Judit
Horváth Klaudia	Pete András Mihály	Wagner Emőke
Horváth Vivien	Ratatics Tímea	Zsákay László Péter
Huber Ferenc	Szabadkai Dávid	
Huszár Gyula	Szabó Áron	

Tantárgyi dícsérek

Angol nyelv: Barta Rebeka, Holló Enikő, Papp Mónika, Ratatics Tímea

Történelem: Papp Mónika

Orosz: Papp Mónika

Rajz és vizuális kultúra: Papp Mónika

Német nyelv: Turi Zsófia

Testnevelés: Bokor Ádám

Kiemelkedő versenyeredmények

Nikl István

Természet Világa Diákpályázatának Metropolis különdíj kategóriájában 1. helyezés

Tudós Diákok Országos Konferenciáján a Technika szekcióban 1. díj (Intelligens Tűzoltó Apparátus)

Bokor Ádám

Kosárlabda Diákolimpia V. korcsoportjában területi 2. helyezett csapat tagja

Kosárlabda Diákolimpia IV. korcsoportjában országos 5. helyezett csapat tagja

Szabó Roland

Kosárlabda Diákolimpia V. korcsoportjában területi 2. helyezett csapat tagja

9.C osztály

Osztályfőnök: Iváncsicsné Kollmann Mónika

Bakács László Kristóf
Barbély Gréta
Berki Nóra
Berzlánovich Viktória
Dőry Júlia Emese
Dubek Krisztián
Füzy Fanni
Gál József
Gömbös Péter
Grubits Tamás

Horváth-Dóri Károly
Horváth-Saródi Edina
Kiss Adrienn
Kitzinger Andor
Klemencsics Péter
Kovács Ádám
Kuntár Helga
Lakatos Richárd
Lehota Szimonetta
Milkovics Péter

Olasz Katalin
Pénzes Richárd
Sávay Dávid
Skvaris Ádám
Temlin Norbert
Tokodi Zoltán János
Tóth Adrienn
Tschürtz László

Tantárgyi dicséretok

Földrajz: Barbély Gréta, Dőry Júlia, Dubek Krisztián, Kiss Adrienn,
Lehota Szimonetta, Olasz Katalin

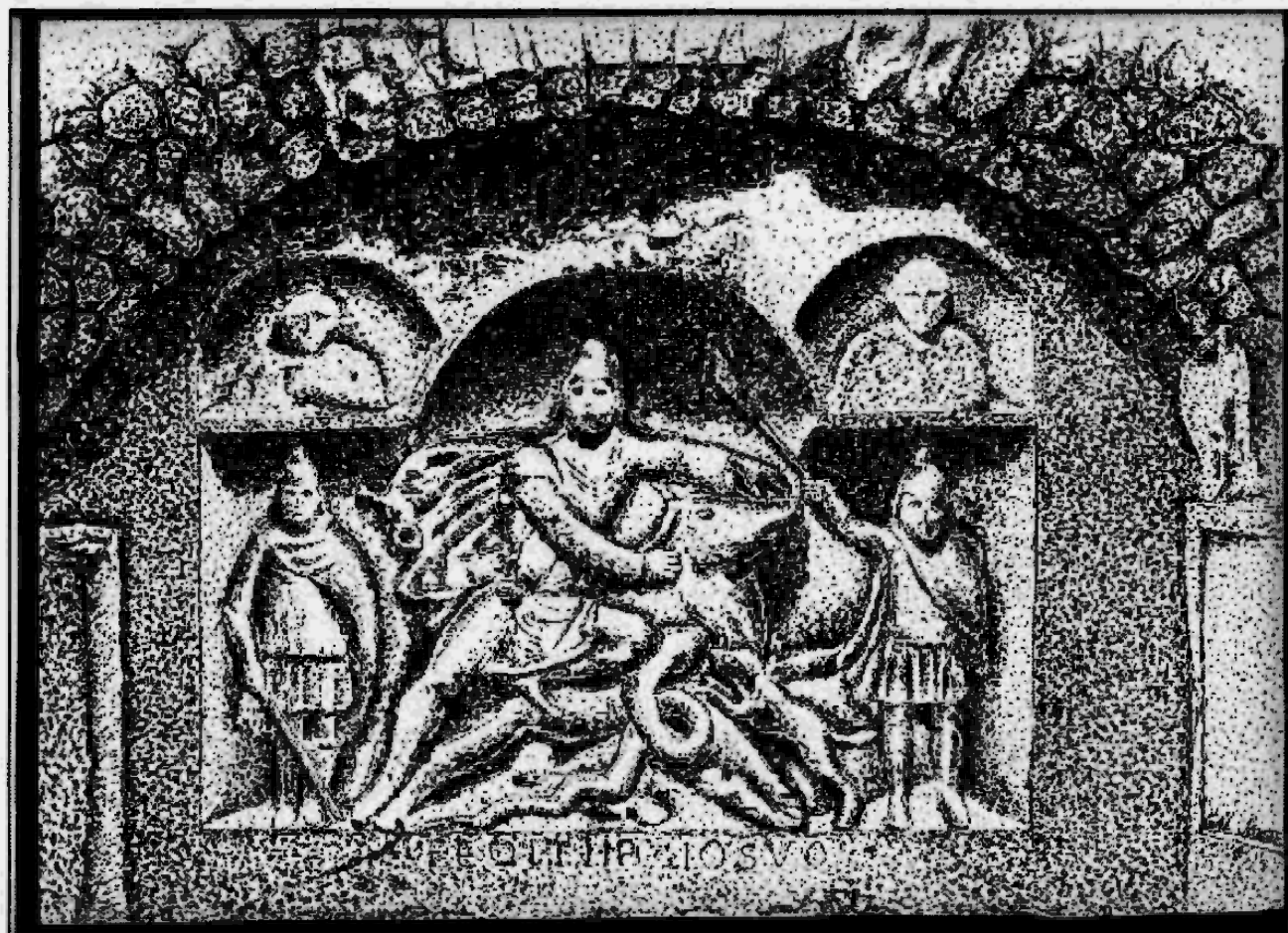
Matematika: Dőry Júlia, Kitzinger Andor, Kuntár Helga, Pénzes Richárd,

Német nyelv: Dubek Krisztián

Angol nyelv: Gál József

Kémia: Dubek Krisztián, Horváth-Dóri Károly, Kuntár Helga

Ének-zene: Olasz Katalin

Gál József rajza

10. N osztály

Osztályfőnök: Dr. Somogyi Csilla

Abi Ali Dóra	Horváth Csaba	Lukácsi Kata
Bebes Adrienn	Horváth Flóra	<i>Molnár Adél</i>
Bircher Mechle Dániel	Iglói Igor	Molnár Zoltán
Bertalan Marcell	Iglói Ildikó	Markó Barbara
Bokori Nóra	Jagadics Benjamin	<i>Pakrócz Ildikó</i>
Dominek Eszter	Kámán Erzsébet	<i>Pölczman Zsófia B.</i>
German Péter	Kelemen Beáta	Téglássy Dávid
Gréger Éva	Koncz Adrienn	Tóth Éva Rita
Harasztdombi József	Láng Tamás	Vajda Tamás
Hasza Júlia	Leisztinger Balázs	Wagner Máté Csaba
Havas Krisztina	Licskai Dániel	Weinacht Angelika

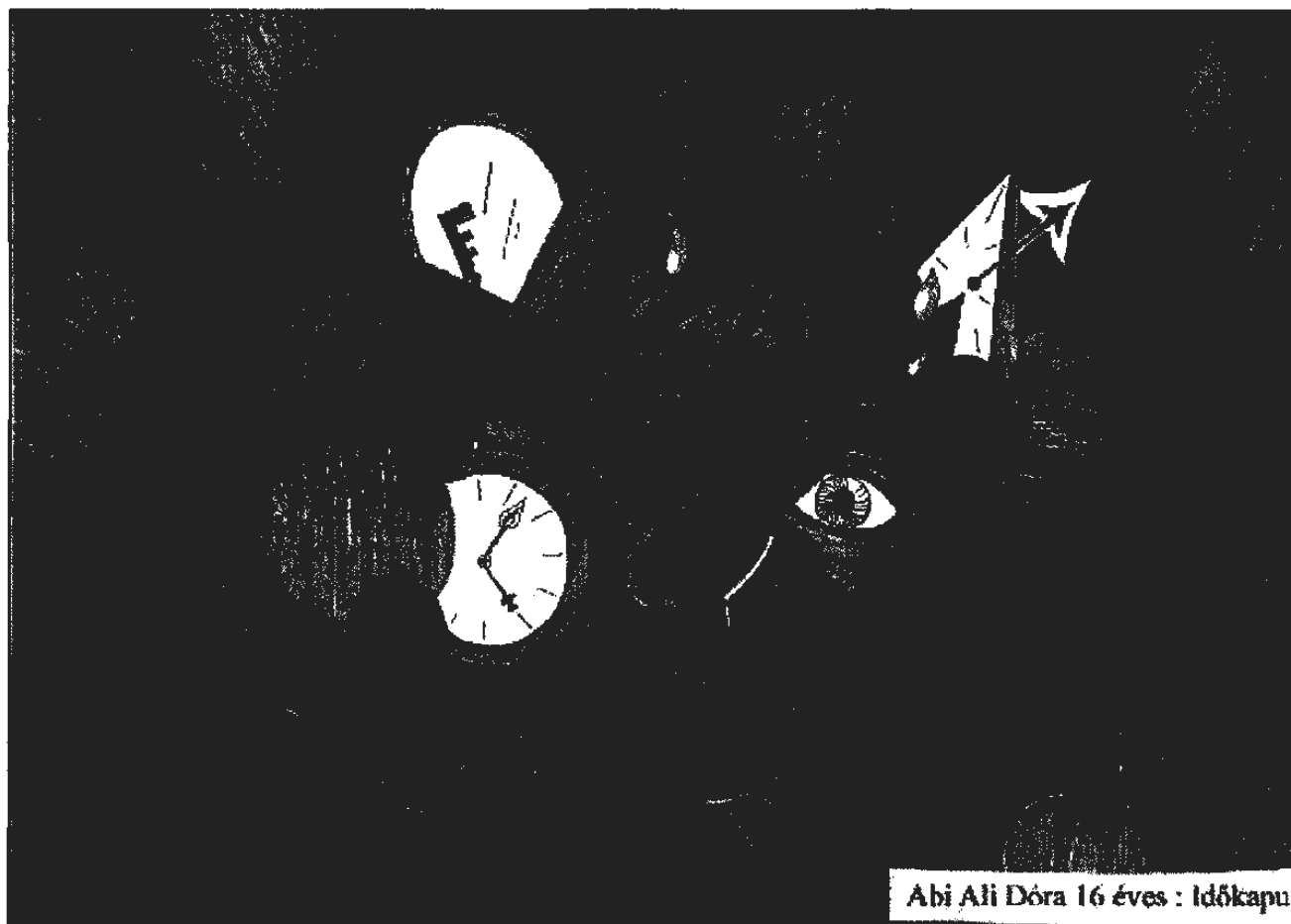
Tantárgyi dicsérek

Angol nyelv: Abi Ali Dóra, Iglói Ildikó

Kiemelkedő versenyeredmény

Bircher-Mechle Dániel

Kosárlabda Diákolimpia V. korcsoportjában területi 2. helyezett csapat tagja
Megyei Futóverseny döntőjében 3. helyezett fiúcsapat tagja

Abi Ali Dóra 16 éves : Időkapu

Abi Ali Dóra rajza

10. A osztály

Osztályfőnök: Szentpáli Csaba

Ács Rózsa	Kovácsvölgyi Dávid	Szabó Bálint
Ambrits Dániel	Langer Ármin	Takács László
Behofsits Tímea	Makk Dániel	Tóth Henrietta
Éder Bálint András	Marlok Róbert	Tóth Tamás Jenő
Dárdai Dániel	Molnár Barnabás	<i>Vados Márton Imre</i>
Horváth Bence	Nováki Péter	Varga Domonkos
Kárász Gábor	Rádonyi Zsolt	Velicsányi Péter
Király Tamás	Radványi Bianka	Wilcsinszky Márton
Kenessei Zsolt	Rozsenich Gábor	Wischy Gergely
Kocsis Viktor	Simon Endre András	Wosinski István

Tantárgyi dicsérek

Magyar irodalom: Langer Ármin, Vados Márton, Wischy Gergely

Magyar nyelv: Marlok Róbert

Matematika: Ambrits Dániel, Velicsányi Péter

Történelem: Horváth Bence, Kenessei Zsolt

Fizika: Velicsányi Péter

Kémia: Velicsányi Péter

Rajz és vizuális kultúra: Langer Ármin

Kiemelkedő versenyeredmények

Langer Ármin

„Kötelezők képregényben” országos pályázat 1. hely

Szelektív hulladékgyűjtést népszerűsítő országos plakátverseny 1. hely

„Az én 56-om” óriásplakátpályázatra beküldött munkája bekerült a legjobbak közé és kiállították a Felvonulási téren

„1956-2006” című nemzetközi rajzpályázat különdíj

„Jézus a Bibliában” országos rajzverseny különdíj

„A fiatalok szerepe az 1956-os forradalomban” nemzetközi pályázat plakát kategóriája 3. hely

Bábeli zűrzavar programsorozat keretében meghirdetett angol plakátverseny 2. hely

„Szent Erzsébet” országos rajz-és fotópályázat középiskolás korcsoport 3. hely

„Forgó Morgó Energiatakarékossági Rajzpályázat” különdíj

„Kedvenc naprendszerem” csillagászati verseny különdíj

Vados Márton, Kenessei Zsolt

A Széchenyi Istvánról elnevezett középiskolák országos vetélkedőjén 4. helyezett csapat tagjai

Velicsányi Péter

A Széchenyi Istvánról elnevezett középiskolák országos vetélkedőjén 4. helyezett csapat tagja

Irinyi Kémia Versenyen megyei 1. hely, országos döntős

Kárász Gábor, Király Tamás, Simon Endre András

A Széchenyi Istvánról elnevezett középiskolák országos vetélkedőjén 6. helyezett csapat tagjai

Ambrits Dániel

Megyei Matematika Verseny 2. helyezettje

Wischy Gergely

Szülőföldünk Honismereti Egyesület országos pályázatának megyei szakaszában kiemelt arany fokozatot kapott

Kovácsvölgyi Dávid

Mikola Sándor Országos Tehetségkutató Fizika Verseny országos döntőse

Dárdai Dániel

Kosárlabda Diákolimpia V. korcsoportjában területi 2. helyezett csapat tagja
Megyei Futóverseny döntőjében 3. helyezett fiúcsapat tagja

Kocsis Viktor, Szabó Bálint, Tóth Tamás, Éder Bálint

Kosárlabda Diákolimpia V. korcsoportjában területi 2. helyezett csapat tagjai

Rozsenich Gábor, Wilcsinszky Márton

Megyei Futóverseny döntőjében 3. helyezett fiúcsapat tagjai

Langer Ármin

A művészlélek

Sokat tudok róla, bár hosszan még nem beszélgettünk. Várom a találkozást. Jön is jellegzetes nagy lépteivel, pontosan és udvariasan. Az orgánuma rendkívül kellemes, jól esik a fülnek. Az első perctől fogva oda kell figyelnem arra, amit mond.

Mindenfélét csinálsz, Ármin, ám mégis elsősorban a rajzpályázatok érdekelnek, hiszen itt érted el a legnagyobb eredményeket. Alighanem tudod is már az első kérdést...

Óvodában kezdtem el rajzolni; megmaradt bennem, hogy az óvó néni állandóan rám szólt, miért nem rajzolok színesen. Egyébként most sem szeretek színesen rajzolni. Aztán alsó tagozatban a rajztanárom sok pályázatra beküldte a rajzaimat, ahol azok sikeresen szerepeltek – ez természetesen kedvet adott, motivált a továbbiakban.

Mi az oka, hogy inkább fekete-fehér rajzokat készítesz szívesebben?

A színes több időt vesz igénybe, macerásabb, míg én lendületből, gyorsan dolgozom. A képeimen is szeretem a mozgalmasságot, a sok apró figurát, amelyeknek megvan a maguk története. Nyilván nem véletlen, hogy kiskoromban csatákat rajzoltam, ma már mindent..., illetve arcokat nem tudok.

Milyen technikával rajzolsz?

Tűfilcet használok, aztán színezem: vízfestékkel, temperával – már ha színezem. Lehet, hogy ez gyerekes módszer, de én így csinálom.

Mindig kíváncsi voltam, milyen az alkotói folyamat. Jön egy belső készítés, azonnal kartont, tűfilcet ragadsz és száguld a kezed a papíron...

Arcán megjelenik a tipikus, árminos mosoly. Ebből a belső készítés igaz, és gyakran elő is kapnék rögvést egy rajzlapot, de akkora a rendetlenség a szobámban, hogy mire találok egyet, lelohad a kedvem. Vagy nincs rajzlap, el kell menni a boltba, ami zárva van. De komolyra fordítva a szót: vázlatot sosem csinállok, egyszerűen csak belekezdek. Az elején nem is tudom, mi lesz a vége.

Van-e kedvenc korszakod, képzőművészted?

Hosszan elgondolkodik. Nem, nem mondhatnám, hogy van egy ilyen korszak. Minden belefér.

A másik szenvedélyed az olvasás, igaz?

Nem múlik el nap, hogy ne olvasnék. Rendszeresen járok könyvtárba, hol konkrét céllal, hol keresgélek a polcokon, találokra le-leemelek egy könyvet, belelapozok. Capote-tól például mindent elolvastam, de szeretem Dürrenmatt, Karinthy Frigyes, Federico Garcia Lorca, Oscar Wilde könyveit.

Következő szenvedély a film.

Úgy van. Heti két filmet biztosan megnézek. Az Aranypolgár, a „Keresztapá-k”, Stanley Kubrick filmjei ott vannak az élen.

Filmezel, filmforgatókönyveket írsz...

Igen. Egy 12 perces filmem már elkészült, a második forgatókönyv megfilmesítése viszont nehéz dió. Hónapok óta küzdünk vele, de nem adjuk fel. Első hallásra tragikus, szomorú, komoly történet, ám rengeteg poén, komikus, szatírikus elem tarkítja – inkább azt mondanám, fekete komédia.

(Nyelvtanár vagyok, nem bírom megállni.) És a nyelvek?

Imádom a nyelveket. Angolul, németül jól beszélek, Németországban születtem és 7 éves koromig Ausztriában éltünk. Magánszorgalomból egy nyelvkönyvből megtanultam hollandul. Mint kiderült, nem a legújabb kiadású volt.

Mondd, Ármin, hogyan viszonyulsz te az élethez?

Optimista vagyok, néha már túlzásba is viszem. És rendíthetetlenül jókedvű. Az egyszerű dolgok is boldogsággal töltenek el, például a Győri úti napfelkelte – tudniillik rendszerint gyalogoltam – mindannyiszor csodálatos élmény volt. Jól érzem magam a bőrömben – és a Széchenyiben.

Mi leszel, ha nagy leszel?

Munkanélküli – *vágja rá amúgy árminosan, majd folytatja.* Tulajdonképpen nem tudom. Mindenképpen valami bölcsész. De hogy melyik szakirány? És szívesen lennék filmrendező, író, képzőművész, építész. Sok év múlva majd szeretnék politizálni is. Most még „kicsi” vagyok...

Enyhén meghajolva, udvariasan elköszön és hanyag eleganciával távozik. Vajon mi valósul meg az álmaiból? Azt mondta, szereti a kihívásokat. Hát rajta, Ármin! Szorítunk neked!

OKLEVÉL

LANGER ÁRMIN

részére

adta a Katolikus Karitász - Caritas Hungarica által meghirdetett
rajz- és festőpályázat országos döntőjében
az C kategóriában III. helyezést ért el.

Kelt: 2007-ben, Árpádhalasi Szent Erzsébet szülészintézet 300.
évében

[Signature]
országos karitász igazgató

[Signature]
titkarság, prímási, úrrok
az MKPK elnöke

Oklevél

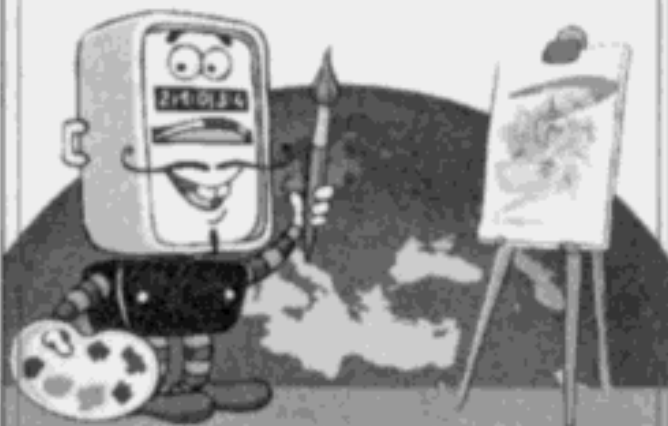
Forgó Murgó Országos Energiatakarékosági Program
„Forgó Murgó a környezetért” – Gyermek Rajzpályázat

LANGER ÁRMIN

részére, aki

2007. június 1-jén

különdíjban részesült.

Kelt: Budapest, 2007. június 3.
A pályázatért

[Signature]
Kovács István
elődök és
titkarság

[Signature]
Kovács István
elődök és
titkarság

OKLEVÉL

LANGER ÁRMIN

részére,

aki a Dorog Zsigmond Vilmos Gimnázium és
Szakköznevelő iskolájában a Magyar
Céleggyeztetési Egyesület által kiírt
Környezet napirendjében
pályázott.

Különdíjat nyert.

Dorog, 2007. június 3.

[Signature]
a zsűri elnöke

10. B osztály

Osztályfőnök: Belényessy Viktória

Asbóth András	Kiss Szabina	Reitter Zsófia
Bencsik Vivien	<i>Köő Zsuzsanna</i>	Ruttmayer Zita
Dániel Ramóna Szidónia	Marlok Noémi	Spóner Mónika
Grubits Patrícia	Martonfalvi Anita Rebeka	Szücs Szabó Bence
Jandl Zsófia	Nyikos Zsófia	Tóth Ramóna
Kebelei Tünde	Orbán Klaudia	Türk Judit
Kiss Evelin	Pichler Máté	Wild István
Kiss Gabriella	Rajnai Zoltán	<i>Wischy Veronika</i>

Tantárgyi dicsérek

Magyar irodalom: Köő Zsuzsanna, Wischy Veronika

Angol nyelv: Kebelei Tünde

Matematika: Köő Zsuzsanna, Wischy Veronika

Földrajz: Köő Zsuzsanna

Rajz és vizuális kultúra: Wischy Veronika

10.C osztály

Osztályfőnök: Tóth Gyula

Árki Bence	<i>Kuslits Lukács Benedek</i>	Somogyi Réka
Bedi Cecília	Lendvai Katalin	Süle András
Boros Miklós	Licskay Tímea	Szabó Réka
D. Szabó Réka	Musatics Szandra	Tánczos Zsolt
Hancz Tamás	Nagy Dóra	Tatay Ákos
Horváth Anita	Németh Judit	<i>Winkler Alexandra</i>
Kálmán Krisztina	Pócza Martin	Zajzon Brigitta
Kovács Szabina	Preiner Norbert	
Kuntár Roland	Regdon Zsuzsanna	

Tantárgyi dicsérek

Magyar nyelv: Boros Miklós

Magyar irodalom: Horváth Anita, Kuslits Lukács, Winkler Alexandra

Angol nyelv: Boros Miklós

Német nyelv: Boros Miklós, Horváth Anita, Lendvai Katalin, Winkler Alexandra,
Zajzon Brigitta, Kuslits Lukács,

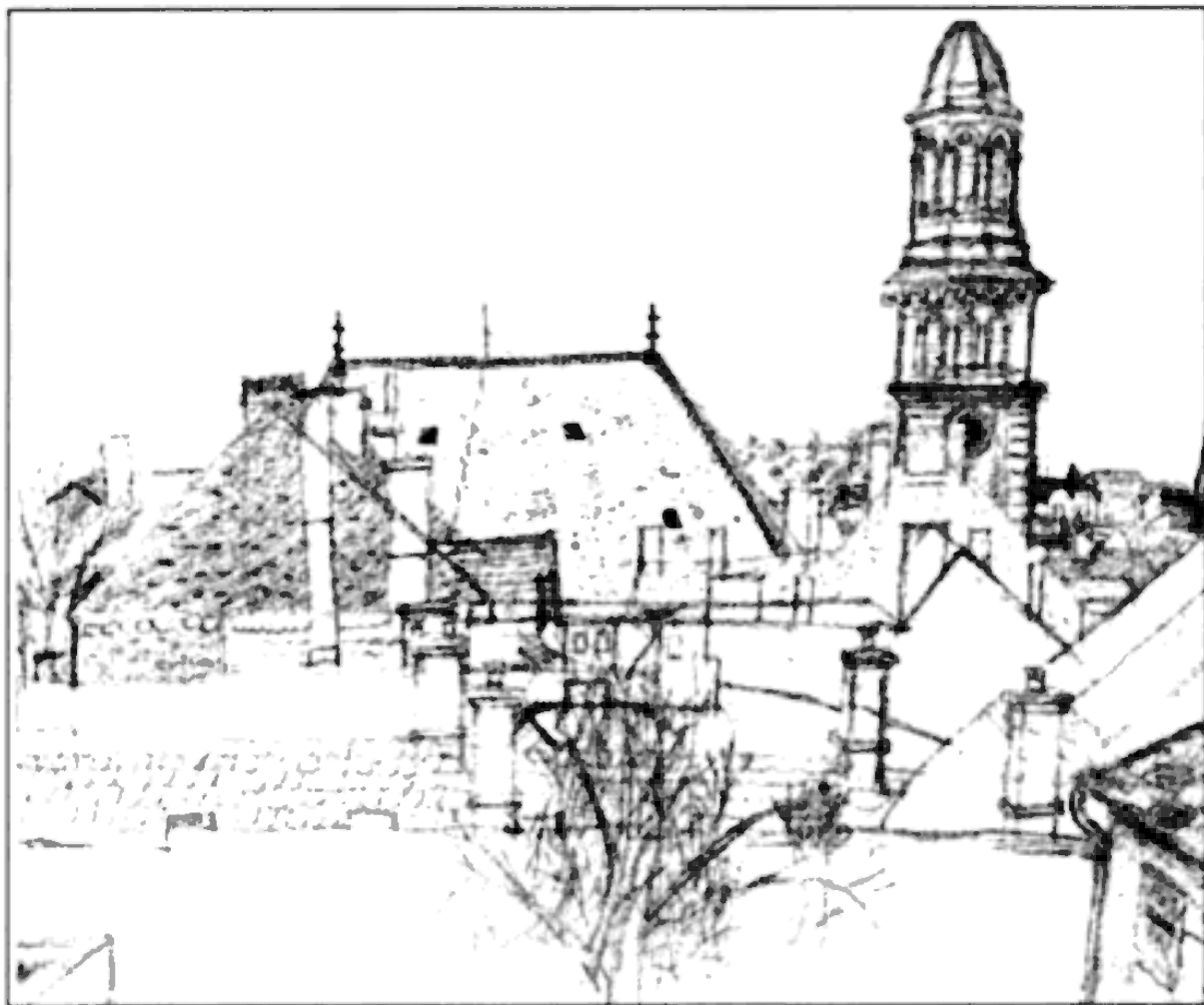
Történelem: Kuslits Lukács

Földrajz: Kuslits Lukács

Kiemelkedő versenyeredmények

Licskay Tímea

Kitaibel Pál Biológiai-Környezeti-Természetvédelmi Verseny megyei I. hely,
országos döntős

Kuslits Lukács rajza

11.N osztály

Osztályfőnök: Holpár Gabriella

Bakonyi Árpád
Bokor Zsófia
Böröndi Bence
Csányi Diána
Csitkovics Bence
Dékány Anna
Farkas László Bence
Feller Tímea
Forrás Bence
Frikton György

Horváth Kitti Tímea
Jókúti Péter
Kalló Judit
Kámán Sándor
Kiss Zsanett
Lendvay Kata
Mali Viktória
Markó Gabriella
Németh Bálint
Olasz Judit

Poós László
Sárffy Réka
Szalay Kornél
Takács Ádám
Talabér Bianka
Tóth Andrea
Tóth Petra
Varga Ádám
Wagner Zsófia
Witmann Zsuzsanna

Tantárgyi dicsérek

Angol nyelv: Poós László, Tóth Petra

Német nyelv: Poós László

Kiemelkedő versenyeredmények

Sárffy Réka

Kisfaludy Napok rajz kategória 1. hely

11. A osztály

Osztályfőnök: Horváth Violetta

Farkas Fruzsina

Fekete Maja

Hegedűs Tamás

Holló Mária

Jereb Tamás

Kiss Alexandra

Kiss Zsolt

László Tas

Mikovics Anett

Nagy Natália

Németh Dániel

Németh Viktória

Páncél Katalin

Pintér Flóris

Pintér Kolos

Rabi Zsuzsanna

Rokob Balázs

Rosta Gábor

Suri Benedek

Szabó Erzsébet

Szabó Rebeka

Szűts Tamás

Tantárgyi dicsérek

Magyar irodalom: Farkas Fruzsina, Mikovics Anett

Matematika: Holló Mária, Rokob Balázs

Angol nyelv: Holló Mária, Fekete Maja

Kiemelkedő versenyeredmények

Szűts Tamás

ECL Országos Német Nyelvi Verseny II. kategória országos 13. hely

Mikovics Anett

Móra Ferenc Országos Novellaelemző Verseny döntőse

Szabó Erzsébet

Megyei Rajzverseny 2. hely

Németh Dániel

Kosárlabda Diákolimpia V. korcsoportjában területi 2. helyezett csapat tagja

Megyei Futóverseny döntőjében egyéni 1. hely, valamint tagja a 3. helyezett fiúcsapatnak

Suri Benedek

Kosárlabda Diákolimpia V. korcsoportjában területi 2. helyezett csapat tagja

Rabi Zsuzsa

Megyei Futóverseny döntőjében 3. helyezett lánycsapat tagja

Szabó Erzsébet rajza

11.B osztály

Osztályfőnök: Robotka Csaba

Bieder Dániel

Gere Orsolya

Gyarmati Dóra

Horváth Nóra

Károlyi Fruzsina

Kovács Boldizsár

Kránitz Tamás

Molnár Eszter

Nagy Adrienn

Nagy Barbara

Nagy Bianka

Nagy Orsolya

Németh Fanni

Pinezits Nikolett

Pfaff Ingrid

Simor Ádám

Sterbenz Jerta

Stubenvoll Anna

Szelci Réka

Székely Ádám

Tokodi Lina

Ürmössy Gergely

Váradi Noémi

Weisinger Júlia

Tantárgyi dicsérek

Német nyelv: Nagy Barbara

11.C osztály

Osztályfőnök: Pirgerné Megyeri Zita

Bennemann Stephan

Bordás István

Budai Nikolett

Etz Alexandra

Fekete Kinga

Gosztola Zsófia

Grubits Mirjana

Gyevát Andrea Gerda

Hermán László

Horváth Anita

Horváth Eszter

Kocsis Ramóna

Laczkovics Júlia

Lócsi Dávid

Pálffy Ádám

Parrag Martin

Párizs Dóra

Pintér Ramóna Andrea

Prájner Noémi

Ruisz Anita

Sepp Viktor Tamás

Szarka Vivien

Szárnyasi Janka Lilla

Szórádi Ádám

Takáts Ágnes

Tóth Eszter

Tóth Tamás Péter

Varga Kata

Vargyas Zsófia Éva

Tantárgyi dicsérek

Történelem: Horváth Anita, Tóth Eszter, Vargyas Zsófia

Biológia: Szárnyasi Janka

Angol nyelv: Tóth Eszter, Ruisz Anita, Szárnyasi Janka

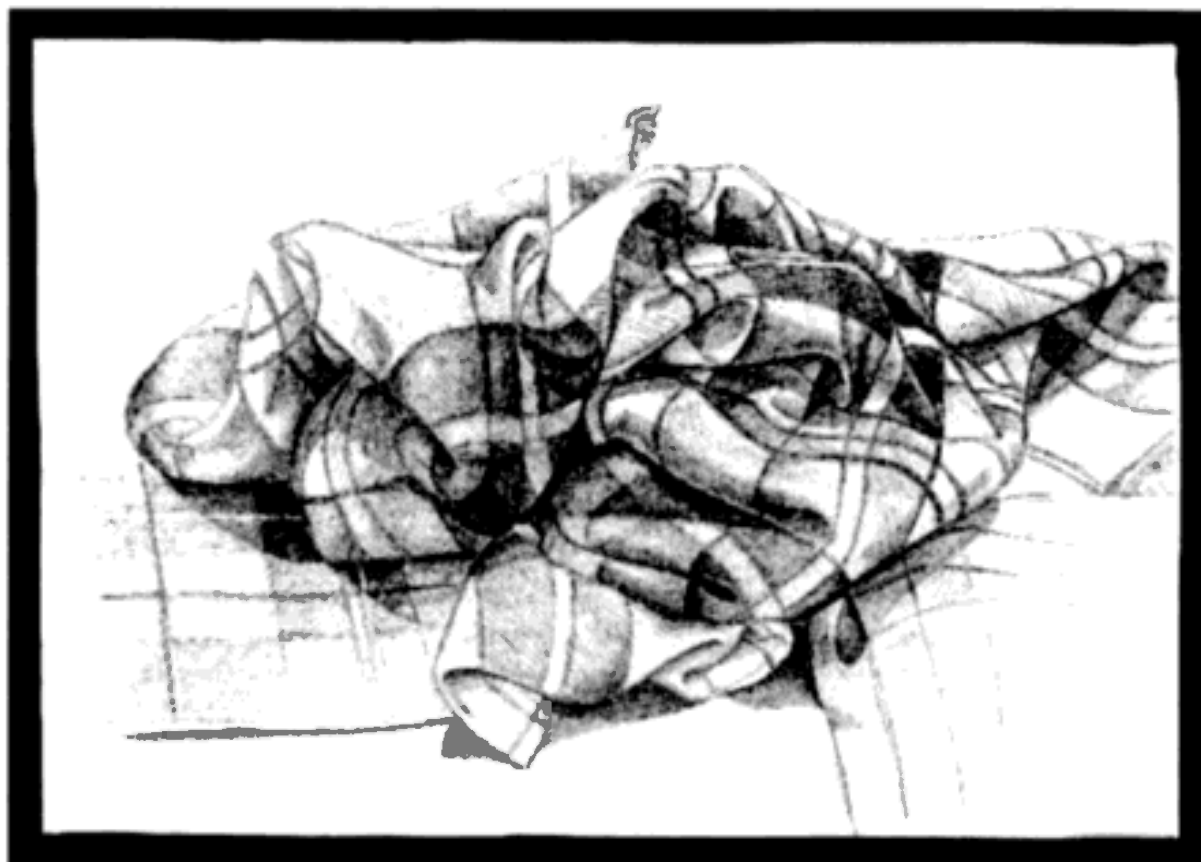
Német nyelv: Horváth Anita, Vargyas Zsófia

Testnevelés: Párizs Dóra, Szarka Vivien

Kiemelkedő versenyeredmények

Tóth Eszter

Édes Anyanyelvünk Verseny megyei 1. hely, országos döntős

Vargyas Zsófia rajza

12. A osztály

Osztályfőnök: Németh Ildikó

Balázsfi Enikő	Keledi Johanna	Pohl Laura
Bebes András	Kis-Benedek Péter	Ratatics Kálmán
Berzlanovich Imre	Kisréti Ákos	Rozsenich Bence
Cser Anett	Kovács Orsolya	Süle Attila
D Szabó Kinga	Kozák Orsolya	Szabó Zoltán
Domnanics Anita	Lakatos Adrienn	Szegedi Eszter
Fodor Ákos	Lakatos Hajnalka	Szórádi Bernadett
Horváth Tibor	Márton Krisztina	Ternyák Dávid
Juhász Adrienn	Németh Katalin	Türk Levente
Jászai Kata	Németh Szabó Mátyás	<i>Varga Dániel</i>

Tantárgyi dicsérek

Magyar irodalom: Márton Krisztina
Magyar nyelv: Márton Krisztina
Matematika: Márton Krisztina
Fizika: Márton Krisztina
Biológia: Kozák Orsolya, Márton Krisztina

Kiemelkedő versenyeredmények

Márton Krisztina

Matematika Országos Középiskolai Tanulmányi Verseny II. fordulása
Megyei Futóverseny döntőjében 3. helyezett lánycsapat tagja

Németh Katalin

Megyei Futóverseny döntőjében 3. helyezett lánycsapat tagja

12. B osztály

Osztályfőnök: Lang Ágota

Ágoston Kitti	Jákli Gergely	Siver Ákos
Andrónyi Ámin	Kiss Ádám	Szabó Attila
Balogh Tamás	<i>Kormányos Zoltán</i>	Szentesi Dorina
Bazsó Ágnes	Kovács Orsolya	Szentpáli Áron Zsolt
Bujtás Enikő	Lökkös Gergő	Takács Áron
Csapó Alíz	Lőrincz Edina	Takács Máté
Hegedűs Júlia	Németh Zsuzsanna	Virág Anna
Huszár Dorina	Pásti Zsuzsanna	
Iván Brigitta	Pénzváltó Attila	

Kiemelkedő versenyeredmények

Szentpáli Áron

Természet Világa „Mit üzen a csillagos ég?” pályázata I. hely

Andrónyi Ármin, Jákli Gergely

Szegedi Tudományegyetem Kísérleti Fizika Tanszéke által meghirdetett hangtani verseny 4. hely

Virág Anna

Megyei Angol Prezentációs Verseny 1. hely

Németh Zsuzsanna

Megyei Futóverseny döntőjében 3. helyezett csapat tagja

12.C osztály

Osztályfőnök: Paizs Tünde

<i>Ágh Nóra</i>	Horváth Andrea	Michtits Milán
Antal Ádám	Horváth Réka	Nováki Andrea
Árpási Alexandra	<i>Horváth Szandra</i>	Turi Tamás
<i>Bognár Lilla</i>	Horváth Zsuzsanna	Vajda Lídia
Bugledits Éva	<i>Izsó Eszter</i>	Vass Bálint
Éder Krisztián	Kálmán Edina	Vécs Zoltán
Egresits Tamás	Kámán László	Vigh Ádám
<i>Facskó Kata</i>	Kövári Katinka	Wéber Edina
Hajnal Balázs	Makovnik István Márk	Zambó Júlia

Tantárgyi dicsérek

Magyar irodalom: Facskó Kata

Biológia: Ágh Nóra, Facskó kata, Horváth Szandra, Vass Bálint

Ének-zene: Zambó Júlia

Kiemelkedő versenyeredmények

Éder Krisztián

Megyei Fotópályázat 2. hely

Országos fotópályázat 1. hely

12. D osztály

Osztályfőnök: Tóthné Ziegler Herta

Asbóth Tamás	Horváth Rita	Orbán Dávid
Bencze Szilveszter	Horváth Tamara Rita	Poór Petra
Bokori Sára	Iváncsics Zoltán	Simon Eszter
Böröndy Katalin	Kanyó Andrea	Szeberényi Livia
Döngölő Anita	Kiss Leizer Réka	Szücs Dóra
<i>Dukkon Eszter</i>	<i>Lőrincz Brigitta</i>	<i>Téglássy Tamás</i>
Endrődi Eszter	<i>Mikó Krisztina</i>	Tóth Anita
Faragó Zsófia	Nagy Veronika	Vörös Attila
<i>Halász Réka</i>	Németh Katalin	Zsirai Zsolt
<i>Heczler Barna</i>	Nyikos Norbert	
Horváth Bertalan	Nyul Katalin	

Statisztika

Tantárgyi átlagok

Magyar irodalom	4,22
Magyar nyelv	4,20
Történelem	4,17
Filozófia	3,68
Angol nyelv	4,21
Német nyelv	4,05
Francia nyelv	3,87
Matematika	3,71
Fizika	3,83
Kémia	3,85
Biológia	3,94
Földrajz	4,49
Ének-zene	4,70
Rajz és műalkotások elemzése	4,48
Testnevelés	4,80
Informatika	4,10

Az osztályok sorrendje az év végi átlagok tükrében

1-3.	7.A	4,54
1-3.	9.N	4,54
1-3.	7.B	4,54
4.	12.D	4,53
5.	11.A	4,48
6.	6. 9.C	4,29
7.	11.C	4,25
8.	11.B	4,23
9.	10.N	4,17
10.	8.B	4,15
11.	9.B	4,08
12-13.	12.A	4,05
12-13.	12.B	4,05
14.	10.C	3,99
15.	12.C	3,98
16.	11.N	3,96
17-19.	8.A	3,92
17-19.	10.B	3,92
17-19.	10.A	3,92
20.	9.A	3,90

Iskolai átlag: 4,16

És jöjjenek a 13. hónapban érkezők (2007 szeptember)

7. A osztály

Osztályfőnök: Radasics Csaba

Bencsik Alma Virág	Kővári Réka Luca	Pfandler Gergely
Bujtás Gergő M.	Lisztés Krisztina	Pintér Virág
Czuczor Marcell	Magyar Izabell	Sas Dénes
Deesi Balázs	Magyar Krisztina	Siska – Kéglér Márk
Fodor Ildikó	Maráczai Márton	Szabó Zsófia
Gosztola Péter	Nagy Ticiána	Szedes Regina
Grafl Gergely	Németh Bendegúz	Tóth Bálint
Hegedűs Tamás	Németh Rita	Úry Zsuzsanna
Horváth Márton Ede	Palcsó Noémi Kata	Wéber Patrik
Horváth Máté	Pandúr Péter	Wild András
Karácsony Tamás	Payrits Luka	

7. B osztály

Osztályfőnök: Tóthné Keszei Tekla

Ács Natália	Kelemen György Dávid	Sági Lilla
Baksa Loretta	Kelemen Vivien	Simon Adrienn
Békési Anna	Kis-Benedek Noémi	Sinkovits Ágnes
Bencsik Nikolett	Kovács Sebestyén	Szabó Bence
Börzsei Philip	Kránitz Anett	Szabó Rebeka
Bujdosó Zsanett	Licskai Krisztián	Szekeres Kitti
Dergez Blanka	Lukács Anna	Tarnóczi Petra
Erdélyi Hanga Éva	Martos János András	Tóth Dóra
Horváth Máté	Molnár Anna	Tremel Júlia
Janda Emma	Nátrán Alexandra	Vörös Benjamin
Kantó Lili	Róna Virág	

9. C osztály

Osztályfőnök: Németh Ildikó

Begovits Noémi	Hegedüs Orsolya	Luisser Noémi
Bella Márió	Hafenscher Florencia	Molnár Tamás
Bella Vivien	Kalamár Ábel Jutoca	Nagy Noémi
Bognár Zsuzsanna	Kocsis Tímea	Nguyen Anh Martin
Bokori Balázs	Kovács Klaudia	Párkányi Alexandra
Erdősi Éva	Kovács Vivien	Payer Orsolya
Erdősi Evelin	Kmett Krisztián	Sebestyén Dávid
Erdősi Ferenc	Kmett Olivér	Szalay Ádám
Farkas Csaba	Laincsák Dániel	Szénási Barnabás
German Borbála	Lakatos Katinka	Weisinger Tamás
Gyarmati Péter	Locsmándi Ádám	Zalai Márk András

9. N osztály

Osztályfőnök: Krasznai Andrea

Barilich Adrienn	Kánya Fruzsina	Pisák Brigitta
Csokay Judit	Kebelei Henrietta	Ribiczey Júlia Éva
Czirfusz Kristóf	Kiss Kármén Anita	Sléber Mátyás Tibor
Dárdai Donát	Knull Bernadett	Schermann Gergő
Demcsik Dániel Gyula	Komp Szabina	Szalay Dániel
Frikton Gábor	Kónyi-Kiss Petra	Tóth Petra
Gergács Ramóna	Lesi Dominika	Tőke Tamara
Gösi Alexandra	Lukács Cintia	Várhelyi Máté
Heczler Lilla Eszter	Nyikos Barbara	Waszarits Lilla
Horváth Evelin	Pete Dániel Tamás	Zergényi Vivien
Horváth Rebeka	Pintér Dóra	

Széchenyi-gimnázium: Egy évig maradnak nálunk a külföldi cserediákok

A kalandvágy hozta őket

Joshua Ramon Samaniego és Wong Tai Fong látogatják a Kozárcsai plébániát. A felvételt már ők is vették.

Fotó: G. M.

SOPRON

OSZTÓNYI MIKLÓS

Hongkongi és amerikai diákok tanul egy évig a soproni Széchenyi-gimnáziumban. Wong Tai Fong és az ugyancsak 17 éves amerikai Joshua Ramon Samaniego első benyomásai rendkívül kedvezőek.

– A fiatalok az AFS Nemzetközi Cseraprogram keretében érkeztek Sopronba, mindketten egy-egy család vendégei – mondja Dekány Zsigmondné, a Széchenyi-gimnázium igazgatóhelyettese. – Két éve egy országos kiadvány fogadtunk, ám ő egészségügyi problémák miatt

úgig néhány hónapot töltött nálunk.

– Magyarországról korábban csak annyit tudtam, hogy komoly történelmi múlttal rendelkező ország. Először a városok, a templomok, a térségi börtönök, a a libaművek is – sorolja Wong Tai Fong hongkongi fiatal, akinek hobbija a sport és a számítógép, szereti a japán képregényeket. – Európában most járok először. Azért választottam Magyarországot, mert egyetemes országnak tartom, a a kalandvágy is lördött. Amikor szüleimnek említettem, szervezett keretben küldt egy évet Sopronban fogok tanulni, tehetségszűrőre édesapám és háttérrel belüli édesanyjának csak annyit mondtam, járjak sikerrel, ha menni akarnak, támogatnak. A vendéglátó család jóvoltából voltam már Budapestre, de Ausztriában is.

”A magyar kosztot finomnak találom, kedvencem a rántott hús.

Wong Tai Fong

– Országjárásaim barátságosak, a ördök, hogy sokat szeretnék megmutatni hazámról, Hongkongról. Ami az iskolát illeti, egyelőre az angolul és a matematikát kedvelem. Szorgos Csebe tanár úr bement kétszer tartólt nekem, hogy jobban menjen a magyar nyelv. Türelmesnek vagy mindennek köszönök, egyszer néha hűvösnek veszem majd magyar nyelv-tudásomat. Kíváncsi vagyok arra is, milyen Magyarországon a karácsony.

– Jönnapam azért jöttem Sopronba, hogy lássam az angol nyelvű környezetből, egy merőben más kultú-

ben tapasztaljam meg a fiatalok életét, mint például, az Egyesült Államokban – veszi át a szót Joshua Samaniego, aki Texas államban San Antonio Alamo High School angol nyelvű érettségire készülő tanulója. – Amikor megtudtam, meherék Magyarországra, előtte az ismeretlen tájakról, milyen ország is az egy évre választást láthatom.

”Korábban csak annyit tudtam, hogy nemrég volt a rendszerváltás, s hogy az első számítógépet Neumann János készítette.

Joshua Ramon Samaniego

– Édesanyján foglalt, annyira tisztegette a kultúrát, de előtte magam is tettem azért, hogy megtudjam az egy év anyagi alapjait, griffantát és bolhapiacon szereztem, az ebből befolyó pénzt soproni utazásra tettem félre. Édesanyjaim és nagymamám is kíváncsi az országra, juttatnak megfigyelni, két hetet töltök itt. Országjárásaim nagyon rendesek, sokat segítenek, s a tanárok is bevezettek az órák menetébe. Felidült a történelmetemről megkér, a tanárúkat megfigyeltem, tartak először Amerikai történelmetről, Angolul jól tudó tanárokat találdok. Ötvennégyen szeretnek lenni, s látom, a magyar és az amerikai fiatalok közötti viszonyt nagyon jól látom, de egy dolog azonos a barátság. Sok barátot szerettem már, őt látom, de a figyelmeztet a Velt Fesztiválra. Minden jó zenészenetek, kezdve a komolyzenei hangversenyektől, a metálszínház koncertjéig. Mivel utazásom maradok, remélem, mindenből kapok egy kis ízelítőt, s a Velt Fesztivált sem fogom kihagyni.

Kisalföld, 2007. november 30.

Ballagás – kicsit másként

Kedves Ballagó Diákjaink!

Minden évben úgy érzem, remélem, hogy itt, ebben az ünnepi teremben, a ballagási forgatagnak e lecsendesült perceiben olyan légkör teremődik, amely kedvez az elhangzó szavak befogadásnak, amelyben megérinthat bennünket a jövő és múlt. Kezdjük talán az utóbbival.

Tudjátok-e, hogy a Széchenyi gimnázium 1939-es értesítője szól először arról, hogy iskolánk is átvette a Selmezbányáról eredő szokást, a ballagást. Maholnap hetven éve, hogy minden évben végigjártsszuk ennek az első ballagási ünnepségnek a koreográfiáját. A folyosók, tantermek szertartásos bejárása, az ünnepélyes zászlóátadás, a koszorú elhelyezése, a búcsúbeszéd elhangzása alig változó elemei ennek a ceremóniának. Illetve, csak a háború évei alatt kényszerültek a végzősök a hadikórházba lett épülettől másképp búcsúzni. Az ideiglenesen máshol elhelyezett tanulók ballagásáról így szól az 1942-es iskolai értesítő:

„A Bencésgimnázium épületében, évközi tantermükben gyülekezett a végzős osztály utolsó útjára. Egy perces néma ima után megindult a menet az iskola öreg épülete felé, elől a zászló az őrségével, azután a ballagók. Amikor az Orsolyák-terére érve feltűnt az iskola képe, ahonnan a háború egy időre kiűzött bennünket, meglassúdtak a kemény lépések, összekaroltak hármassával a fiúk, és felcsendült szomorúan a nóta: „Üres a fészek...” Most következett a legmeghatóbb mozzanat: a kapualjban elhelyezett hősi emléktábla elé járultak a búcsúzóik. Babérkoszorú került az égő mécse alá, a zászló meghajolt, s drága selyme íve alatt, némán kivonult az osztály az utcára, miközben a hetedikesek éneke zengett bánatosan: „Isten veletek, cimboraik”. S döngve becsukódott a kapu. S magára maradt az iskola, a tanárok... Új reménységek indultak az életnek; ki tudja, merre, meddig mennek...”

Épp 65 éve került be ez a bejegyzés évkönyvünkbe.

65 évet fordult az idő kereke és most az eseménysor megismételte önmagát. Az öreg iskolaépület felújítása miatt a tíz évfolyamotok is csak kívülről vethetett búcsúpillantást diákkorotok színterére. Nem a Paradicsomból üzentetek ki, hiszen iskolátok nem csak az örömök kertje volt. Mégis, ahogy közeledett a ballagás napja, egyre többen kerestetek fel azzal a szándékkal, hogy valamiképp találjunk megoldást a régi falaktól való elbúcsúzásra. És én egyre többször gondolkodtam el azon, hogy miért pont a kirepülés előtt erősödik meg a ragaszkodás, miért a jövőbe induláskor kapaszkodunk leginkább a múltunkba. Miért akkor igénylitek, hogy kézen fogjunk benneteket, amikor épp elereszteni akarjuk kezeteiket? Hogy kerül ide egyszerre oldás és kötés?

A ballagó felemás érzések között, átmeneti állapotban él. Már se ide, se oda nem tartozik... Minden évben érdeklődéssel vizsgálom ballagási tablóképeiteket, és folyton megerősödik bennem a benyomás, hogy épp az a fénykép, amelynek funkciója szerint valamilyen befejezettséget kellene sugároznia, mennyire átmenetiséget örökít meg. Lehet, hogy csak a beállításnak, a fényképésztrükköknek köszönhetően, de már nem azzal a kamaszarccal néztek ránk, amelyet iskolaéveitek alatt megszoktunk, annál felnöttebbeknek látszatok, de mégsem annyira felnőttarcúaknak, hogy vonásaitokban ne ismernénk fel a tanításunkra bízott fiatalat. Talán szüleiteknek és nekünk, tanáraitoknak üzennek a fotók, vegyük észre azt, hogy tablóképeiteken akarva akaratlanul az az átváltozás, metamorfózis rögzül, amelyet ti, így az iskolaidőszak vége felé átéltek. Mert

mi már lassan elfeledjük, hogy milyen is volt az, amikor egyik napról a másikra megszűnt minden biztos dolog körülöttünk. Nem hívott becsöngetés a megszokott órákra, nem irányítottak már bennünket tanáraink, egyedül kellett felkészülnünk a vizsgákra, és elkezdtek szétszakadozni azok a láncok, amelyek legjobb barátainkhoz kötöttek. Pedig akkor még – Kölcsey szavaival – „nem a világban kerestünk barátokat, hanem a barátainkban leltük fel az egész világot”.

Nem könnyű ez az átmenet. Talán csak a lepke képes arra, hogy báb mivoltát teljesen feledje. Az ember nem ilyen. Amikor változtatás előtt áll, amikor bizonytalan még a holnapja, akkor a múltjához fordul, emlékeibe kapaszkodik. Ez magyarázza azt, hogy íme fontossá váltak számotokra a régi falak, talán nem is annyira fizikai voltukban, mint inkább az általuk őrzött szellemiségben. Volt osztálytársaitok egy-egy szava, egy tanári gesztus vagy intelem, sok-sok emlék várakozik bennetek, hogy majd életetek során valamikor előbukkanjon, és esetleg jó eligazítást adjon úttévesztő helyzetekben. Észre fogjátok venni, hogy az iskola alapvetően a becsülendő értékeket oltotta belétek, amelyeket őriznetek kell.

Cinikus igazságot mondott ki a francia államférfi, Tallerand: „Vedd el valakitől a múltját, és már azt csinálsz vele, amit akarsz!” Önképetek, személyiségetek függ attól, hogy mennyire kötődtek a titeket formáló, nevelő múlthoz. A benneteket körülvevő világ szirénéneke az egyszer használatos, a lecserélhető, az eldobható dicsőségét zengi. De neked tudnod kell, hogy az egyéniségedet alakító, identitásodat meghatározó múltad nem tartozhat ebbe a kategóriába.

Kedves Ballagók! Bocsássátok meg, hogy ennyi szót áldoztam a múlt fontosságának hangsúlyozására, holott jól tudom: csak a visszapillantó tükörbe nézve nem lehet előre haladni. De a jövő felé mutató útbaigazítás annyit ér csak, mint amit az egyszeri ember mondott a vándornak: Menjen az erdőszélig, a többit majd meglátja!

Bizony 65 év elteltével sem lettünk bölcsebbek, mi is csak azt mondhatjuk rólatok, hogy „ki tudja merre, meddig mentek...” Vállatokon a jelképes vándortarisznya, benne a hamuba' sült pogácsával: akár a mesehősök, úgy vághattok neki a próbatételeknek. A mi szemünk már csak az erdőszélig kísérelhet el benneteket; de induljatok el, aztán majd meglátjátok... Hiszem, hogy meglátjátok azt, amiért élni érdemes, meglátjátok a jót, a szépet, erdőben a tisztást. És kívánom, hogy ne a bátortalanság, hanem a boldogság kerekítse majd fütyyre ajkatokat utatok során. Hiszünk bennetek, mert fiatalok vagytok, és magatokban hordozzátok a reményt, hogy nektek talán sikerülhet. Mert ti érezhetitek leginkább így elindulóban a verssor igazát: „Nincs, ami többet érne, mint az életünk, és amit belőle csinálni tudunk és merünk...”

Kedves Diákjaink, széchenyisták, jó utat, Isten veletek!

Szabó Miklós
igazgató

„Gondolj merészet és nagyot,
És tedd rá éltedet:
Nincs veszve bármi sors alatt
Ki el nem csüggedett.”

Vörösmarty Mihály

Széchenyi István Gimnázium
12.a **2001-2007**

Szabó Miklós
tanár

Vörösmarty Mihály
osztályfőnök

Juhász
Adrienn

Bebes
András

Pohl
Laura

Berzlánovich
Imre

Kozák
Orsolya

Horváth
Tibor

Keledi
Johanna

Németh
Szabolcs

Kozák
Orsolya

Kék
Árpád

Radányi
Enikő

Tóth
Dávid

Márton
Kálmán

Kisréti
Ákos

Lakatos
Adrienn

Szabó
Zoltán

Jászai
Katalin

Németh
Róbert

Csécs
Anett

Fodor
Ákos

D. Szabó
Kinga

Rákos
Kálmán

Szabó
Bernadett

Tóth
László

Lakatos
Hajnalka

Kis Benedek

Varga Dániel

Varga
Dániel

Szabó
Eszter

Tanáraink:
 Bókai Erzsébet
 Balázs József
 Dr. Baranyai László
 Dárdai Béla
 Fodor Tamás
 Fodor Katalin
 Grehner János
 Hemmel Márta
 Horváth Gabriella
 Horváth Márta
 Hervéline Turák Bernadett
 Kiss Károly
 Kerekes Mariann
 Lang Anita
 Lőrincz Imre
 Nagy János
 Németh Dániel
 Pinczés Magdolna Zita
 Rózsa Árpád
 Rózsa Csaba
 Sándor Márta
 Simon György
 Simonné Schöbert Erzsébet
 Dr. Somogyi Csilla
 Szabó Miklós
 Székely Beáta
 Székelyné Erőss Márta
 Székely Csaba
 Vass Béla
 Vass Béla

„Gondolj merészet és nagyot.
És tedd rá éltedet.”
Vörösmarty Mihály

Szeged, 2007. JÚNIUS

Kitűnően érettségizett
Márton Krisztina

Jelesen érettségiztek
Bebes András
Berzlánovich Imre
D. Szabó Kinga
Horváth Tibor
Juhász Adrienn

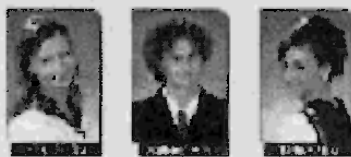
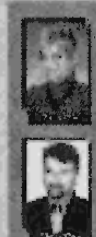
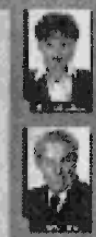
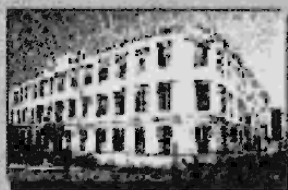
Keledi Johanna
Kisréti Ákos
Kozák Orsolya
Lakatos Hajnalka

Pohl Laura
Ratatics Kálmán
Szegedi Eszter
Varga Dániel

„Megvan az ecseted,
a színek is ott sorakoznak.
Fesd meg az édenkertet.
Aztán lépj be.”

Nikosz Kazantzakis

Széchenyi István Gimnázium

2001

2007

Kitűnően érettségiztek

Huszár Dorina

Lökkös Gergő

Szentpáli Áron Zsolt

Jelesen érettségiztek

Andrónyi Ármin

Jákli Gergely

Németh Zsuzsanna

Balogh Tamás

Kiss Ádám

Szabó Attila

Bazsó Ágnes

Kormányos Zoltán

Szentesi Dorina

Csapó Alíz

Kovács Orsolya

Virág Anna

„Elmúlt, mint száz más pillanat,
De mi tudjuk: mégis múlhatatlan,
Mert szívek őrzik, nem szavak.”

Nagy László

Jelesen érettségiztek

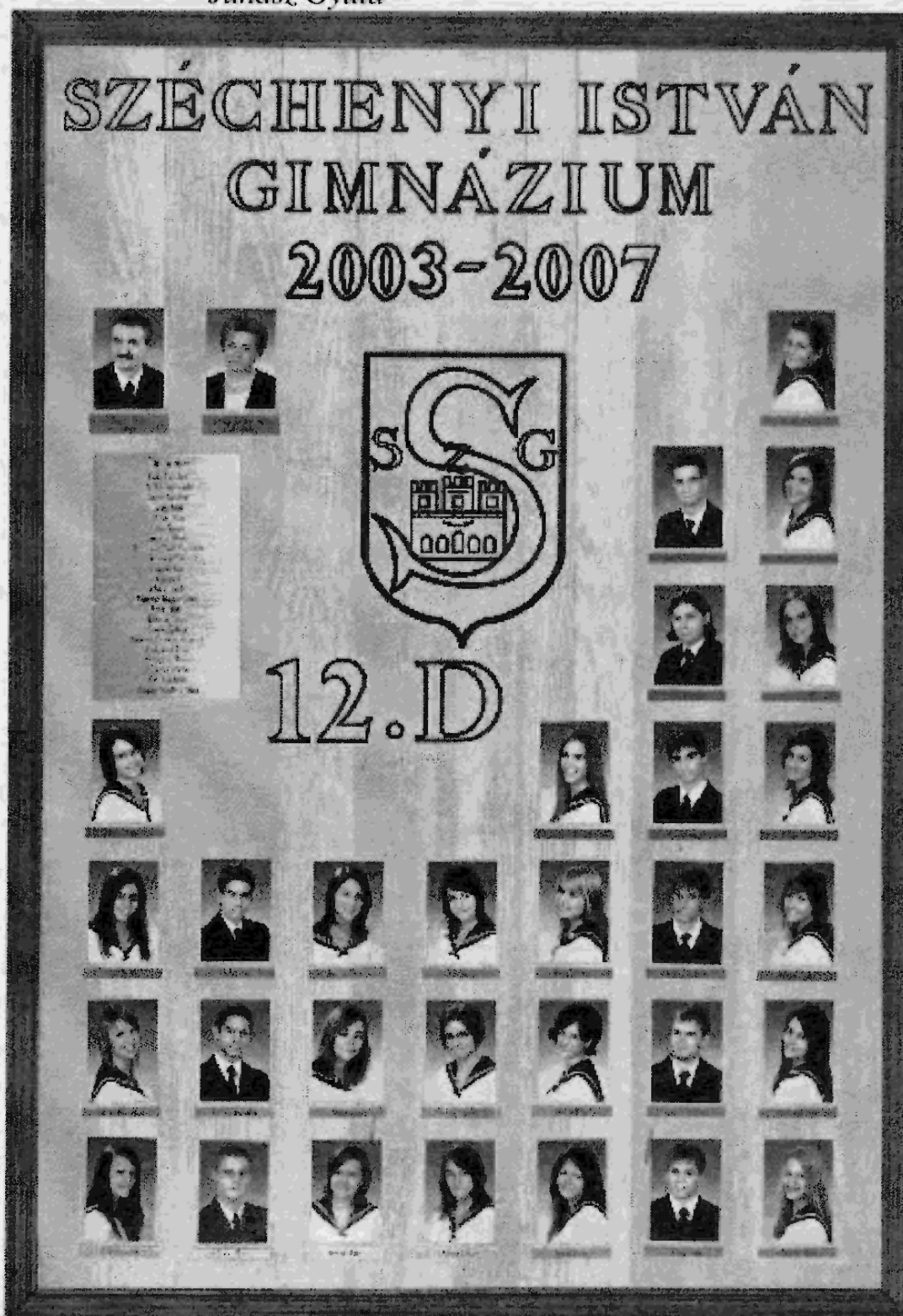
Ágh Nóra
Facskó Kata

Horváth Zsuzsanna
Izsó Eszter

Nováki Andrea
Vass Bálint

„Lehet gyenge még a hangunk
 Lehet, hogy léptünk még bizonytalan,
 De indulunk a szépet, jót akarjuk,
 Érezzük, hogy hitünknek szárnya van.”

Juhász Gyula

Kitűnően érettségiztek

Bokori Sára
 Halász Réka

Kanyó Andrea
 Nyikos Norbert

Simon Eszter
 Szücs Dóra

Jelesen érettségiztek

Bencze Szilveszter
 Dukkon Eszter
 Endrődi Eszter

Faragó Zsófia
 Horváth Tamara Rita
 Lőrincz Brigitta

Mikó Krisztina
 Nyul Katalin
 Orbán Dávid

Igazgató

Szabó Miklós 1982 – magyar-történelem

Igazgatóhelyettesek

Dékány Zsigmondné 1983 – német-orosz

Nagy Judit 1996 – matematika-fizika

Tanárok

Bakó Erzsébet 1974 – biológia-kémia

Belényessy Viktória 2002 – matematika-kémia

Böröczki Eszter 2003 – német

Czobor László 1965 – magyar-orosz-német

Czupy Judit 2005 – matematika-fizika

Dárdai Béla 2003 – testnevelés-földrajz

Dorkó Éva 2006 – matematika-fizika

Egész Tamás 1996 – fizika-informatika

Greksza Tünde 1989 – magyar-történelem

Hemerle Mária 1993 – francia-történelem

Holpár Gabriella 1992 – magyar-latin

Horváth Márta 1991 – angol-német

Horváthné Török Bernadett 2002 – rajz és műalkotások elemzése

Horváth Violetta 1994 – magyar-történelem

Iváncsicsné Kollmann Mónika 1992 – német-orosz

Kiss Károly 1993 – angol-orosz

Kopik István 1970 – matematika-fizika

Krasznai Andrea 1977 – testnevelés

Kurányi Éva 2002 – magyar-történelem

Kuremszky Mariann 2006 – francia

Lang Ágota 1987 – matematika-fizika-informatika

Németh Ildikó 1994 – német-földrajz

Paizs Tünde 1985 – biológia-földrajz

Pirgerné Megyeri Zita 1996 – ének-zene

Poór Attila 1986 – kémia-fizika-informatika

Robotka Csaba 2001 – történelem-könyvtár

Sándor Márta 1993 – német-orosz

Simon György 2003 – földrajz

Simonné Schöberl Erzsébet 1979 – angol-magyar

Dr. Somogyi Csilla 2000 – biológia-kémia

Szekendi Beáta 2003 – angol-orosz

Szeberényi Andrea	2005 – könyvtár-magyar
Szentpáli Ágnes	1999 – magyar-angol
Szentpáli Csaba	2002 – magyar-angol
Tóth Gyula	1988 – angol-orosz
Tóthné Ziegler Herta	1980 – német-orosz
Tóthné Keszei Tekla	2004 – angol
Vargáné Somlai Márta	1978 – angol-magyar
Vass Béla	1973 – matematika-fizika
Vass Béláné	1974 – matematika-fizika

Óraadók

Dr. Baranyai Lenke	etika, filozófia
Légrádi Imre	fizika
Sebestyén Mónika	angol
Dr. Tóth Imre	földrajz

Gazdasági vezető

Németh Tamásné/Füzy Ferencné

Gazdasági ügyintéző

Horváth Józsefné

Iskolatitkár

Lengyel Józsefné

Rendszergazda

Plechl Gábor

Technikai dolgozók

Bálint István
 Balogh Lászlóné
 Gyulai János
 Lőrincz Ferencné
 Nagyváradai Józsefné
 Rechtberger Gyuláné
 Takács Lászlóné
 Tóth Andrásné

TIZENEGYEDIK SZÍN

A visszaköltözés. Diákok, tanárok, szülők. Zsíros kenyér, hagyma, ásványvíz. Jókedv, izzadás, Bor, Alíz Csodaországban. Október végi szürkeség – de kit érdekel ez most? Ünneplés átadás.

A tanárok felfedezik a régi-új épületet

Nincs már olajos padló,

és egy kies tanári.

de van egy gyönyörű tetőtér

*Az 1974-ben érettségizettek
osztályfőnökükkel együtt köszöntötték
a tanárokat.*

A titkárság már majdnem kész

A térképek is a helyükre kerülnek

Még egy forduló

Elfáradtam

Az utolsó rakományra várva

Végig jókedvűen dolgoztak a szülők

A szendvicsek isteniek voltak

Vigyázzva, óvatosan!

Hova vigyük a létrákat?

Gyorsan ürül a tornaterem

Ők az utolsó percig segítettek (12. n)

Közösen ünnepeltek

Sok-sok nem hivatalos bejárás, sajtónyilvános kulcsátadás és informális találkozó után végre hivatalosan és ünnepélyesen is felavatták a felújított Széchenyi István Gimnáziumot.

A gimnázium avatásán a közönség sorában együtt ünnepeltek a város prominensei, valamennyi önkormányzati képviselő, mégpedig pártszíntől függetlenül. A városvezetők mellett csaknem teljes létszámmal képviseltette magát a helyi ellenzék is. Mint megtudtuk, nem „partizánakció” volt megjelenésük, a gordonka- és a klarinétjáték között ugyanis azt suttogta valaki, őket ide meghívták. Ezt Fodor Tamás polgármester is megerősítette, beszédéből kiderült, a felújítás kezdete még az ő hivatalba lépése elé, a Walter-korszakra datálódik, de a befejezés nemes feladatában már ők maguk is lelkesen közreműködtek. Örömmel konstatáltuk azon ritka pillanatot is, hogy – úgy tűnt – együtt örül Szájer József és Kránitz László. Megnyugtató volt látni, hogy képviselőink képesek osztozni a sikerben és megannyi viszálykodás után végre őszinte az öröm minden arcon.

A szavalattal, zenei elemekkel tarkított egyórás műsor után a politika távozott az épületből.

Cziraki Viktória

Kisalföld, 2007. november 24.

[illegible]

A régi és új kapcsolatok sokszor olyan apró belső rejtélyt is hordozta, mint pl. a légiutasoknál régi kovácsoltak és új kovácsolt helyeknek viszonya. Ez a kettősség a legdominánsabbakon azonban a területbeépítés és az új létfelrakásokkal egybeesett mag. A 150 éves építészeti múlttal rendelkező légiutasok légiút csomópontban létezők voltak, új dinamikát hoztak az úveg parancsokait a mag 21. századi megvalósításával. Ugyancsak ez a kettősség létezik a területi funkciók megújuló megújuló légiútak létezésének olyan komolya, és a modern létezésnek, valamint minden más fejlődésükkel valószínűleg a területi funkciók megújulásával. A régi

hangulatát hozdoki tartományi tanácsok: minden iskolai körrel együtt. A területi helyi önkormányzatok, minden tartományi tanács és helyi önkormányzatok, gyűlésükön haladják az érdekeltekkel. Tíz év után a legmodernebb iskolák felkelti mindenki figyelmét a biztonságos munkához a tartományi igazgatóság feladata. A teljes épület új bevezetés, új modern iskolákhoz kapcsol.

Ezek a külső és belső jelek, jelrendszerek mind arról tanúskodnak, hogy a 150 éves életkorszak épület valóban megújult, felbontott csipkerózsika álmából, magában hordozza a jelen összes tech-

nikai véleményét, és az öt tanszék diákokon keresztül a jövő meghódításának öt. úszaka lehetőségeit.

Sopka - Krevetka, Lamin
 dlejšia, wazni towaru

**FERTŐDI ÉPÍTŐ ÉS
SZOLGÁLTATÓ ZRT.**

9400 Sargent, Suite 101, 23
Tel.: 06-99/511-860, Fax: 06-99/511-879
E-mail: Northstar@Northstar.com
(<http://www.northstar.com>)

**BAUMIX ÉPÍTŐIPARI és
KERESKEDELMI KFT.**

7408 Kapevė, Karaliaus g. 56,
Tel.: 06-82/311-428, Fax: 06-82/317-922
E-mail: kapevair@bionika.lt
Weblog: www.bionika.lt
(Skaitmeninis, atsparus druskos purtyklėms temperatūros ir
vibracijos lygmenis temperatūros DRUCKCELL " 250, 400,
PS4 temperatūros lygmenis temperatūros temperatūros)

HOLZ-TEAM KFT.

9400 Sepren, Harangdöla s. 3.
Tel.: 06-99/523-042, Fax: 06-99/523-043
Mobil: 06-20/3162-065
E-mail: info@heltteam.se
Webb: www.heltteam.se
(02) 06 99 52 30 42 043 065 info@heltteam.se

KERI-99 BT.

9400 Supon, Harangirig 2E 44,
Tel.: 06-99/319-591, 9400: 06-20/9433-645
E-mail: remehajdickar@vipmail.hu
Weblog: www.gasikar.hu
(gasikar@vodafone.hu)

KREA-SZIG MŰEMLEKVÉDELMI KFT.

2931. Ámbrusfalvi, Róbert F. u. 6. 2/11.
Tel.: 06-34/548-048, 548-049, Fax: 06-34/348-894
Mobil: 06-38/227-2340, 06-35/971-3150
E-mail: arep-arip@online.hu
A lakásigényedveség előtt farszolgálatok,
tárgyszervezés, tárgyszolgáltatás elleni szolgáltatások,
épület szolgáltatások megajánlása, lakásgazdálkodási
szolgálat, lakáshirdetés, szociális és egészségügyi

Les 5 Restaurator Kit

9400 Supron, Galagjeiya kile 17.
Tel.: 06-78/3643-224
(Hosidkuzi kilekuzi jafitica, Uharati alama
cruciat)

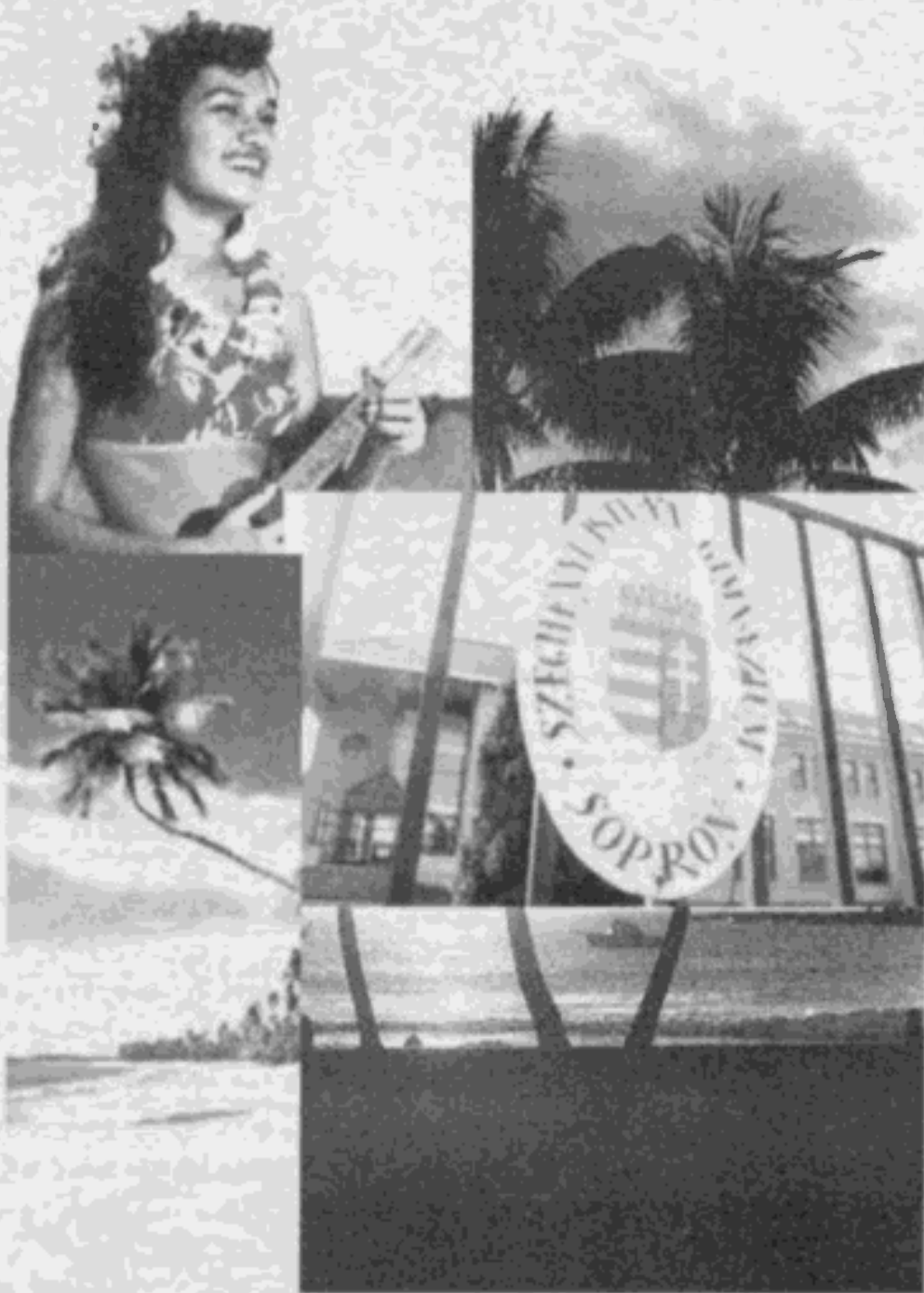
**MARMORIT
ÖNTÖTTMÁRVÁNYGYÁRTÓ KFT.**

9431 Fort Rd, P.O. Box 38,
Tel.: 06-99/537-510, Fax: 06-99/537-512
Mobile: 06-30/300-6406
E-mail: info@helipol.hu
Website: www.helipol.hu
(06)30/300-6406 info@helipol.hu

SÁLI PARKETTA SZAKÜZLET

9400 Sugarc, Ferenczy J. u. 33.
Tel./Fax: 06-99/520 012, Mobil: 06-20/3553 002
E-mail: sali@salgarvetta.hu
Weblog: www.salgarvetta.hu
(Parkett.hu is az oldalt)

EPILOGUS

Hawaii dal

Elhangzott a tanévzáró értekezleten. Azóta vezeti a tantestület slágerlistáját.

Ha - wai, tisz - ta Ha - wai! Hol volt i - lyen jó dol - gunk ta -
 - valy? Vi - ri - gók a bal - kon - on, kom - ping - szék a te - ras - zon,
 ping - pong pa - tog az asz - ta - lon, strand - lab - dáz - nek az asz - fal - ton, ha - jaj!
 Ha - wai, tisz - ta Ha - wai! Hol volt i - lyen jó dol - gunk ta -
 - valy!

R.1: Hawaii, tiszta Hawaii
Hol volt ilyen jó dolgunk tavaly?

Virágok a balkonon
Kempingszék a teraszon,
Pingpong pattog az asztalon,
Strandlabdázna az aszfalton, hajaj!

R.1: Hawaii, tiszta Hawaii
Hol volt ilyen jó dolgunk tavaly?

Hullámszik a forgalom
Plázs lett a domboldalon,
S kinézve az üvegfalón
Ott vár reánk egy autószalet, Pözső!

R.1: Hawaii, tiszta Hawaii
Hol volt ilyen jó dolgunk tavaly?

Itt vígan hat a szomszéd, az
Hogy mindig van egy ballon szóda,
És nyári meleg kinn és benn
S banán van a büfében, hajaj!

R.1: Hawaii, tiszta Hawaii
Hol volt ilyen jó dolgunk tavaly?

Ha jön a vásárlási láz
Közelben egy áruház
Ott vásárolni gazdaságos
Ezt irigyli az egész város, az ám!

R.2: Hawaii, tiszta Hawaii
Hol volt ilyen jó dolgunk tavaly?

R.1: Hawaii, tiszta Hawaii
Hol volt ilyen jó dolgunk tavaly?

E hawaii dal zengte el,
Ami választ érdemel,
Hogy ide vagy tavaly
Évünk volt-e hawaii, igen!

R.2: Hawaii, tiszta Hawaii
Ugye, nem volt ilyen jó dolgunk tavaly?

Szabó Miklós

